

உ

கல்வளை அந்தாதி

1934.

841.6
தனி
SLIPR

கள் 2,000.]

[விலை சதம் 50.

Kanagasamy
1934

சென்னை
பதிப்பு
பதிப்பு

88 அ. 19. *Wanting*

841.6
தின
பு

கல்வளை யந்தாதி,

நல்லூர்: சின்னத்தம்பிப் புலவர்

இயற்றியது.

இஃது

கொழும்புத் தமிழ் சங்கம்
இல. 7-57
கொழும்பு

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்ப்போதகாசிரியரும்
"இந்து சாதன" பத்திராசிரியருமாகிய

ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளவள

எழுதிய

பதவுரை, கருத்துரை, விசேடவுரை,
நூலாசிரியர் வரலாறு

என்னுமிவைகளுடன்

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால்

தமது 2375

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

பவ்ரு வைகாசி.

1934.

புதியதிப்பு]

(Copy Right Registered.)

[விலை சதம் 50.

நூன் முகம்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்றிய இக்கல்வளை யந்தாதி சொன்னயம் பொருணயம் வாய்ந்துள்ளதென அறிஞர் எவராலும் பாராட்டப்படுவது. இதன் அருமை நோக்கி யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் தாம் நடாத்தும் பாலபண்டித பரீக்ஷைக்கு இதனை ஒரு பாடமாக விதித்துள்ளது. இவ்வந்தாதிக்கு இயற்றமிழ்ப் போதகாகிரியராக விளங்கிய வல்வை: ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை செய்த பதவுரை ஒன்று உளது. அதுவே பழைய உரையென வழங்குவது. அவ்வுரை திட்ப துட்பம் வாய்ந்ததேனும், தமிழ்க்கல்வி அருகிவரும் இக்காலத்து மாணக்கர்கட்கு உபாத்தியாயர் உதவியின்றிப் பயின்று கொள்வதற்கு அமைந்ததன்றாதலின், யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரின் கேள்விப்படி இவ்வந்தாதிக்கு, அந்தப் பழைய உரையைத் தழுவி, அற்பகல்வியறிவுடையவர்களும் இலகுவில் விளங்கத் தக்கதாக ஒரு விரிவான உரையை எழுதியுள்ளோம். நிரம்பாக்கல்வியுடைய எம்போல்வார்க்கு இவ்வரிய நூலுக்கு உரை எழுதத் துணிவு போதாதாயினும், அக்கல்வளைப் பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்தவண்ணமே இத்தொண்டைச் செய்தோமாதலின் இப்புத்துரை நாம் கருகியவாயுபயன்படுமென்பது எமது நம்பிக்கை. இவ்வுரையை எழுதும்போது எமக்குத் துணைபுரிந்த நண்பர்களாகிய வித்துவான் ஸ்ரீ ந. சுப்பையபிள்ளை, பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கணபதிப்பிள்ளை என்னுமிருவரிடத்தும் நன்றிபாராட்டுகின்றோம். இவ்வுரையின்கண் யாதும் திருத்தற்பாலன வுளவேல் அறிஞர் அதனை எமக்குத் தெரிவிப்பின் அடுத்தபதிப்பில் நன்றியறிதலோடு திருத்திவைப்போம். நமது யாழ்ப்பாணத்து விளங்கிய சிறந்த புலவரால் இந்நூல் இயற்றப்பெற்ற காரணம்பற்றிக் தமிழகத்தா ரனைவரும் இதனை அபிமானித்து ஆதரிப்பரென்பது எமது எண்ணம்.

வண்ணார்பண்ணை,

இந்துசாதலையம்,

23—5—34,

ம. வே. திருஞானசம்பந்தன்.

நாலாசிரியர் வரலாறு.

இக் கல்வியைந்தாதியை இயற்றிய வாகவியாகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் இற்றைக்கு இருதாறு வருடங்கட்கு முன்னர், ஓல்லாந்தர் இந்நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வாழ்ந்த வில்லவராய முதலியா ரென்னும் பிரபுவின் புதல்வராவர். வில்லவராயமுதலியார் உயர்குடிப்பிறப்பு, கல்வியொழுக்கம், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலிய சுகுணங்களோடும் நற்செயல்களோடும் கூடியவர். இம்முதலியாருடைய கல்வித் திறமையையும் நற்குண நற்செய்கை செல்வம் செல்வாக்கு என்னும் இவைகளையும் அறிந்த ஓல்லாந்த அரசினர் தேசவழமையை எழுதுவதற்கு அக்காலத்து விளங்கிய அறிஞர் பன்னிருவரை, ஒரு சபையாகக்கூட்டி அச்சபைக்கு வில்லவராய முதலியாரையே தலைவராக நியமனஞ் செய்தனர். இச்சபையார் எழுதிய தேசவழமையே இப்பொழுதும் கையாளப்பட்டு வருவதாகும். அருளம்பலமுதலியார், சந்திரசேகரமாமாமுதலியார், மணப்புலி முதலியார், வன்னியராயமுதலியார். சயம்புராதமுதலியார், சேனாதிராசமுதலியார் இராசரத்தின முதலியார் முதலிய பிரபுக்கள் மமது வில்லவராய முதலியாரின் தலைமையில் அச்சபையிலிருந்து தேசவழமையை எழுதிபுள்ளார்கள்.

1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல்மீ 5-ந் தேதி இவர்கள் தேசவழமையை எழுதி முடித்தவுடன், ஓல்லாந்த தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம் தேசவழமைப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

இப்படியான அறிவிற் சிறந்த வில்லவராயமுதலியாருடைய புத்திரராகிய இவர் சிறுபராயத்திற் கல்வி கற்றலை அலட்சியஞ் செய்து விளையாட்டிலேயே தம் சிந்தை செல்லப்பெற்றிருந்தாரென்றும், இங்ஙனம் மாடுமேய்க்குஞ் சிறுவருடன் கலந்து தெருவில் விளையாடிக்கொண்டு நிற்குஞ் சமையத்தில், இவரது தந்தையாராகிய முதலியாரைக் காணும்படி இந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்த தமிழ்ப்புலவரொருவர், "முதலியாருடைய வீடு எவ்

விடத்தோ" என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழுவயசுப் பராயமுடையவராகிய இவர் வசனத்தில் அப்புலவருக்கு விடைசொல்லாமல்,

“போன்பூசி சோரியும் போலந்தசேழந் தாதிமைக்கும்
நன்பூ தலந்தோர்க்கு நன்னிலலாம்—மீன்பிரபை
வீகபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்களைக்
வாசலடைக் கொன்றை மாம்.

எனவிடைபிறுத்தனரென்றுஞ்சொல்வர். அதன்பின் பே இவர் வாகவியென்பது உலகோர்க்குப் புலனாற்று. இவர் வாகவி யென்பதற்கு ஆதாரமாக இன்னும் பல ஐதிகங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றேம். இப்புலவர் பால்யத்திற் கல்வி கல்லாது விளையாட்டிலேயே மனஞ் செல்வராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார் பலமுறை புத்திபுகட்டியும் கடிந்தும் தண்டித்தும் இவரைத் திருத்த முயன்று இயலாமை கண்டு தம்விட்டடைவிட்டு அகற்றிவிட்டனர். தந்தையார் இவ்வண்ணஞ் செய்தாரேனும், “பொல்லாத சேயெனில் தாய்தள்ள நீதியோ, புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ” என்றவாரும் இவர்தாயார் தம்பிள்ளையை முதலியார் இல்லாத சமையம்பார்த்து விட்டிற்றுவன்று உண்டுவிட்டுப் போகும்படி இரகசியமாக ஒழுங்குசெய்திருந்தார். இப்படித் தினந்தோறும் கரவாக விட்டிற்கு வந்து தாமிடம் உண்டுசென்ற இவர், ஒருநினைம் கூடையின் உட்புறத்தே ஒரு வெள்ளேடு சொருகி யிருப்பக் கண்டு அதனை எடுத்துப் பார்த்தபோது, “தமது பிதாவின் கையெழுத்தில் ஒரு அந்தாதிச் செய்புளில் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் வரையப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு, மற்ரை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப் பூரணமாக்கி எட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு விளையாடப் போய்விட்டார். அன்று சிறிது நேரஞ்செல்லத் தம் விட்டிற்கு மீண்டு வந்த முதலியார் தாம் பாடிக் குறையில் வைத்த செய்யுளை கிரப்பும்படி அந்த எட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது ஈற்றுயிரண்டும், தாம் எண்ணியிருந்ததினும்பார்க்க அதிக சொற்களை பொருட் சுவைகளோடு வரையப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு அற்புதங்கொண்டு “இங்கு யார் நான் இல்லா நேரத்தில் வந்தார்” என்று தம் மனைவியாரை வினவ, அவர் சிறிது யோசித்துவிட்டுப் பின்னர் “உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கே

வரவில்லை' என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு தன்மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்புபாராட்டி வித்தை கற்பித்து வந்தனர். நமது புலவர் வரகவியாயிருந்ததோடு மாத்திரம் அமையாது இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபரீத மற ஆசானிடத்திற் கிரமமாகப் பயின்றாள் ரென்பது, அவர் இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்.

மேலும் நமது புலவர் புராணேதிகாசங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றின்கணுள்ள நுண்பொருளை யுணர்ந்துள்ளா ரென்பது கீழ் வரும் ஐதிகத்தால் இனிது விளங்கும். ஜல்லாதர்காலத்தில் உத்தியோகம் அரசசம்மானம் என்னுமீவை களோடு வாழ்ந்த கணேசையர் என்பவர் நமது இல்லத்திற் பல வித்துவான்களை அழைத்து காந்தோறும் இராமாயணத் திற்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவித்துவந்தாரென்றும், ஒருதினம் அவ் வித்துவான்கள் கம்பகூத்திர மொன்றிற்குப் பொருள்காண வியலாது மயங்கியவிடத்து, இப்புலவர் அதன் பொருளை அச் சபையிலுள்ளார்க்குத் தெள்ளிதில் விளக்கிச் சபையோரை அற் புதமுறச்செய்தாரென்றும், அதற்கு மகிழ்ந்து கணேசையர் நல்லாரிலுள்ள பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலைப் புலவருக்குச் சம்மானமாகக் கொடுத்தாரென்றும் வரலாறுண்டு.

சின்னத்தம்பிப்புலவரவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன்கோவை, பறளை விநாய கர் பள்ளு என்னுமீவைகளாம். இவற்றுள் முதனின்ற மறைசையந்தாதியை, நமது புலவர், சிதம்பரம் வேதாரணியம் முதலாம் சிவஸ்தலங்கட்கு யாத்திரை சென்ற காலத்து வேதாரணியேசுவரர் மீது பாடினரென்ப. அவ்வந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, அ. சிவ சம்புப் புலவரும், மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதிமுதலியாரும் தனித்தனி உரை இயற்றியுள்ளனர். அவ்வந்தாதி சிவசம்புப் புலவருடைய உரையோடு யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவதாகவுள்ள கல்வளை யந்தாதி சண்டிருப்பாரிலுள்ள புராதன தலமாகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகர்மீது பாடப்பெற்றதாகும். சிவசம்புப்புலவரவர்களின் மாணுக்கரும் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியருமாகிய வல்லை: ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளையவர்கள் இவ்வந்தாதிக்கு ஒரு நுட்பமான உரை

யெழுதிப் பல வருடங்கட்கு முன்னர் அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்த உரையையே "பழைய உரை" என்னும் பெயரோடு சென்னை எஸ். அரவரதவிநாயகம்பிள்ளையவர்கள் பரிசோதித்து 'ரிப்பன்' அச்சியந்திரசாலைபில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்டுள்ளார். வைத்தியலிங்கபிள்ளையவர்கள் எழுதிய உரையைத் தழுவி யே இப்பொழுது இவ்விருவரை எழுதப்பெற்றதாகும்.

முன்னுரவதாகவுள்ள கரவை வேலன்கோவை வடமராட்சியைச் சேர்ந்த கரவெட்டியில் வாழ்ந்த வேலாயுதபிள்ளை என்னும் பிரபுவின் மேற் பாடப்பெற்றதாகும். இக்கோவையிலுள்ள சில கவிகள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய உரையுடன் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒரு செய்யுளை உரையுடன் இங்கு எடுத்துக் காட்டுகும்:

“முத்தம் பொதியும் பவளந் தீழ்த்து முழையிலும்பேர்
துத்தம் பயின்மொழி யாச்சோல்துத் காலவழிச் சூல்பெருகும்
நத்தம் பயிலுங் காவையில் வேலனன் னுட்டிலுங்கள்
சித்தம் பயில்பந் றோல்லா திருக்குத் தெரிவையோ.”

தேரிவையோ! தும் பெயர் சொல்லும் என முடிக்க. முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து என்பது உருவகவுயர்வு நவீற்சியணி. வாயைத்திறந்து எனப் பொருள்படும். முத்தம் என்றது பற்களை. பவளம் என்றது வாயினை. துத்தம் பயில்மொழி - பாலினை யொத்த சொல். சூல் பெருகும் நத்தம் - கரு முதிர்ந்த சங்கு. சித்தம் பயில்பதி - மனம் பயின்ற உள்.

இந்நூல் முழுவதும் அகப்பட்டுள்ளதெனவும், இது விரைவில் அச்சாகி வெளிவருமெனவும் அறிந்து மகிழ்ச்சியுறுகின்றோம்.

இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட பறளை விநாயகர் பள்ளு, சுழி புரத்தைச் சேர்ந்த பறளை (பறளாய்) என்னுந் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய விநாயகக்கடவுள் மேற் பாடப்பெற்றது; சொற்குவை பொருட்குவை மலிந்தது. இது மலாய்—சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் பொருளுதவிகொண்டு, வித்தியாபிமானியாகிய திருமயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையால் பரிசோதித்து அச்சிடுவிக்கப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது.

இவர்காலத்தில் விளங்கிய தமிழ்ப்புலவர்கள், கூழங்கைத்தம்பிரான், சித்தார்த்த சாபம் சொக்கலிங்க தேசிகர், சிவாரத்திரி

புராணம் வகாதசுபுராணம் முதலியவற்றை இனிது பாடிய வாத ராஜகவிராசர், புலியூர்தாதி யாழ்ப்பாண வைபவம் என்னும் இவைகளை இயற்றிய மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் முதலியவர்களாவர். வாதராஜகவிராசர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்திற்கு, இச்சின்னத்தம்பிப்புலவரும் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவரும் பாயிரம் பாடியுள்ளனர். இவற்றால் ஒல்லாந்தர் மமது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலித்த காலத்தில் தமிழ்மொழி பெரிதும் விருத்தியடைந்த தென்பதும், பல அரிய நூல்கள் தமிழிற் செய்யப்பட்டன என்பதும், இந்த ஆங்கில பரிபாலன காலத்திலேயே தமிழ்மொழி அதோகதி யடையலாயிற்றென்பதும் நன்கு புலப்படும்.

இவை இங்ஙனமாக, இப்புலவரது வரலாற்றை எழுதிய சரித்திர நூலாசிரியர்கள் சிலர், இவரது தந்தையாராகிய வில்லவராய முதலியாரையும் பிற்காலத்திலிருந்த வில்லவதாசமுதலியார் என்பவரையும் ஒருவரென மயங்கி எழுதியிருப்பக் காணப்படுகின்றது. வில்லவராய முதலியார் நல்லூரை ஜெம்மஸ்தானமாகக் கொண்டவர்; இவர் தேசவழமைச் சங்கத்தில் தலைமை வகித்துத் தேசவழமையை எழுதி முற்றுவித்த தினம் 1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 5-ந் தேதி என்பதை மேலே காட்டியுள்ளோம். இனிமற்ற வில்லவதாச முதலியார் காலம் இம்முதலியாருக்கு 140 வருடம் வரைபிற் பிந்தியதாகும். இத்தாச முதலியாரின் இயற்பெயர் தாமோதரர் சிற்றம்பலமாகும். இவர் சங்கானை மடப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஜெம்மலூருஞ் சங்கானையாகும். பெண்கொண்டி வகித்த ஊர் சண்டிருப்பா யென்பர். சென்ற 1849-ம் ஆண்டு மே 25-இவ்வில்லவதாச முதலியார் தமது கைச்சாத்தோடு முடித்துக் கொடுத்த நன்கொடை உறுதிச் சாதனமொன்றை நாம் நேரிற்பார்த்துள்ளோம். இவரை நேரில் அறிந்த காலங்கண்ட முதியோர் சிலர் இப்பொழுதும் உள்ளனர். சண்டிருப்பாரில் "முதலியார் வளவு" என வழங்கும் காணியும் இவருடையதே யாகும். இந்த ஆதாரங்களால் நல்லூர் வில்லவராய முதலியார் வேறு, சண்டிருப்பாய் வில்லவதாச முதலியார் வேறு என்பது ஆசங்கையின்றி இனிது விளங்கக்கிடக்கின்றது.

வ்
சிவமயம்.

க ல் வ னை ய ந் தா தி மூலமும் உரையும்.

காப்பு.

தார்கொண்ட பூமல் லிகைச் சேக்கை யிற்றும்பி சாலப்பம்புஞ் சீர்கொண்ட கல்வனை யந்தாதி பாடத் திரைக்கடல்குழ் பார்கொண்ட பல்லுயிர்க் கானந்த மும்மதம் பாயுங்கும்பக் கார்கொண்ட கம்பக் களியானை முன்னின்று காப்பதுவே.

இதன் பதப்பொருள்: தார்கொண்ட மல்லிகைப் பூச் சேக்கையில் - நிரைநிரையேயுள்ள மல்லிகைப் பூக்களாகிய படுக்கையில், தும்பி சாலப் பம்பும் சீர்கொண்ட - வண்டுகள் மிகவும் ஓலையைச் செய்யும் சிறப்பையுடைய, கல்வனை அந்தாதி பாட - கல்வனை யென்னும் திருப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய விநாயகக் கடவுளின்மேல் அந்தாதிபாகிய தோத்திரப்பிரபந்தத்தைத் தமியேன் பாடுவதற்கு, திரைக் கடல்குழ் பார்வொண்ட பல்லுயிர்க்கு-திரைகள் மலிகின்ற சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இப்பூவுலகம் தன்னகத்துட்கொண்ட பல்வகையான ஆன்மகோடிகட்கு, ஆனந்த மும்மதம் பாயும்-பேரானந்தவெள்ளமாகிய மூவகை மதசலம் பெருகும், கார்கொண்ட கும்பம் - கரிய நிறக்கையுடைய மத்தகத்தினையும், களி - களிப்பினையும் உடைய, கம்பயானை முன்னின்று காப்பது - தறியிற் கட்டப்பட்டுள்ள யானைபாகிய விநாயகக்கடவுள் (எவ்வகை இடையூறும் வாராவண்ணம்)முன்னின்று காத்தருளுவர் என்றவாறு.

முற்றும்மை விகாரத்தாற் றெருக்கது. ஆனந்தத்தைச் செய்வதை ஆனந்தமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். யானை என்று உபசரித்ததற்கேற்பக் கம்பத்திற் கட்டப்படுதல் கூறப்பட்டது. அடியாருடைய உள்ளமாகிய கம்பத்திற் கட்டப்படுதலைக் குறித்தவாறு. கார் இனதுடை. எஈற்றையோடு தேற்றமுமாம். இது, ஆசிரியர் தாம் பாடுமபடி எடுத்துக் கொண்ட நூல் எவ்வகையான இடையூறுமின்றி இனிது முற்றும்வண்ணம் தமது குலதெய்வமும், பாட்டுடைத் தலைவரும், தம்மை வழிபடுவோர்க்கு வரும் விக்கினங்கள் எவற்றையும் நீக்கியருளுபவரும் ஆகிய கல்வனைப் பிள்ளையாரை வாழ்த்தியவாரும்.

நாம் பாடத் தொடங்கிய கல்வளை யந்தாதி இனிது மூங்கும்வண்ணம் அந்தக் கல்வளைப் பந்தியில் எழுந்தருளிய விநாயகப் பெருமானே காத்தருளுவர் என்றபடி.

ஒன்றாய் யிருசுடர் முத்தொழி னுன்மறை யோதுமைந்தாய்
நன்றாய் வாறங்கம் யாவுக்குங் காரண நாதனுமாய்
நின்றாய் நின் கல்வளை யந்தாதி பாடவென் னெஞ்சுகத்தப்
பொன்றாய் வருள்புரி வாயனை மாமுகப் புங்கவனே.

இ—ள்: ஒன்றாய் - வகழர்த்திபாயும், இரு சுடர் (ஆய்) - சூரிய சந்திரர் என்னும் இரு சுடர்களாயும், முத்தொழில் (ஆய்) - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் தொழில்களைச் செய்யும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாயும், நான்மறை (யாய்) - இருக்கு யசர் சாமம் அதர் வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களாயும், ஒதும் ஐந்தாய் - சொல்லப்படுகின்ற நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களாகியும், நன்றாய் ஆறு அங்கம் (ஆய்) - நன்மையாகிய மந்திரம் வியாகரணம் நிகண்டு சந்திதா பிசிதம் நிருத்தம் சோதிடம் என்னும் வேதாங்கம் ஆறுமாய், யாவுக்கும் காரணநாதனுமாய் - எல்லாவற்றிற்கும் காரணகருத்தாவுமாய், நின்றாய்-நின் றருள்பவரே, யானை மா முகப் புங்கவனே - மேன்மை பொருத்திய யானை முகப்பெருமானே, நின் கல்வளை அந்தாதி பாட - தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும் கல்வளைப் பதியின் மகத்துவத்தை விளக்கும் இந்த யமக அந்தாதி யைத் தமிழேய் இடையூறின்றி இனிது பாடும்வண்ணம், பொன்றாய் அருள் என் நெஞ்சத்துப் புரிவாய் - அடியேன் மனத்திற் கெடுதலில்லாத திருவருளைத் தேவரீர் பாலித்தருளல் வேண்டும் எ—று.

ஒன்று, ஐந்து, முத்தொழில் ஆகுபெயர்கள். இச்செய்யுளில் ஒன்று முதல் ஆறு வரையிலுள்ள எண்கள் முறையே வருதலின் சிறப்பை நோக்குக. சிவத்திற்கும் விநாயகப்பெருமானுக்கும் பேதமில்லையாதலின், “ஒன்றாய்... ..நாதனுமாய் நின்றாய்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. சிறியேன் தேவரீர் மீதே பிரபந்தம் பாடத் துணிந்தேன் ஆதலின் அந்த அபிமானம் பற்றியேனுள் தமிழேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டு மென்பார் “நின் கல்வளை யந்தாதி பாட... ..பொன்றாய் அருள்புரி...” என்றார். இதுவும் விநாயக வணக்கக் கூறியவாரும்.

ஏகமாய் எல்லாமாய் நின்ற விநாயகப் பரம்பொருளே தேவரீர்மீது கல்வளை யந்தாதி யென்னுந் தோந்திரப் பிரபந்தத்தைப் பாடுவதற்குத் தேவரீரே தமிழேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்றபடி.

நூல்.

கற்பக நாடர் பதின்சதக் கண்ணனென் கண்ணன்றெழுங்
கற்பக வஞ்சி ரிடக்கண்ணன் றந்தமுகக் கண்ணனன்றிற்
கற்பக வேலெறி வேடுளை வன்கல் வளைப்பதிவாழ்
கற்பக நன்னிழல் சேர்த்தார் கருக்கரை கண்டவரே.

இ—ள்: கற்பக நாடர் - கற்பக விருகூத்தையுடைய விண்ணோடாகிய தேவரும், பதின்சதக் கண்ணன் - ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரனும், எண் கண்ணன் - பிரமதேவனும், தொழும் - வணங்கும், கற்பு அக வஞ்சி இடக் கண்ணன் தந்த முக்கண்ணன் - கற்பையுடைய திருவுளத்தைக்கொண்ட வஞ்சிக்கொம்பு போலும் உமாதேவியாரை வாமபாகத்தில் உடையதாகிய சிவ பெருமான் பெற்றருளிய முக்கண்ணரும், அன்றில் கல் பக வேல் எறி வேள் துணைவன் - அன்றிற் பறவையின் பெயராகிய கிரொளஞ்சம் என்னும் மலை பிளக்க வேலாயுதத்தை எறிந்த முருகக் கடவுளது துணைவருமாகிய, கல்வளைப் பதிவாழ் கற்பக நல் நிழல் சேர்த்தார் கரு கரை கண்டவரே - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கற்பக விநாயகரது நல்ல திருவடி நிழலைத் தியானித்தவர் பிறவி யென்னுங் கடலின் கரையை அடைந்தவராவர்.

அன்றிற்கல் ஒரு குறிப்புமொழி. சேர்தல் - இடையறாது சிந்தித்தல். ஆதலின், சேர்த்தார் என்பதற்குத் தியானித்தவர் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. கரை யென வருதற்கியைய, பிறவி கடலெனப்பட்டது. இனி, கற்பக நன்னிழல் என வருதல்பற்றிப் பிறவியாகிய வெய்யிலின் எனப் பொருள் கோடலுமொன்று. திருவடி வருவிக்கப்பட்டது. கண்டவரே யென்பது துணிவுபற்றிவந்த இறந்தகாலம். “நஞ்சுண்டாயோ செத்தாய்” என்பது போல்.

பிரமா இந்திரன் முதலாந் தேவர்களால் வணங்கப்படும் பாமசிவனுடைய திருக்குமாராயுள்ள கல்வளைப் பதி விநாயகப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானிப்போர் பிழவித்துன்பத்தை யடையார் என்றபடி.

கண்டலம் போதைப் புரினமென் றோர்ந்துகங் கம்பதுங்கிக்
கண்டல மரந்து சிறகாற்றுங் கல்வளைக் கற்பகநின்
கண்டல மூன்று மெனையான்பொற் பாதமுங் காணவின்னா
கண்டலன் போற்கண் படைத்திலன் வாசக் கபலத்தனே.

இ—ள்: கங்கம் கண்டலம்போதை புள் இனம் என்று ஒர்த்து-பருந்து தாழ்ப்பூக்களைத் (தான் பகழித்தற்கு உரிய) பறவை இனம் என்று கருதி, கண்டல் பதுங்கி அமர்ந்து சிறகு ஆற்றும் - (அவற்றைக் கவரவென்று) கண்டன் மரத்திற் பதுங்கியிருந்து சிறகை ஆற்றப்பெறும், கல்வளைக் கற்பக-

கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் கற்பக விநாயகரே, நின் கண்டலம் மூன்றும் - நுமது கண்கள் மூன்றையும், எனை ஆள் பொன் பாதமும் காண்-என்னை ஆண்டருள்கின்ற பொன்போலுந் திருவடியையும் (யான்) காண், வாசகம் கமலத்தன் - வாசனை பொருந்திய தாமரைப் பூவிலிருக்கின்ற பிரம நேவன், வீண் ஆகண்டலன் கண் போல் - சவர்க்கலோகத்திலுள்ள இந்திரனது ஆயிரம் கண்களைப் போல், படைத்திலன் - (எனக்குப்) படைத்தானல்லன் எ-று.

புள்ளினம் புளினை மென் னாகரம் தொக்கரு,

கல்வளைத்தலத்தீல் எழுந்தருளிய கற்பகப்பிள்ளையாரே, தேவீருடைய அருளொழுகத் தீருவிழ்க்கையும் ஆண்டருந் தீருவடிகளையும் தமியேன் கண்ணாற் தரிசித்தது, இந்திரனுக்கப்போல ஆயிரம் கண்களைப் பிரமன் தமியேனுக்குப் படைத்தீலனே யென்படி.

கவானரம் பையஞ் சுரும்பு விரும்பு கருங்குழம்போ
கவானரம் பைக்குலம் போற்றிட வாழ்தல்கண் ணேனிளிச்சங்
கவானரம் பைங்கத லிக்கனி கிந்திடுங் கல்வளைப்புங்
கவானரம் பைத்திகழ் யாழ்க்கூற் றுமையருள் காதலனே.

இ—ள்: சங்க வானரம் - கூட்டமான குரங்குகள், பைங்கதலிக் கனி கிந்திடும் - பசிய வாழைகளின் கனிகளைச் சிதைக்கின்ற, கல்வளைப் புங்கவா-கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டருளியபெருமானே, நரம்பு திகழ் யாழ்க் கூற்று உமை அருள் காதலனே - நரம்புகள் பொருந்திய யாழின் ஓசையை ஒத்த இனிய வார்த்தையை யுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய மூத்த திருக்குமாரரே, கவான் அரம்பை - தொடையாகிய வாழைத்தண்டையும், சுரும்பு விரும்பு அம் சுருங்குழல் - வண்டுகள் விரும்புகின்ற அழகிய கரிய கூந்தலையும் உடைய, அரம்பைக் குலம் போற்றிட - தேவமகளிர் கூட்டம் துதிக்க, போக வான் வாழ்தல் - போகக்களை அனுபவித்தற்கு இடமாகவுள்ள விண்ணுலகத்தில் வாழ்தலையும், இனி கண்ணேன் - இனி ஒரு போதும் பெரும் பேறென மதிக்கமாட்டேன் எ-று.

அரம்பை, போகம், யாழ் என்பன ஆகுபெயர்கள். வாழ்தல் என்பதில் சிறப்புமமை விகாரத்தாற் றொக்கது. நரம்பைத் திகழ் என்ற விடத்து ஐ சாரியை.

சகல செல்வங்களும் பொருந்திய கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானே, இந்திரபோகத்தையும் வேண்டேன்; தேவீருடைய தீருவடிப் பேய்யே வேண்டிநிற்கின்றேன் என்றபடி. (௩)

அருளத்த னந்து சிலைகதை வாள்சுட ராழிகொள்ளை யருளத்த னந்தந் தெரியா வகைநிற்கு மைம்முக்கனின் றருளத்த னந்த வனஞ்சுழல் கல்வளை யண்ணலடி யருளத்த னந்தரம் வாழ்வானென் றுல்வினை யஞ்சிடும்.

இ—ள்: அருள் அத்தன் - அருட்செயலையுடைய அபயம் வரதமாகிய திருக்கரங்களையுடையவரும், நந்து சிலை கதை வாள் சுடர் ஆழி கொள் றயர் உள் - சங்கு வில் தண்டு வாள் ஒளிபொருந்திய சக்கரம் என்னும் பஞ்சாயுதங்களைக் கொண்ட தலைவராகிய மகாலிஷ்ணுதேட, தன் அந்தம் தெரியா வகை நிற்கும் - தமது அடி அந்தவிஷ்ணுவுக்குப் புலப்படா வண்ணம் பரஞ்சோதியாய் நின்றருளிய, ஐம்முக்கன் னன்று அருள் அத்தன்-ஐந்து திருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் தோற்றுவித்தருளிய தெய்வம், நந்தவனம் குழல் கல்வளை அண்ணல் - பூந்தோட்டங்கள் குழந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட பெருமான், அடியர் உளத்து அனந்தரம் வாழ்வான் - அடியார் மனத்தில் அதுதினமும் வசிப்பவர், என்ருல் - என்று (இப்படித்) துதித்தால், வினை அஞ்சிடும் - அங்ஙனம் துதிப்போரைத் தீவினை அணுகுதற்குப் பயப்படும் எ-று.

உள்ள என்பது உள்வெனவும், தன்னந்தம் தனந்தமெனவும், நந்தன வனம் நந்தவனமெனவும் தொக்கு வந்தன. அருள் அத்தன் என்பதற்குத் திருவருளோடு கூடிய பரமபிதா என்னுமாம். ஐம்முக்கன்- ஈசானம் தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஐந்து திருமுகங்களைக் கொண்ட சிவன்.

தீருமால் தேடி யறியாத சிவபிரானின் தீருக்துமாரே, கல்வளைப் பெருமானே என்று துதிப்பவரைத் தீவினை யனுகாதென்பபடி. (௪)

அஞ்சத் திரத்தன் முழுவென வேகொதித் தார்த்துரப்பி யஞ்சத் திரத்தந் தகன்வரும் போதுன் னபயநடை யஞ்சத் திரத்த வடிவா னாயனத் தமலைபெற்ற வஞ்சத் திரத்தன் றுனைவாதென் கல்வளை யானந்தனே.

இ—ள்: அஞ்சத்து நடை-அன்னத்தின் நடையையொத்த நடையினையும், இரத்த வடி வான் நயனத்து - இரத்தந்தோய்ந்த கூரிய வான் போன்ற கண்ணையும் உடைய, அமலை பெற்ற - நிர்மலையாகிய உமாதேவியார் பெற்றருளிய, அம் சத்திரத்தன் துனைவா - அழகிய வேற்படையைக் கொண்ட முருகக்கடவுளின் சகோதாரரே, தென்கல்வளை ஆனந்தனே - அழகு பொருந்திய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய ஆனந்தமூர்த்தியே, திரத்து அந்தகன் - வலிமையுடைய யமன், அஞ்ச அத்திரத்தன் முழவு

எனவே கொதித்து - பஞ்ச பாணங்களைக்கொண்ட மன்மதனுடைய முரசாகிய சமுத்திரம் போலக்கொதித்து, ஆர்த்து உரப்பி - ஆரவாரஞ்செய்து உரப்பி, அஞ்ச வரும்போது - அடியேன், பயப்படும்படி வரும் அந்தியகாலத்திலே, உன் அபயம் - தமிழேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம் எ-று.

ஈற்றடியிலுள்ள அஞ்ச ஐந்து என்பதன் போலி.

உமை புத்திராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு முந்தவரே, கல்வளைப் பெருமானே, என்னுயிரைக்கவரும்வண்ணம் யமன் வரும்போது தமிழேனைக் காத்தருள வேண்டுகென்படி. (௫)

தனந்தனந் தந்தி மருப்பன்ன மாதர் தரைவிரும்பு
தனந்தனந் தந்திகழ் தண்டுறை தோறுமென் சஞ்சரிகர்
தனந்தனந் தந்தியி யென்கல் வளையன் சங்கக்குழைக்கா
தனந்தனந் தந்தமொன் றுனென்று நெஞ்சந் தனிலுன்னுமே.

இ—ள்: தனம் - பொன்னையும், தந்தி மருப்பு அன்ன தனமாதர்-யானையின் கோட்டினையொத்த தனங்கையுடைய பெண்ணையர், தரை-மண்ணையும், விரும்புதல் நந்த - விரும்புதல் கெட, நந்தம் திகழ் தண் துறை தோறும் - சங்குகள் விளங்கும் குளிர்மையாகிய நீர்த்துறைகளில், மெல் சஞ்சரிகம்-மிருதுவாகிய வண்டுகள், தனந்தனந் தந்தியியென் - தனந்தனந் தந்தியி யென்று ரீங்காரஞ்செய்யும், கல்வளையன் - கல்வளைத்தலத்து விநாயகக் கடவுள், சங்கம் குழை காத்தன் நந்தன் - சங்கக் குண்டலத்தைத் தரித்த திருச் செவிகையுடைய பரமசிவனது திருக்குமாரர், அம் தந்தம் ஒன்றன் - அழகிய ஒற்றைக் கொம்பினையுடையவர், என்று நெஞ்சந் தனில் உன்னும் - என்று வாக்கினுற் சொல்லி மனத்திலே தியானிக்குதிர் எ-று.

புதல்வன் என்னும் கருத்துடைய நந்தனன் நந்தன் எனத் தொக்கு வந்தது.

உலகத்தீரே, பொன்னுரை பெண்ணுரை மண்ணுரையென்னும் முன்றும் கெடும் வண்ணம் கல்வளைப் பெருமானைத் துதித்துத் தியானிக்குதிர் என்படி, (ஈ)

சந்தன மின்னுபொற் கச்சணி பாரத் தனதடம்ப
சந்தன மின்னிடைய் பூவஞ்சிக் கொம்பன தையலுட்க
சந்தன மின்னலுற் றுள்கல் வளையன் றனதிடம்போஞ்
சந்தன மின்னம் வரக்கண்டி லேமென்ன தாமதமே.

இ—ள்: மின் அன இடை வஞ்சி பூ கொம்பு அன தையல் - மின்னலை நிகர்த்த இடையினையுடைய வஞ்சிப் பூங்கொம்பை யொத்த தலைவியானவள், சந்தனம் மின்னு பொன் கச்ச அணி பாரம் தனதடம்ப சந்து - சந்தனத்தை யுடைய விளங்குகின்ற பொற்கச்சணியப்பட்ட பாரமாகிய தனங்கள் பசுலையுற, அனம் மனம் கசந்து - அன்னத்தை யுள் வெறுத்து, இன்னல் உற்றான் - துன்பமுற்றான், கல்வளையன் றனது இடம் சந்து போம் அனம் - கல்வளைப் பதியை யுடையராகிய விநாயகரிடத்துத் தூது சென்ற அன்னம், இன்னும் வரக்கண்டிலேம் - இன்னமும் வரக்கண்டிலேம், என்ன தாமதம் - யாது தாமதம்? எ-று.

அன்ன, அன்ன, அன்னம், அன்னம், என்பவற்றில் னகரங்கள் இடைக் குறையாயின. சந்தனமின்னு என்றதற்கு, சந்தனம் விளங்கப் பெற்ற என்று பொருளுரைப்பினு மமையும். பசந்து - பசக்கவென்பதன் றிரிபு.

இது புறப்பொருளில் கடவுள்மாட்டு மானுட்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில், தலைவியுடைய வருத்தத்தைக் குறித்துத் தூதுனுப்பிய அன்னத் தைக் காணுது வருத்துத் தோழியர் தம்முடிக் கூறுங் கூற்று. (எ)

தாமதிக் காந்தச் சிலைபோன் மனத்தினைத் தந்தசைகா
தாமதிக் காந்தகை மென்மொழிப் பூமின் றலைமகன்வே
தாமதிக் காந்தா மாகிநின் றேன்மைந்த தண்ணிதழித்
தாமதிக் காந்தம் புகழ்கல் வளையநின் றுட்கஞ்சமே.

இ—ள்: அசை காதா - அசைகின்ற காதையுடையவரே, மது இக்கு ஆம் தகை மென்மொழி பூமியின் தலைமகன் - தேனுங்கரும்பும் (நிகர்) ஆகும் (மதுரமாகிய) தன்மையையுடைய மென்மையாகிய மொழியினப் பேசும் இலக்குமிக்கு நாயகாகிய விஷ்ணுவும், வேதா - பிரமனும், மதிக்க அந்தரமாகி நின்றேன்மைந்த - தேட மறைவாய் நின்றவராகிய பரமசிவனுடைய திருக்குமாரரே, தண் இதழித் தாம - குளிர்மையாகிய கொன்றைப் பூமாலையை யுடையவரே, திக்கு அந்தம் புகழ் கல்வளைய - அட்ட நிற்குகளின் முடிவு வரைக்கும் புகழ்ப்படுகின்ற கல்வளைப் பதியை யுடையவரே, மதிக்காந்தம் சிலைபோல் மனத்தினை தந்து - சந்திரகாந்தக்கல்லையொத்த உருகும் மனத்தை முன்னர்த் தந்து (நாமக்கன்பனக்கி), நின் தாள் கஞ்சம் தா-நாமது திருவடித் தாமரைப்பூவைப் பின்னர்த் தந்தருளுவீர் எ-று.

இச்செய்யுள் பூட்டுவிய்பொருள்கோள். பூவின்றலைமகன் என்று பாட மாயின் பூமிதேவிக்கு நாயகர் என்று பொருளுரைக்க. மதிக்காந்தம் என்பது மருமொழி. திக்காந்தம் நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. இதழி, கஞ்சம்;

ஆகுபெயர்கள். மேல் இவ்வாறு பெருவழக்காவரும் ஆகுபெயர்களை உய்த் துணர்ந்துகொள்க.

அரிபிரமீ தேடிக்காண முடியாத பாமசிவனது திருக்குமாரே, தேவிரிடத்து இடையறப் பந்தி பாபாட்டுநீங்கான மனத்தெந்தத்து, பின்னர் மமது தீருவடி நீழலிப் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ப பெருமான இரந்தவாரும், (அ)

கஞ்சக் கரந்தனின் மூவிலை வேல்கும்பங் கார்முகஞ்சங்
கஞ்சக் கரங்கதை மாதாள் மேந்தி கவின்களம்பூ
கஞ்சக் கரம்பயில் வேல்வல வைக்கொரு கரந்தன்பொன்னு
கஞ்சக் கரப்பயி கும்பிடுங் கல்வளைக் கைவரையே.

இ—ள்: கஞ்சக் கரந்தனில் - தாமரை மலர்போன்ற கைகளில், மூவிலைவேல் - சூலாயுதத்தையும், கும்பம் - பூரணகலசத்தையும், கார்முகம் - கரும்புவில்லையும், சங்கு - சங்கினையும், அம் சக்கரம் - அழகிய சக்கராயுதத்தையும், கதை - தண்டாயுதத்தையும், மாதாள் - மாதாள் கணியையும், ஏந்தி - தரித்தவர், கவின்களம் பூகம் - அழகிய கழுத்து கழுது, சங்கு அரம்பயில் வேல் - கண்கள் அரத்தால் அராவப்பட்ட வேல்கள் என்று கூறத்தக்க, வலவைக்கு - வல்லபாம்பிகைக்கு, ஒரு கரந்தன் - ஒப்பற்ற நாயகர், பொன் நாகம் சக்கரப் புவி கும்பிடும் - பொன்னுலசத்தாரும் - பாதாளலோகத்தாரும் வட்டமாகிய பூவுலகத்தாரும் வணங்குகின்ற, கல்வளைக் கைவரை - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிராநின்ற ஆணைமுகக்கடவுள் எ—று.

கல்வளைக் கைவரை ஏந்தி, கரந்தன் என மாற்றியியைக்க. இப்பெருமான் சூலம் முதலியவற்றை ஏந்தியுள்ளா ரென்பதனை விநாயக சகஸ்ர நாமத்துக் காண்க. சங்கு - சக்ஷு என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. களம் பூகம், சங்கு வேல் என்பன உருவகவணி. நாகம் - பாதாள லோகம், பொன் முதலிய மூன்றும் ஆகுபெயராய் அவ்வவ் வுலகத்தினரைக் குறித்துநின்றன.

கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகப் பெருமான் முடிவகத்தாராலும் வணங்கப்பெற்றவர், சூலம் முதலாயினவற்றைத் தரித்தவர், வல்லபாம்பிகைக்கீத நாயகராயுள்ளார் என்பாடி. (க)

வரையாரம் பாலன்ன தோணகை வாணி வலவைகளை
வரையாரம் பாரசடை யார்கல் வளைவறப் வண்ணமுத்தேன்
வரையாரம் பாளிதப் பூட்கொங்கை மீது வயங்குதொய்யில்
வரையாரம் பால விழியா ளிடையின் வறுமைகண்டே.

இ—ள்: வரை ஆரம் பால் அன்ன தோள் நகை வாணி வலவைகளைவர் - மூங்கிலும் முத்தும் பசுப்பாலும் போன்ற தோள்களும் பற்களும் வார்த்தையும் முறையே உடைய வல்லவையென்னுந் தேவிக்குத் தலைவரும், ஐ ஆர் அம்பு ஆர் சடையார் - அழகிய ஆத்திப் பூமாலையும் கங்கையும் விளங்கும் சடையினை உடையவருமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய, கல்வளை வெற்ப - கல்வளைப் பதியில் வசிக்கும் பொருப்பனே, அம்பு ஆல் விழியாள் இடையின் வறுமை கண்டு - அம்பையும் நஞ்சையும் ஒத்த கண்ணையுடைய தலைவியினது இடையின் மெலிவை மதித்து, பூண் கொங்கை மீது - ஆபரணம் படிந்த அவளுடைய தனங்களில், பாளி தம் வரை ஆரம் வயங்கு தொய்யில் வரையார் - (செவிலித்தாயர்) பச்சைக் கருப்பூரம் விரவிய மலை இடமாய சந்தனக்குழம்பு அப்புதலையும் விளங்குகின்ற தொய்யில் எழு துதலையுஞ் செய்திவர், வண்ணம் முத்து ஏன் - அங்ஙனமாக நீ கையுறையாகக் கொண்டு வந்த வெண்ணிறமான முத்துமலை அவளுக்கு எதன்பொருட்டு எ—று

இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. வறுமை, சிறுமை என்னும் பொருளில் வருதலை “வறிது நகை தோற்றல்” என்பதிற் காண்க. இஃது அகப்பொருளில் பாங்கி கையுறை மறுத்தற் கிளவியாகும்.

மேலிவடைந்த தலைவியின் மருங்குல் இற்று விடுமென்று அச்சத்தினால் அன்னையர் சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றை அவள் மாப்பில் அப்பாதொழிந்தனர். அங்ஙனமாக தலைவனாகிய நீ கொண்டு வந்த கையுறையாயுள்ள முத்தாரம் இவளுக்கு எதன் பொருட்டு எனப் பாங்கியர் மறுத்தனரென்பாடி. (க0)

மைக்கண்ட னேறிய தேரச் சறுக்கும் வரதன்வெந்தி
மைக்கண்ட நம்மையொட்டாவைங் கரத்தண்ணல் வாழும்பிடம்
மைக்கண்ட வள நகையார் குடையு மடுவினின்மா
மைக்கண்ட னீழலிற் சங்கினுந் தென்கல் வளைப்பதியே.

இ—ள்: மை கண்டன் ஏறிய தேர் அச்ச அறுக்கும் வரதன் - திருநீலகண்டராகிய பரமசிவன் எழுந்தருளிய தேரின் அச்ச ஒடியுப்படி செய்தருளிய வரதமூர்த்தியும், வெம் தீமைக்கு அண்ட நம்மை ஒட்டா ஐங்கரத்து அண்ணல் - கொடிய தீநெறிக்கண் அடியேமைச் செல்லவொட்டாது தடுத்தருளும் எமது தலைவருமாகிய விநாயகப்பெருமான், வாழும் இடம் - கோயில் கொண்டருளிய தலம், (எதுவென்னில்); மை கண் தவளம் நகையார் குடையும் மடுவினில் - அஞ்சனத் தீட்டப்பெற்ற கண்களையும் வெள்ளிய பற்களையுமுடைய மகளிர் புனலாடுந் தடாகத்தில், மாமை

கண்டல் நீழலில் - அழகாகிய தாழை மாநீழலில், சங்கு ஈனும் தென் கல்வளைப் பதியே - சங்குகள் முத்துக்களை ஈனும் சிறப்புடைய கல்வளை என்னுந் திருத்தியாகும் எ—று.

அரிபிரமேத்திராதி தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பாமேசுவரன், பூமியைத் தேராகவும் சந்திர சூரியர்களைச் சிற்சனாகவும் வேதங்களைப் பரிசனாகவும் பிரமதேவரைப் பாகனாகவும் மேருமலையை வில்லாகவும் திருமலை அம்பாகவும் கொண்டு திரிபுர தகனஞ் செய்யும்படி புறப்பட்டபொழுது, அத்தேர் உருந்தலின்றி அச்சு ஒடிந்துவிட, இஃது ஐங்கரக் கடவுளை அலட்சியஞ் செய்தமையினால் அப்பெருமான் செய்த இடையூறாகு மெனத் தேவர்கள் உணர்ந்து அவரைப் பூசித்து வேண்டி, சிவபிரானும் தமது மூத்த திருக்குமாரருக்குப் பல வரங்களை உதவி, தேர் இடையூறு நீங்கி விரைந்து சென்றதென்பது சரித்திரம். இதன் விரிவை விரிவாக புராணம், உபதேசகாண்டம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. மாமை அழகைக்குறிக்கும் ஒருசொல். வெந்தீமைக்கு என்பதில் கு உருபு கண் ணுருபின் திரிபாகும்.

நிருதீலகண்டாகிய பாமேசுவரன் எழுந்தருளிய தேரின் அச்சினை இறச்செய்து பின்னர்த் தேவர் வேண்டு கோளின்படி அந்த இடையூறைய நீக்கியருளிய கணபதி கோயில்கொண்டருளிய நிருப்பதி, தாழைமாநீழலில் சங்குகள் முத்தீனும் நீர்வளம் பொருந்திய கல்வளையென்னுந் தலமாம் என்றபடி. (கக)

**கல்வளை யாத விரும்புநெஞ் சேகைய ரோடுறவா
கல்வளை யார்சனை வாயரக் காம்பல்செங் காவியின்பக்
கல்வளை யார நிலாவிச விள்ளுந் கழனிசற்றும்
கல்வளை யானந் குசபாச மேந்துந் கரண்புகழே.**

இ—ள்: வளையாத இரும்பு நெஞ்சே - இலகுவில் இளகுதலில்லாத இரும்பை யொத்த கடினமான மனமே, கையரோடு உறவு ஆகல் - கீழ் மக்களுடன் நட்புக் கொள்ளற்க, வளை ஆர் சனைவாய் - வள்ளைக்கொடி படர்ந்த நீர்ச்சனையின்கண், அரக்காம்பல் செம் காவியின் பக்கல் - சேதாம்பல் செங்கழுநீர் என்னுமிவைகளின் அயலேயுள்ள, வளை ஆரம் நிலா விச - சங்கீன்ற முத்துக்கள் நிலவைப்பரப்ப, விள்ளும் - அந் நிலவைக்கண்டு அவை இரண்டும் மலரும், கழனி சற்றும் - வயல்கள் சூழப்பெற்ற, கல்வளையான் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அங்குசம் பாசம் ஏந்துந் கான் - அங்குசம் பாசம் என்னுமிவைகளைப் பரித்த திருக் கரங்களை உடையவருமாகிய பிள்ளையாரின், புகழே கல் - கீர்த்திப் பிர வாகமாயுள்ள தோத்திரங்களையே ஒது எ—று.

உரவாகல், என்பதில் ஆகல் எதிர்மறை வியங்கோள். வள்ளையார் என்பது வளையார் எனத்தொக்கு வந்தது.

கசிவம் மனமே, கீழ்க்கிகள் சகவாசத்தை விடுத்துக் கல்வளைப் பெருமான் திருப்புகழைச் சிந்திப்பாயக என்றபடி - (கஉ)

**கரும்பனை யத்தனைப் பூவே ழிடந்தசெங் கண்விடைப்பா
கரும்பனை யத்துவக் கீர்த்துடல் போர்த்த கடவுண்மொழிக்
கரும்பனை யத்தர்கை மாங்கனி வாங்கிய கல்வளைமா
கரும்பனை யத்தனை யான்மற வேன்புன் கவிதைகொண்டே.**

இ—ள்: கரும்பனை அத்தனை - கருமையாகிய பனையை ஒத்த திருக் கரத்தை யுடையவரும், எழ் பூ இடந்த செம் கண் விடைப்பாகர் - கீழ் எழு உலகங்களையும் பன்றி வடிவாக அகழ்ந்து சென்ற செந்தாமரைப்பூப்போலங் கண்களை யுடைய திருமாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டவர், உம்பல் ரையத் துவக்கு ஈர்த்து - கயாசுரனென்னும் யானையானது வே தனையற அதன் தோலினை யரித்து, உடல் போர்த்த கடவுள் - தமது திருமேனியிலே போர்த்தருளிய செய்வம், கரும்பு மொழி அனை அத்தர் கை - கரும்பு ரசம் போன்ற தித்திக்கும் மொழியினையுடைய உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரை வாமபாகத்திற்கொண்ட பரமசிவனுடைய திருக்கரத் திலுள்ள, மாங்கனி வாங்கிய - மாம்பழத்தைப் பெற்ற, கல்வளை மாகர் உம்பனை - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தேவதேவனை, அத்தனை - பரம பிதாவை, புன்கவிதை கொண்டே - புல்லிய நரஸ்துதி பாடுவதில் ஈடுபட்டு (அதனால்), யான் மறவேன் - தோத்திரஞ் செய்வதை நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் எ—று.

முன்னொருகாலத்திற் சோதிவடிவாய்த் தோன்றிய பாமேசுவரனுடைய திருவடியைக் காணுவான்வேண்டித் திருமால் சுவேதவராக (வெண்ணிற மான பன்றி) வடிவுகொண்டு கீழ் எழ் உலகத்தையும் அகழ்ந்து சென்றமை யின், “பூவேழிடந்த செங்கண் விடை” எனப்பட்டது. திருமால் தவங் கிடந்து பாமேசுவரனுக்கு வாகனமான வரலாற்றைக் கந்தபுராணம்—ததிசியுத்தரப்படலம் முதலியவற்றுட் காண்க. யானை வடிவங்கொண்ட கயன் என்னும் அசுரன் முனிவர்களை வருத்த, அவர்கள் காசிக்ஷேத்திரத்திற் சென்று விசுவநாதப் பெருமானாரைச் சரணடைய, பெருமானார் அக்கயாசுரனைக் கொன்று தோலை உரித்துத் தரித்தருளின ரென்பது சரித்திரம். மொழிக் கரும்பனை யென்பதில், அனை, அனை யெனத் தொக்குவந்தது. அத்தர் - பரமசிவன்; இதனை “அத்தர் தந்த அருட்பாற்கடல்” எனப் பெரிய புராணத்திற் காண்க. முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரான் ஒரு திருவளையாட லைத் திருவுளத்திற்கொண்டு தமது திருக்கரத்தில் ஒரு மாங்கனியைக்

கொண்டவராய், விநாயகர் சப்பிரமணியர் என்னும் இருதிருக்குமாரர்க்களையம் நோக்கி, “உங்களுள் எவர் விரைவில் இப்பூவுலகை வலஞ்செய்து வருவீரோ அவருக்கே இம்மாங்கனியை உதவுவேம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, பாலசப்பிரமணியப்பெருமான் உடனே மயின்மீது எழுந்தருளிப் பூமியை வலஞ்செய்யும் வண்ணம் புறப்பட, விநாயகப் பெருமான், “எல்லா வுலகமு மாறும் நீயே” என்றபடி, பரமசிவனை வலம்வரின் சகல உலகங்களையும் வலஞ் செய்தமைக்குச் சமமாகுமெனத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அப்படியே உபயமாக அப்பெருமானை வலஞ்செய்து முந்தி வந்து மாங்கனியைப் பெற்றாராதலின், “மாங்கனி வாங்கிய கல்வளை மாகரும்பினை” என்றார். “பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்” என்று பெரியாரும் பணித்தமையின், “யான் மறவேன் புன்கவிதை கொண்டே” என்பதற்கு, நரஸ்துதி பாடுவதில் ஈடுபட்டுத் தேவாரைப் பாட மறக்கமாட்டேன் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

சிவபிரானிடத்திலு் மாங்கனிவாங்கிய கல்வளைப் பெருமானே, தேவநீரைப் பாடுதலாகிய தீநுத்தொண்டைத் தமியேன் ஒருகாலத்தும் மறவேன் என்படி. (கஉ)

கவிநாயகன்றிடு வாய்க்கிரைப் பண்டங் கறையிரத்தக் கவியை கன்மக் குடம்பையை வீக்கியென் கண்டபயன் கவிநாயகன்றொழும் ராமன் கொலைப்பவங் காய்த்திடுதுங் கவிநாயகதிருக் கல்வளை வாழும் கணபதியே.

இ—ள்: கவிநாயகன் தொழும்—குரங்குகளுக்குத் தலைவனாகிய அனுமன் வணங்கும், ராமன் கொலைப்பவம் காய்த்திடும்—இராம பிரானுடைய பிரமகத்தி தோஷத்தை ஒழித்தருளிய, துங்க விநாயக—நிர்மலமான வீரகத்தி விமோசனரே, திருக்கல்வளை வாழும் கணபதியே—சிறப்போடு கூடிய கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய கணேசப் பெருமானே, யாய் கவி அகன்றிடு வாய்க்கு இரைப்பண்டம்—நாயானது கெனவிக் கொண்டு ஒடும்போது அதன் வாய்க்கு உணவுப் பொருளாயுள்ளதும், கறை இரத்தம் ஆய கன்மக் குடம்பை—கறையாகிய இரத்தத்தினால் அழகு பெற்ற கன்மக் கூடாகிய உடலை, வீக்கி—பருக்கச் செய்து, கண்டபயன் என்—பாலியேன் எடுத்த பலன்தானென்னை எ—று.

கவிவி கவியெனத் தொக்கது. கறை இரத்தம், இரு பெயரொட்டு. என் என்னும் விசுதி எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது, பயன் ஏதுமில்லை என்றபடி, கவிநாயகன் என்பதற்கு குரக்காசனாகிய சுக்கிரீவன் எனக் கொள்ளினுமாம், கொலைப்பவங் காய்த்திடு துங்கவிநாயகர்—வீரகத்தி

(விமோசன)ப் பின்னையார். இராவணன் புலத்திய முனிவர் வழித்தோன்றலாதலின் அவனைச் சம்மாரு செய்தவுடன் பிரமகத்தி தோஷம் இராம பிரானைப் பீடித்து வருத்த, அவர் இராமலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து அத்தோஷம் நீங்கப் பெற்றனரென்பது சேது புராணம்.

ஸ்ரீராமரும் வணங்கும் வீரகத்தி விநாயகரே, கல்வளைக் கணேச முரித்தியே, தேவர்நூக்குத் தோண்டு செயற்கின்றி இவ்வுடலை போஷித்து வளர்ப்பதினால் நான் அடையக் கூடிய பயன் யாதும்இலை என்படி. (கச)

கணத்தலை வன்முழ விப்பிறைக் கோட்டன் கதிர்மணிப்பைக் கணத்தலை வன்னச் சராக்கச் சரையன் களமரில்லங் கணத்தலை வன்ன வளையூருங் கல்வளை காணிலரைக் கணத்தலை வற்பகை முன்பனி மானுங் கருகிடினே.

இ—ள்: கணத் தலைவன்—பூத கணங்களுக்குத் தலைவரும், குழவிப் பிறைக் கோட்டன்—இளமையாகிய பிறைச்சந்திரனை யொத்த கொம்பினை யுடையவரும், கதிர் மணி பை கணத் தலை வல் நச்சு அராக் கச்சு—ஒளியுடைய இரத்தினத்தையும் படத்தினையும் பல தலைகளையும் கொடிய விஷத்தையும் உடைய பாம்பைக் கச்சாகத் தரித்த, அரையன்—திருவரையை யுடையவருமாகிய விநாயகப் பெருமான் (கோயில்கொண்டருளிய), களமர் இல் அங்கணத்தலை வன்ன வளை ஊரும் கல்வளை காணில்—வேளாளர் வீட்டு முற்றத்தில் அழிய சங்குகளுருகின்ற கல்வளைப்பதியைத் தரிசித்தால், அலைவு—அப்படித் தரிசிப்பவரது துன்பம், கருகிடில்—ஆராயுங்கால், அரைக் கணத்து—அரைக்கண நேரத்துள், அற்பகைமுன் பனி மானும்—சூரியன் முன்னிலையிற் பனி நீங்குதல் போல நீங்கி விடும் எ—று.

அரைக்கணம், ஈண்டு அற்ப நேரத்தைக் குறித்து நின்றது.

விநாயகக் கடவுள் கோயில்கொண்டருளிய கல்வளைப்பரியைத் தரிசிப்போரை, அவர் தீவினை விரைவில் விட்டகலு மென்படி. (கரு)

கரியா னனத்தன் ரொழுபதம் வேண்டிக்கண் ணார்பவஞ்சங் கரியான னத்த மவர்க்கிழைப் பான்கடற் காகினிக்கோர் கரியா னனத்தம் புரைகோட்டுக் கல்வளைக் கன்னமத கரியா னனத்தன் புகழ்பாடி யுள்ளங் கசிந்திடுமே.

இ—ள்: கரியான் அனத்தன் தொழும்—மேகவாணராகிய திருமாலும் அன்ன வாகனத்தை யுடைய பிரமாவும் வணங்குகின்ற, பதம் வேண்டிக் கண் ஆர் பவம் சங்கரியான்—தமது திருவடிகளைப் பக்தி பூர்வமாகத்

தியானஞ் செய்யாதவர்களுடைய பிறவியைக் களையாதவரும், அவர்க்கு அனத்தம் இழைப்பான்—அங்ஙனம் வணங்காதவர்க்கு இடரை ஆக்குபவரும், கடல் காசினிக்கு ஓர் கரியான கல்வளை — கடலினர் சூழப்பெற்ற இப்புயிக்கு ஒரு சாட்சியாக (ஆதாரமாக) விளங்குகின்ற கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய, நக்தம் புரை கோட்டுக் கன்ன மதகரி ஆனனத்தன் — சங்கினை ஒத்த வெள்ளிய திருமருப்பையும் கன்ன மதத்தையும் பொருந்திய யானை முகத்தையுடையவருமாகிய விக்கிநேசுவரக் கடவுளது, புகழ்பாடி உள்ளம் கசிந்திடுமே — கீர்த்திப்பிரபாவத்தை ஸ்தோத்திரமாகப் பாடி மன முருகு வீராக எ—று.

தம்மை வழி படுவோர்க்கு விக்கினங்களை நீக்கி வழிபடார்க்கு விக்கினங்களை யாக்குதலின் விநாயகக் கடவுளுக்கு விக்கிநேசுவரன் எனவும் ஒரு திருநாமம் உண்டு. தம்மை வழிபடார்க்கு விக்கினங்களை யாக்குதல் இறைவனுக்கு முறையாகு மோவெனின்; அற்றன்று; பாசத்தினுற் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களை ஈசேற்றதுதற்கு அப்பெருமான் இயற்றியருளும் மறக்கருணை முறை அதுவாகும்.

உலகந்தீரே! தம்மை வழிபடுவோர்க்கு வருந்துள்பங்களை நீக்குபவரும், வழிபடாதார்க்குத் துன்பங்களை ஆக்குபவருமாகிய கல்வளை விக்கிநேசுவனைப் பந்தியோடு தோந்திரச் செய்து கடைத் தேறுதிர் என்றபடி. (கசு)

சிந்தா மணிதென்ற லன்றி னிலாப்பகை செய்யவனி
சிந்தா மணிமுலை வாடின னேழு செகமனந்த
சிந்தா மணிதுள வன்றேடு கல்வளைச் செய்யவருட்
சிந்தா மணிவரக் கானேம் பயோதரச் செல்லினமே.

இ—ள்: சிந்து ஆ மணி தென்றல் அன்றில் நிலா — கடலும் பசுவிற் கட்டப்பட்ட மணியும் தென்றலும் அன்றிற்பறவையும் சந்திரனும், பகை செய்ய—பகையைச் செய்ய (வருத்த), மணி முலை அணி சிந்தா வாடினள் — அழகிய ஸ்தனங்களையுடைய தலைவி — தன் அழகு முழுவதும் கெடும்படி வாட்டமடைந்தாள், பயோதரச் செல்லினமே — சூற்கொண்ட முகிற்கூட்டங்களே, ஏழு செகம் அளந்த — சத்த தீவுகளைக் கொண்ட இப்புயியை ஒரு அடியால் அளந்த, சிந்து ஆம் அணி துளவன் தேடு — வாமன வடிவங் கொண்ட துளசிப் பூமாலையை அணிந்த திருமாலுந் தேடுகின்ற, கல்வளைச் செய்ய அருள் சிந்தாமணி வரக் கானேம் — கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய செவ்விய அருளோடு கூடிய சிந்தாமணி விநாயகப்பெருமான் இன்னமும் வரக் கண்டிலேம்' எ—று.

நிலா ஏழு சிந்தாமணி என்பன ஆகுபெயர்கள். மணிமுலை — அன்மொழித்தொகை. புன்மேய்ந்துவிட்டு மால்க்காலத்தில் மீண்டு வரும் பசு

விற் கட்டப்பட்ட மணியின் ஓசையும் விகாரத்தை ஆக்குமென்பது பொருணூல். அன்பர்கள் நினைத்தவற்றை அருளுதல் பற்றி, சிந்தாமணிபோலும் எனப்பட்டது.

தலைவன் பிரிவினல், தலைவியானவள், கடல் தேள்நல் அன்றில் சந்திரன் என்னும்வற்றல் வருந்த, பாங்கியர் அவள் வருந்தத்தை முகிலிளங்களுக்கு எடுத்துரைத்தபடி. (கஎ)

தாங்க வளக்க ரொலிவே யிசைநனி தாக்கத்துப்ப
தாங்க வளக்கரிக் கொங்கைக் குதவிலன் றுரை நிரத்
தாங்க வலைப்பட வென்னை விடாமத தந்திசொல்லார்
தாங்க வளக்கல் வளைப்பதி மேவிய தற்பரனே.

இ—ள்: தாங்க அளக்கர் ஒலி வேய் இசை நனி தாக்க — திரையை யுடைய கடலொலியும் வேய்க்குழலோசையும் (எமது தலைவியை) மிகவுந் தாக்க, (அதனை யாமனுப்பிய தூதா லறிந்தும்) துப்பு அதரம் கவளக் கரிக் கொங்கைக்கு — பவளம் போலும் அதரத்தினையும் கவள உணவைக் கொள்ளுகின்ற யானைக்கோடுபோலுந் தனத்தினையுமுடைய அத்தலைவிக்கு, நிரந்தரம் கவலைப்பட என்னைவிடா மத தந்தி—எப்பொழுதும் கவலைப்பட என்னைவிடாத மதயானையும், சொல் ஆந்தரங்க வளக் கல்வளைப்பதி மேவிய தற்பரன் — (புகழ்ந்து) சொல்லப்படுகின்ற உச்சிதமாகிய வளத்தினையுடைய கல்வளைப் பதியில் வாழும் ஆன்மநாயகருமாகிய விநாயகக் கடவுள், தாரை உதவிலன்— (சமது) மாலையைக் கொடுக்கின்றிலர் (அவரது திருவுள்ளம் இருந்தபடியென்னை?) எ—று.

வேய், ஆகுபெயர். அதரங்கவளம், மெலிக்கும் வழி மெலித்தல், யானைமான் ஆதிய சில பொருள்களின் ஒவ்வொருதுப்பு மகளிரது ஒவ்வொரு உறுப்புக்கு நிகராகவும், முதல் சினைகளின் ஒற்றுமைபற்றி அம்முதற்பொருள்களை உவமைப் பொருள்களாக வழங்கலும் புலவர் வழக்காதவிற் கரிக் கொங்கை மெனப்பட்டது; ஆகுபெயரெனினுமாம்.

இதுவும் மேற்படி மானுடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கத்தில் தலைவிக்கு மாலையைக் கோடாத தலைவனாகிய விநாயகக் கடவுளது நேர்ந்ததன் வன்மையைந் தோழியர் தம்முட் கூறியபடி. (கசு)

பாசங்க முத்தமிழ் கல்லா வெனையனைப் பாவிதிகம்
பாசங் கரவென்று மெய்நொந்து பெற்ற பலனன்றுதா
பாசங் கமவயி ருக்குயி ராய பரஞ்சுடரே
பாசங்க மாறத் தணர்போற்றுங் கல்வளைப் பண்ணவனே.

இ—ள்: தாபர சங்கம உயிருக்கு உயிர் ஆய பரஞ்சுடரே — அசரமுஞ் சரமுமாகிய இருவகை உயிர்களுக்கும் உயிராகிய பரஞ்சோதியே, பாச ஆறு

அங்க அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பண்ணவனை - துதிக்கப்படுகின்ற வேதாங்கங்கள் ஆறையும் உணர்ந்த மறையவர்கள் போற்றும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகத்தெய்வமே, பரசங்க முத்தமிழ் கல்லா எனை - மேலான சங்கப்புலவரால் ஆராயப்பட்ட முத்தமிழ் நூல்களைக் கல்லாத என்னை, பாவி அனை - பாவியாகிய என் அன்னை, திகம்பர சங்கர என்று மெய் நொந்து பெற்ற பலன் நன்று - திகம்பரரே சங்கரரே யென்று துதித்து வயிறு நொந்து பெற்ற பலன் நல்லது எ—று.

சங்கம், தமிழ்: ஆகுபெயர்கள். முத்தமிழ்: இயல் இசை நாடகம். என்னை என்பதில் நகரத் தொகுத்தது. மூடப்பிள்ளையைப் பெற்றமை யாற் பாவியன்னை யென்றார். அனை இடைக்குறை. நன்று, தீ து என்னும் பொருளில் வந்தது. திகம்பரன், திக்கை ஆடையாகத் தரித்தவன். சங்கரன்-உயிர்களுக்கு இதத்தைச் செய்பவன்.

சாசாங்களுக்குத் தலைவாயுள்ள சோத்சோநுபரே, வேதாங்கம் ஆறும் உணர்ந்த அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பெருமானே, கல்வி யறிவும் தேவரிடத்து அன்புமில்லாத என்னை என் தாய் வருந்திப் பெற்றதனல் அடைந்த பயன் யாதும்மில்லை என்படி. (கக)

அவலம் புரிமுக குறும்பைந்து பூத மடக்கிமென்றா
யவலம் புரிமலர் தாய்தொழு தேத்த வருண்மெய்யர்மெய்
யவலம் புரிமருப் புத்தக ருரு மறுமுகன்முன்
னவலம் புரிவயற் கல்வளை யாலயத் தாதிக்கனே.

இ—ள்: மெய்யர் மெய்ய-மெய்யர்க்கு மெய்யனே, வலம் புரி மருப்புத்தகர் ஊரும் அறுமுகன் முன்ன-வெற்றியைத் தருகின்ற கொம்பினையுடைய ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகச் செலுத்திய சண்முகப்பெருமானுக்கு மூத்தவரே, வலம்புரி வயல் கல்வளை ஆலயத்து ஆதிக்கனே - சங்குகள் சஞ்சரிக்கும் வயல்கூழ்ந்த கல்களைப் பதியில் எழுந்தருளிய தலைவரே, அவலம் புரி முக்குறும்பு ஐந்து பூத மடக்கி - துன்பத்தை ஆக்குகின்ற காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, மெல் தாய வலம்புரி மலர் தாய் - மிருதுவாகிய பரிசுத்தமுள்ள நந்தியாவர்த்த மலர்களைக்கொண்டு அர்ச்சனைசெய்து, தொழுது எத்த அருள் - தேவரீரை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்ய அடியேனுக்கு அருள்புரிவீராக எ—று.

நாரதமுனிவர் செய்த யாகாக்கினியிற் றேன்றி உயிர்கட்டு அர்த்தம் விளைத்த ஆட்டுக்கடாவை முருகக்கடவன் அடக்கித் தமக்கு வாகனமாகக் கொண்டருளினாராதலின், தகர் ஊரும் அறுமுகன் என்றார். இதன் விளிவைக் கந்தபுராணம்—தகரேறு படலத்திற் காண்க. முன்னவ என்பது முன்ன என வந்தது. அவனருளாலே அவன்றான் வணங்க வேண்டுமாத

லின், மலர்தாய்த் தொழுது எத்த அருள் என்றார். புலன்களைப் பூதம் என்று காரண காரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி உபசரிக்கப்பட்டது.

அறுமுகத் தெய்வத்துக்கு மூத்தவரே, தமிழேன் முக்குறும்பெறிந்து ஐம்புலன் அடக்கித் தேவரீரை அர்ச்சித்து வழிபட்டுத் தோத்திரஞ்செய்தற்கு தேவரீரே அடியேனுக்கு அறுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டும் என்படி. (உ௦)

திக்குடை யானடி யைப்போற்றிப் பூவலஞ் சென்றுசெஞ்சோ
திக்குடை நீழலின் மேவந்த ணீர்செப்பு வீரென்றன்பத்
திக்குடை யான்கல் வளையான் சிலம்பினிற் றேன்பண்ணையோ
திக்குடை யோதிச் செங் காலியுங் காணையுந் சென்றதுவே.

இ—ள்: திக்கு உடையான் அடியைப் போற்றி - திக்கை ஆடையாகவுடைய பரமசிவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றி, செம் சோதிக்குடை நீழலில் பூவலம் சென்று மேவும் அந்தணீர் - செவ்வொளியோடு கூடிய குடைநீழலில் பூமியைப் பிரதக்ஷணம் செய்கின்ற அழகிய தண்ணளியையுடையவர்களே, என்றன் பத்திக்குடையான் - தமிழேன் பத்திசெய்தற் குரியவரும், கல்வளையான் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய வருமாகிய பிள்ளையாரின், சிலம்பினில் - மலையில், தேன்பண்ணை ஒதிக்குடை - வண்டுகள் இசையைப் பாடிக்கொண்டு கிண்டப்பெறும், ஒதிச் செம்காலியும் - கூந்தலையும் சிவந்த அடிகளையு முடையவளாகிய தலைவியும், காணையும் - தலைவனும், சென்றது செப்புவிர் - கூடிச் சென்றதைக் கண்டரோ சொல்லுங்கள் எ—று.

இஃது ஆழ்நடை முக்கோப் பகவரை வினாவியபடி. (உ௧)

வேதாரணிய முறைவேயின் முத்தருள் வேழமுய்ய
வேதாரணியம்பொ னுடேத்து கல்வளை வெற்பன்னமே
வேதாரணிய மலைதிருக் கோயில் விளங்கநின்பால்
வேதாரணியந்த காரநம் பாலில் விதித்தனனே.

இ—ள்: வேதாரணியம் உறை வேயின் முத்து அருள் வேழம் - திருமறைக்காடு என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளிய மூங்கிலிற் றேன்றிய முத்தாராகிய ஈசுவரன் பெற்றருளிய யானைமுகக் கடவுளுடைய, தாரணியம் பொன் நாடு உய்யவே எத்து கல்வளை வெற்பு அன்னமே - மண்ணுலகத்தாரும் அழகிய விண்ணுலகத்தாரும் தாம் ஈடேறும் வண்ணம் தருகின்ற கல்வளைப்பொருப்பில் வாழும் அன்னம் போன்றவனே, வேதா - பிரமதேவர், இரணிய மலை தூருக்கோயில் நின்பால் விளங்க - பொன்மலையாகிய தனமும் இலக்குமிக்கு இடமாயுள்ள செந்தாமரைப் பூவாகிய முகமும் உன்னிடத்தில் விளங்கவும், தார் வேய் அணி அந்த

காரம் நம்பால் விதித்தனன் - மாலை தரித்த அடர்ந்த இருளாகிய கூந்தலை (நான் காணும்படி) என் பக்கல் விதித்தார் எ—று.

தாரணி, பொன்னாடு, அன்னம், இரணியமலை, திருக்கோயில், அந்த காரம் என்னுமிவை ஆகுபெயர்கள். இஃது இடையூறு கிளத்தற்கிளவியின் பாற்று. [வேதாரணியேசுவாரிடத்து இவ்வாசிரியர் விசேடபக்தியுள்ளவ ரென்பது இச்செய்யுளாலும், இவர் அவ்வீசுவரர் மீது மறைசையந்தாதி பாடியமையினாலும் புலப்படக்கிடக்கின்றது.]

அன்னமே, நின் அழகிய முகத்தையும் தனத்தையும் காண்பதற்கு நினது கூந்தல் இடையூறுக விருக்கின்றதெனத் தலைவன் இடையூறு கிளர்த்தியபடி.

**தனையா யுதவிய தந்தையில் வாழ்க்கை தணந்தருட்சிற்
தனையா யுதகந் தனினின்று செய்யுந் தவத்திர்வெண்டந்
தனையா யுததி யகிலம் படைக்குஞ் சதுர்விதவே
தனையா யுதந்ருடிக் கல்வளை யானைச் சரண்புகுமே.**

இ—ள்: தனை ஆய் உதவிய தந்தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து - பிள்ளை யாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவையும் இவ்வறத்தையும் துறந்து, அருள் சிந் தனையாய் - திருவருளிப் பெறுதலையே விசாரமாகக்கொண்டு, உதகந் தன் னில் நின்று செய்யுந் தவத்திர் - நீரில் நின்று செய்யுந் தவத்தையுடைய துற விகளே, (அந்நனஞ் செய்தலை விடுத்து); வெண் தந்தனை - வெள்ளிய கொம்பினையுடையவரும், ஆய் உததி அகிலம் படைக்கும் சதுர்வித வேதன்- ஆராய்ந்து கடலையும் உலகத்தையும் சிருட்டிக்கும் நான்கு வேதங்களை யுணர்ந்த பிரமா, ஐயாயுதன் - பஞ்சாயுதங்களை யுடையராகிய திருமால், தொழும்- வழிபடும், கல்வளையானைச் சரண்புகும் - கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண் டருளிய பிள்ளையாரிடம் அடைக்கலம் புகுதிர் எ—று.

ஆய், ஆகவென்பதின் நிரிபு. ஆயுததி என்பதில் ஆய் 'வரிப்புனை பந்து' என்பதிற்போல வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. மகன் துறவியாகில், பிதா வணங்க வேண்டுமெனவும், ஆனால் துறவியான மகனும் தாயை வணங்க வேண்டுமெனவும் நூல்கள் கூறுதலானும், பட்டினத்தடிகள் போன்ற மகா துறவிகள், பெற்ற தாயின் மரணத்தின் பின்பே துறவறத்தைக் கொண்டமையினாலும், தாயின் அந்தியகாலத்தில் அவ்வடிகள் பெரிதும் வருந்தினரென்ற காரணம்பற்றியும் துறத்தல் விஷயத்தில் தாயை யொழித்து "உதவிய தந்தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து" என ஆசிரியர் ஈண்டுக் கூறினர்.

நீர் முதலியவற்றில் நின்று அருந்தவத்செய்யுந் துறவிகளே, அச்சேயலை விடுத்து, பிரமா விஷ்ணு தொழங் கல்வளைப் பெருமானைச் சரணுக அடையுங்கள் என்றபடி. (உரு)

**சரந்தண் டருமலர் வேண்மைத் துனன்செந் தமிழ்க்கலைபஞ்
சரந்தண் டலையிற் கிளிதேரும் கல்வளை தங்கிடுசுஞ்
சரந்தண்ட பாணி யழகினைக் காணப்பொற் றுமரைவா
சரந்தண் டர்போல விமையாத பார்வையைத் தந்திலரே.**

இ—ள்: தண் தரும் மலர் சரம் வேள் மைத்துனன் - குளிர்ச்சியைத் தரும் பூக்களைப் பாணமாகக்கொண்ட மன்மதனுக்கு மைத்துனரும், செம் தமிழ்க்கலை தண்டலையில் பஞ்சரக் கிளி தேரும் - செந்தமிழ் நூல்களைச் சேலை யின் கண்ணை கூட்டிலிருந்து கிளிகள் செப்பும், கல்வளை தங்கிடு குஞ்சரம் - கல்வளைப் பதியைத் தமக்கு இடமாகக் கொண்ட யானையும், தண்ட பாணி - தண்டாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியவருமாகிய விநாயகக் கடவு ளின், அழகினைக் காண - திருக்கோலத்தைத் தமியேன் தரிசித்தற்கு, பொன் தாமரை வாசர் - பொற்றாமரை மலரிலிருக்கின்றவராகிய பிரமதேவர், அந்த அண்டர் போல இமையாத பார்வையைத் தந்திலர் - (விண்ணுலக வாசிகளாகிய) அத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவாறு இமைத்தலில்லாக் கண்களைத் தமியேனுக்கு உதவிலர் எ—று.

சரத்தண், பஞ்சரத்தண்டலை யென்பன சரத்தண், பஞ்சரத்தண்டலை யென மெலிந்து நின்றன. அந்தண்டர் போல என்பதில் அந்த என்பதின் ஈற்று அகரத் தொக்கது. விநாயகப்பெருமான் கொண்ட திருமூர்த்தங்களுள் ஒரு மூர்த்தம் தண்டாயுதத்தையும் பரித்துள்ளதாதலின் "தண்டபாணி" என்றார். விநாயக மூர்த்தங்களின் வரலாற்றையும் விரிவையும் விநாயக பராக்கிரமம் முதலிய நூல்களிற் காண்க. விநாயகப் பெருமானாது பேரழகை இடையறாமற் றரிசிப்பதற்கு, கண்ணிமைத்தல் இடையூறாயிருத்தலின் அண்டர்கட்குப் போல் இமையா நாட்டத்தைத் தந்திலரே யெனப் பிரம தேவரை நொந்து கூறியவாறு.

கல்வளைப்பெருமானாறு இடையறது தரிசித்தாலும் கண் தெவிட்டா தென்றபடி. (உச)

**தந்தனந் தாமரை வெற்பிரு ணேரிடை சாய்நடைபா
தந்தனந் தார்க்குழல் யாமள கோமள சாமளப்பெண்
தந்தநந் தாபனை நெல்விளை கல்வளை தன் னிலொற்றைத்
தந்தநந் தாவிளக் கேயெனப் போயிருட் சட்டந்தமே.**

இ—ள்: தந்து அனம் தாமரை வெற்பு இருள்-நூல் அன்னம் தாமரைப் பூ மலை இருள்; நேர் இடை சாய் நடை பாதம் தனம் குழல்- (என்னுமிவை களை முறையே) நிகர்த்த இடையினையும் நடையினையும் பாதங்களையும் தனங்க ளையும் மாலையணிந்த கூந்தலையமுடைய, யாமள கோமள சாமளப்பெண்-இள மையாகிய பசிய நிறத்தைமுடைய உமாதேவியார், தந்த நந்தா-பெற்றருளிய

திருக்குமாரரே, நெல் வீளை பண்ணை கல்வளை தளில் - நெல்வீளையும் வயல் கள் பொருந்திய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய, ஒற்றைத் தந்த - ஏக தந்தரே, நந்தா விளக்கே - எக்காலத்தும் ஒளிகுன்றாத தீபத்தை யொத்தவரே; என - என்று துதிக்க, இருள் சம்பந்தம் போம் - மலத்தொடர்பு நீங்கிவிடும்.

அனம், பனை என்பன தொகுத்தல் விகாரம், யாமள கோமளம், ஒரு பொருட் பன்மொழி.

ஈகவரி புத்திரரே, ஏக தந்தரே, அருளொளி விளக்கே எள்பன போன்ற நிருமங்களைச் சொல்லித் துதிப்போரைப் பீடித்த வினை அகலு மென்றுபடி. (உரு)

சம்பந்த மாவினைத் தென்னவற் சீந்தவன் ருங்கு மருட்
சம்பந்த மாமுனி பாமலை சூடி தருபொருண்மா
சம்பந்த மாலம் புனைசூழும் கல்வளைத் தந்திவெப்பா
சம்பந்த மாயையென் பானீக்கி வாழ்வுசம் பாதிப்பனே.

இ—ள்: சம்பு அந்த மாவினைத் தென்னவற்கு ஈந்தவன் - நரிகளை அழகிய குதிரைகளாக்கி அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்கு உதவியவரும், அருள் தாங்கும் மாசம்பந்த முனி பாமலை சூடி - முன்றும் வயசிலேயே திருவருட்பிர சாதத்தை வகித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனார் பாடியருளிய தேவாரங்களைச் சூடி (ஏற்று) அருளியவருமாகிய சிவபிரான், தரு பொருள் - பெற்றருளிய பிள்ளையாராகிய, மா சம்பு அம் தமாலம் புனை சூழும் கல்வளைத் தந்தி-மாமாங்களும் நாவல்களும் அழகிய பச்சிலைமாங்களும் புன்னைகளும் சூழப் பெற்ற கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய யானைமுகக் கடவுள், பந்த வெம் மாயை பாசம் - கட்டாகிய கொடிய மாயா பாசத்தை, என் பால் நீக்கி - தமிழேனிடமிருந்து அகற்றி, வாழ்வு சம்பாதிப்பன் - தமிழேனுக்கு மோட்ச வாழ்க்கையைத் தேடிவிடுவார். எ—று.

அந்தம் - அழகு. நரியைப் பரியாக்கி ஈந்தருளினமை மாணிக்க வாசகசுவாமிகள் பொருட்டாம். பொருள் - பிள்ளை; “தம்பொரு ளென்ப தம்மக்கள்” ஆதலின். புனை-புன்னை, தொகுத்தல் விகாரம். பரமபிதாவாகிய சிவபிரான் தமது அடியாராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பொருட்டு நரியைப் பரியாக்கியும், ஆளுடையபிள்ளையாரை மூன்றும் வயசில் அடிமை கொண்டும் ஈடேற்றியருளினராதலின், தந்தை குணம் மைந்தர்க்கு முண்டு என்றபடி அப்பெருமானுடைய மூத்த திருக்குமாரராகிய விநாயகப்பெருமானும் தமிழேனை ஈடேற்றி வைப்பென்பதாம்.

கல்வளைப்பெருமான் தமிழேனுடைய பாச பந்தங்களைத் தவிர்த்துத் தமிழேனையும் ஈடேற்றி வைப்பர் என்றபடி. (உசு)

பாலை வனத்தத்தைக் கியாரளிப் பாரென்று பன்னினளைம்
பாலை வனத்தடங் கார்கண்டு வெட்கும் படிவந்தமின்
பாலை வனத்தகன் ருள்கல் வளைப்பர மானந்தன்றன்
பாலை வனத்தள வும்மன்பி லாரிற் பதைபதைத்தே.

இ—ள்: ஐம்பாலை வனத் தடம் கார்கண்டு வெட்கும்படி வந்த மின்-தன்கூந்தலை நீர் கொண்ட பெரிய முகில் கண்டு நாணும் வண்ணந் தோன்றிய எனது மகள், வனத் தத்தைக்கு யார் பாலை அளிப்பார் என்று பன்னினள் - தான் வளர்க்கும் பஞ்சவண்ணக்கிளிக்கு இனிமேல் யார் பாலை உட்கட்டப்போகின்றார் என்று (நேற்றுச்) சொன்னான், கல்வளைப் பரமானந்தன் பால் - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கும் பரமானந்தகுணத்தராகிய பிள்ளையார் மீது, ஐவனத்து அளவும் அன்பிலாரில் பதைபதைத்து - ஒரு மலை நெல்லளவேனும் அன்பில்லாதவர் போலத் துரிதப்பட்டு, பாலை வனத்து அகன்றான் - வேறொரு தலைவன் பின்னே பாலைவனத்திற் போயினான் எ—று.

“வனத் தத்தைக்கு யார் பாலை அளிப்பவர்” என்று அவன் நெருணற் பன்னியபோது, அவண்மேற் சந்தேகங்கொண்டு அவளைப் பாதுகாத்திருக்க வேண்டியது என் கடனாக, நான் சூறிப்பறியாது வாளாவிருந்தேனே யெனச் செவிலித்தாய் பச்சாத்தாபமடைந்தவாறு. வன்னத் தத்தை - வனத் தத்தை யெனத் தொக்குவந்தது.

இது செவிலி தன் அறிவின்மையை யுணர்ந்து பச்சாத்தாபமடைந்தபடி.

தைக்கும் பகழி யுடல்பாய் தறுகட் சயிலம்வந்த
தைக்கும் பகன தனத்தீர் கண்டெனெறிற் சாற்றடுமே
தைக்கும் பகனன்முன் னேனைப் பந்தாடித் தகர்த்தாஞ்சி
தைக்கும் பகவன்றென் கல்வளை வாசன் றடமலைக்கே.

இ—ள்: கும்பகன தனத்தீர் - குடத்தை நிகர்த்த கனத்த தனங்களை யுடையீர், மேதைக் கும்பகனன் முன்னேனை - நல்ல அறிவினையுடைய கும்பகன்னனுக்குத் தமயனாகிய இராவணனை, பந்து ஆடி தகர்த்து உரம் சிதைக்கும் பகவன்-பந்துபோல எறிந்து விளையாடி அவன் மாறிற் புடைத்து வலிமையைக் கெடுத்த தெய்வமாகிய, தென் கல்வளை வாசன் - அழகிய கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளும் விக்கினேசுவரரது, தடமலைக்கு - விசாலமாகிய மலையில், தைக்கும் பகழி பாய் உடல் தறுகண் சயிலம் - எனது இலக்குத் தப்பாத பாணம் ஏறுண்ட உடலோடு தறுகண்மை பொருந்தியதாகிய மலைபோலும் யானை ஒன்று, வந்ததைக் கண்டார் எனில் சாற்றிடும் - இங்கே வந்தமையைக் கண்டாராயின் சொல்லுங்கள் எ—று.

தடமலைக்கு என்றதில் குவ்வுருபு கண்ணுருபின் நிரிபாகும். அரக்கர் குவத்திற் பிறந்தானினும் கும்பகன்னை நீதியுடையவனானால் “மேதைக் கும்பகன்னை” என்றார். கும்பகன்னை முன்னோனைப் பந்தாடித் தகர்த்து உரஞ்சிதைக்கும் பகவன் என்பதன் வரலாறு:—பூர்வத்தில் இராவணன் அருந்தவஞ் செய்து கைலாசபதியிடம் ஒரு சிவலிங்கத்தைத் தந்தருளும்படி வேண்ட அப்பெருமானார் அங்கனம் அவனுக்கு ஒரு இலிங்கத்தை உதவி இவ்விலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்தால் பேர்த்து எடுத்தல் முடியாது என்று கூறியருளினார். இராவணன் அவ்விலிங்கத்தைப் பெற்றுத் தன் கரங்களில் ஏந்தியவனும் இலங்கையை நோக்கி வருவானாயின், இதற்கிடையில் அவ்விலிங்கத்தை இராவணன் கொண்டுபோய் இலங்கையில் ஸ்தாபித்துப் பூசிப்பனெல் அவனை வெவ்வது அசாத்தியமென்று அஞ்சிய அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் உடனே விநாயகப்பெருமானைப் பூசித்து, “எம்பெருமானே, கொடியவனாகிய இராவணன் பரமேசுவரனிடத்திற் பெற்றுச் செல்லும் இலிங்கத்தை அவன் தன் பட்டினத்திற் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வொட்டாது தடுத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, விநாயகக்கடவுள் அதற்கிசைந்து ஒரு பிராமணச் சிறுவனாகி, இராவணன் வரும் மார்க்கத்திற் சென்று நின்றார். அப்பொழுது ஆவசியகம் சல்விமோசனம் செய்யவேண்டியவனும், இராவணன், மார்க்கத்திலே நின்ற பிராமணச் சிறுவனைப் பார்த்து; “அப்பா, இச்சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைக்க வொண்ணாததால் நான் சிறுநீர் விடுத்து வரும் வரைக்கும் இதனை உன்கையில் ஏந்திக்கொள்” என்று கொடுக்க, அதனை வாங்கிக்கொண்டு அப்பிராமணச் சிறுவர், “அரசனே, இது மிகவும் பாரமானது, நீடித்த நேரம் இதனைப் பரித்தல் என்னால் முடியாது; ஆதலால் உன்னை மும்முறை கூப்பிடுவேன்; நீ வர நேரம் தாழ்த்தால் நிலத்தில் வைத்து விடுவேன்” என்று சொல்ல, இராவணனும் அதற்கு இசைந்து சென்றான். செவ்வதற்கிடையில் பிராமணச் சிறுவர் மும்முறை இராவணன் என்று கூப்பிட்டு விட்டு, சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்து நின்றனர். விரைந்து மீண்ட இராவணன் அதனைக் கண்டு சீற்றங் கொண்டாலும் அச்சிவலிங்கத்தைப் பெயர்த்தெடுக்க முயன்றும் அஃதியலாமையினால் இது “மகாபெலம்” என்றான். அதனால் மகாபெல இலிங்கம் என்னுங் காரணத் திருநாமம் அதற்கு ஏற்பட்டது. பின்னரும் அதனைப் பெயர்த்தெடுக்க அரக்கன் முயன்ற காலே அது பசுவின் செவிபோலக் குழைந்தமையின், அதற்குத் திருக்கோகர்ணம் என்னுங் காரணப்பெயரும் வாய்ந்தது. சிவலிங்கப்பெருமானை மண்ணிலிருந் தெடுத்தல் இயலாதெனக் கண்ட இராவணன் அடங்காச் சீற்ற மடைந்தாலும், முன்னின்ற மறைப்பினையின் சிரத்திற் குட்டக் கருதித் தன் இருபது கரங்களையும் கபித்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு காற்றென விரைந்து தாக்க முயலுதலும், ஐங்கரத்தெந்தை உடனே பாரமேசுவரத்

திருக்கோலங்கொண்டு இராவணனைப் பற்றிப் பந்துபோல் மேலே எறித் தெறித்து எந்தித் திருவிளையாடல் புரிந்தார். தன்னுடன் திருவிளையாடல் புரிபவர் ஆனைமுகத்தையன் என்பதை யுணர்ந்த இராவணன் பதைபதைத்து,

“மறையோனென் றுனைநீனைந்த மடைமையினால் ஈழழைத்தேள் பியையோங்கு மணிமதுடப் பெருங்கிளையே! பிழை செய்தேன்; இறையோனே! பொறுப்பதுளக் கியல்” பென்றென் லேத்துதலும், பொறையோடும் உமை புதல்வன் புவிசீல் அரக்கனை விடுத்தான்.

“எம்பெருமானே, தேவரீர் செய்யும் மாயையுள் அகப்பட்ட சிறியேன் அறியாமையினால் தேவரீரை உண்மையிற் பிராமணச் சிறுவனென்று மதித்துப் பெரும் பிழைசெய்தேன்; அடியேன் அறியாமையினால் செய்த பிழையனைத்தும் பொறுத்து என்னை ரட்சித்தல் வேண்டுமென்று முட்டியாகப் பிடித்த இருபது கரங்களாலும் தன் பத்துச் சிரங்கன்மீதும் படபடெனக் குட்டுதலும் விநாயகப் பெருமான் அந்த இராவணனுக்குத் திருவருள் செய்தார்.

இஃது வேழம் வினுவியபடி.

(உஅ)

மலைவல் லியம்பிரி யாத்திலைக் காணுறை மாமதங்கி
மலைவல் லியம்பிள நீரின் பயோதரி வானியம
மலைவல்லி யம்பிகை காண்முனை கல்வளை வாணன்பெங்க
மலைவல் லியம்பர வையானெய் யாமுன் வரவில்லையே.

இ—ள்: மலை வல்லியம் பிரியாத் தில்லைக்கான் உறை மாமதங்கி - மாறுபடுகின்ற புலிகள் நீங்காத தில்லைக் காடாகிய சிதம்பரத்திலே எழுந்தருளிய மேலான தவமுதல்வியும், வல் இளநீர் மலை இயம்பு இன்பயோதரி - சூதாடு கருவியையும் குரும்பையையும் ஒப்புச் சொல்லத்தக்க நல்ல தனங்களை யுடையவனும், வான் இமய வல்லி - மேலான இமயமலையிற் றேன்றிய கொடியை நிகர்த்தவரும் (பர்வத வர்த்தனியும்), அம்பிகை - எங்கள் தாயுமாகிய உமாதேவியாருடைய, காண்முனை - திருக்குமாரராகிய, கல்வளை வாணன் - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தலைவர், பொங்கு வல் கமலை இயம் பரவையான் எய்யாமுன் - மிக்க பெரிய சத்தத்தைக் கொண்ட கடலாகிய முரசையுடைய மண்மதன் மலர்ப்பாணங்களை என் மீது எய்தற்குமுன், வர இல்லையே - வரவில்லையே (இதற்கு யான் என் செய்வேன்) எ—று.

காண்முனை, இருபெயரொட்டு. வாழ்நன் வாணனென வந்ததென்பர்; தலைவன், இச்சொல், அம்பலவாணன், ஏகம்பவாணன், கலைவாணன் எனச் சேர்ந்து வருதலன்றித் தனியே வருதல் அரிது. ஏ, ஈற்றசையோடு சுழிவிரக்கமுமாம்.

இது விரக வேதனையுற்ற தலைவி தன் தலைவன் வாவில்லையே யென வருந்தியபடி. (௨௧)

வரம்பல வன்பருக் சீவா ரெனக்குமெய் வாழ்வுதரு
வரம்பல வன்கொன்றை மாலிகை யாத்தி வீனெந்தகற்ற
வரம்பல வன்பெற்ற மாதங்க வானனர் மள்ளர்செய்யும்
வரம்பல வன்குண் டலர்மூடுங் கல்வளை வானவரே.

இ—ள்: அம்பு அலவன் கொன்றை மாலிகை ஆத்தி வீனெந்த கல் தவர் அம்பலவன் - கங்கையையும் பிறைச்சந்திரனையும் கொன்றைமாலையை யும் திருவாத்திப்பூவையும் சூடியவரும் மேருமலையை வில்லாகவுடையவரு மாகிய பொன்னம்பலவர், பெற்ற மாதங்க ஆனனர் - பெற்றருளிய யானை முகக்கடவுளும், மள்ளர் செய்யும் வரம்பு அலவன் குண்டு அலர் மூடும் கல்வளை வானவர் - மள்ளர்கள் அமைத்த வரம்பிலுள்ள நண்டின் பொந் துகளைப் பூக்கள் மூடியுள்ள கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தேவதேவ ருமாகிய விநாயகப்பெருமான், அன்பருக்கும் பல வரம் சுவார் - தமது அடியவர்களுக்கு வேண்டிய பல வரங்களைக் கொடுப்பார், எனக்கும் மெய் வாழ்வு தருவர் - தமிழேனுக்கும் நிலையான மோட்ச வாழ்வைத் தந்தருளுவர் எ-று.

“வரம்பு அலவன் செய்யுங் குண்டு அலர் மூடும்” என்பது அக் கல் வளைப் பதியின் நீர்வனத்தை உணர்த்தியவாறு.

கல்வளைப் பிள்ளையார் தமது அடியார்கீழ் வேண்டிய வேண்டியாங்கு அருள்பவாதலின், தமியேனையும் புறக்கணித்தலின்றி வாழவைப்பா ரென்றபடி. (௩௦)

வானஞ் சலஞ்சலத் தீயோலி மண்மயங் காவுயிர்போ
வானஞ் சலஞ்சல மந்திடுங் காற்றுயர் மாற்றவரு
வானஞ் சலஞ்ச லெனவுரைப் பான்கல் வீனெப்பதிவாழ்
வானஞ் சலஞ்சலக் கைத்தல மாறன் மருமகனே.

இ—ள்: வானம் சலம் சலத்தீ ஒலி மண் மயங்கா - ஆகாயத்தின் கூறுகிய செவியும் நீரின் கூறுகிய வாயும் வெம்மையுடைய நெருப்பின் கூறுகிய கண்ணும் வாயுவின் கூறுகிய மெய்யும் நிலத்தின் கூறுகிய மூக் கும் ஆகிய ஐம்பொறிகளினின்றும் கலங்கி, அஞ்ச அலஞ்ச - ஐம்புலங்க ளும் அலைபற, உயிர் போவான் அலமந்திடுங்கால் - உடம்பைவிட்டு உயிர் போதற்குச் சமூலஞ்சமையத்தில் (மரணாவத்கையில்), கல்வளைப்பதி வாழ் வான் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அம் சலம்சலக் கைத்தல

மால் தன் மருமகன் - அழகிய பாஞ்சசந்தியமென்னுள் சங்கைத் தரித்த கரத் தையுடைய திருமாவின் மருகருமாகிய விநாயகப் பெருமான், துயர் மாற்ற வருவான் - அத்துன்பத்தை மாற்றும்வண்ணம் வருவாராய், அஞ்சல் அஞ்சல் என உரைப்பான் - அன்பனை பயப்படாதே பயப்படாதே யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவர் எ-று.

அஞ்ச, ஐந்தென்பதன் போலி; சுவை ஒளி உளறு ஓசை நாற்றம் என் னும் ஐங்கினையுங் குறித்து நின்றது. அலஞ்ச, அலைந்து அலைய என்பதன் றிரிபு. வருவான் வினைமுற்று வினையெச்சம். “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவுழிந்திட டைம்மேலுத்தி - அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள் செய்வான்.....” என்னுந் தேவாரத்தின் கருத்து இச்செய்யுளில் அமைந்திருத்தல் உணர்த்தப்பாற்று.

மாண வேதனையுற்று ஆன்மா வருந்துந் சமையத்தீல் கல்வளைப் பெரு மான் தோற்ற அபய மளித்தருளுவா ரென்பது நீசம் என்றபடி. (௩௧)

மகரர் தவன மலர்ச்சோலைப் பொங்கரின் வாண்குளிரி
மகரர் தவழ்கல் வீனையாகு வாகன வல்லவைவா
மகரர் தவன மருப்பானே வேங்கை மடங்கலெண்து
மகரர் தவளைபுள் ளானாலு நின்னை மறப்பரிதே.

இ—ள்: மகர்த வனமலர்ச் சோலைப் பொங்கரில் - தேன்பொருந் திய அழகோடு கூடிய சோலைபிலுள்ள மரங்களிலே, வாண்குளிரி இம கரம் தவழ் - பெருமையான குளிரந்த சந்திரன் தவழ்ந்து செல்லும், கல்வளை ஆகுவாகன - கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட மூவுகி வாக னரே, வல்லவை வாம - வல்லவையென்னுஞ் சத்தியை இடப்பாகத்திற் கொண்டவரே, கரம் தவளம் மருப்பு ஆனை வேங்கை மடங்கல் எண்கு மகரம் தவளை புள் ஆனாலும் - கழுதை வெள்ளிய கொம்பினையுடைய யானை புலி சிங்கம் கரடி மற்சம் தவளை பறவை என்னுமிவைகளாகப் பிறந்தாலும், நின்னை மறப்பது அரிது - தேவாரைத் தமிழேன் தியானித் தலின்றி மறந்து விடுதல் முடியாது எ-று.

பொங்கர், இமகரம் ஆகுபெயர்கள். இக்கவி “புழுவாய்ப் பிறக்கி னும் புண்ணியா உன்னடி யென்மனத்தே—வழுவாதிருக்க வரந்தரவேண் டும்.....” என்ற தேவாரத்தின் பொருளை ஒட்டியிருத்தல் உண ரத்தக்கது.

கல்வளைப் பெருமானே, இம்மனாலுப் பிறவி நீங்கி, விலங்கு பறவை நீர்வாழ்வன முதலிய வாகப் பிறந்தாலும் தமியேன் தேவரீரை மறவேன் என்றபடி. (௩௨)

அரவம் புலிங் வனற்கண்ண வென்றி போற்றச்சிலம்
பரவம் புலிபணி கேட்பமன் ருடி யருண்மதலை
யரவம் புலியணி கோடரன் கல்வளை யண்ணல்கண்ணே
யரவம் புலிய குணத்தா ரெனினு மவர்முத்தரே.

இ—ள்: அர அம் புலிங்க அனற் கண்ண என்று - அரனே அழகிய பொறியோடு விரவிய அக்கினிக் கண்ணரே என்று, அரி போற்றவும் - விஷ்ணுமூர்த்தி துதிக்க, சிலம்பு அரவம் புலி கேட்ப - திருவடிச் சிலம்பினேசையைப் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர்கள் (காதாரக்) கேட்பவும், மன்று ஆடி அருள் மதலை - பொன்னம்பலத்தில் அநவாத தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடராசப்பெருமான் தோற்று வித்தருளிய திருக்குமாரரும், அரவு அம்புலி அணி கோடரன் - பாம்பையும் பிறைச்சந்திரனையும் தரித்த சடாமுடியை உடையவரும், கல்வளை அண்ணல் கண் நேயர் - கல்வளைப் பெருமானிடத்து அன்பு கொண்டவர், அவம் புலிய குணத்தார் எனினும் - தீயகுணத்தை யுடையவராயினும், அவர் முத்தரே - அவ்வண்பர்கள் சிவன் முத்தரேயாவர் எ—று.

அரன் (ஆன்மாக்களை இளைப்பாற்றும் பொருட்டுச்) சங்கராஞ் செய்பவர். புலியின் கால யொத்த கால்களை உடையராதலின் வியாக்கிரபாதர் புலியெனவும், பதஞ்சலி பாம்பு போன்ற கால்களை உடைமையின் பணியெனவுஞ் சொல்லப் பட்டனர். புல்லிய புலிய எனத் தொக்குவந்தது.

தீருமாலுந் துதிக்கும் பரமசிவனது தீருக்தமாராகிய கல்வளைப் பெருமானுடைய அன்பர்கள் புல்லொழிக்க முடையதேனும் நங்கதிபெறு வரென்றபடி. (௬௬)

தரப்பணி யாரம் பலபூண்டு தேர்முதற் ருனைதற்கூழ்
தரப்பணி யாரைத் தடிந்துல காளலிற் சர்க்கரைசர்
தரப்பணி யார் மமுதுசெய் வோன்கல் வளைத்தலத்தா
தரப்பணி யார்வத் தொடுஞ்செய்து வாழ்த நகவுடைத்தே.

இ—ள்: தரப்பணி பல ஆரம் பூண்டு - முடியையும் பல ஆரங்களையும் அணிந்து கொண்டு, தேர் முதல் தானை தற்கூழ்தர - தேர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நால்வகைச் சைனியமுந் தன்னை உடன் சூழ்ந்துவர, பணியாரைத் தடிந்து உலகு ஆளவில் - பகைவரைக் கெடுத்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தலைக் காட்டினும், சர்க்கரை சுந்தரப் பணிபாரம் அமுது செய்வோன், சர்க்கரை கலந்து ஆக்கப்படும் அழகிய மோதகத்தை உவப்புடன் திருவமுது செய்யும் பிள்ளையார் கோயில் கொண்டருளிய கல்வளைப்பதியில் - கல்வளைத்தலத்திலே, ஆதரம்பணி ஆர்வத்தோடு செய்

துவாழ்தல் தகவு உடைத்து - ஆராதனை செய்தல்முதலிய திருத்தொண்டு களைப் பத்தியுடன் புரிவது மேன்மையுடைத்து எ—று.

தரம் - தலை. பணி - ஆபரணம், கிரீடம். பணிகாரம், பணியாரமென மருவியது. ஆதரம் - ஆகுபெயர்.

அரசனாக இருந்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தலைக் காட்டிலும் கல்வளைப் பிள்ளையாரைச் சேவித்துக் கதியடைதல் உத்தம மென்ற படி. (௬௭)

தகரங் கமழ்குந் தளந்தர ளந்தள வின்னகையீர்
தகரங் கமலன் மணக்கோலஞ் செய்த றடரதிருபா
தகரங் கமலஞ் சிவந்தோன் மருகன் றவமற்றபா
தகரங்கன் மேவருங் கல்வளை யான்மலைச் சாரலிலே.

இ—ள்: தகரம் கமழ் குந்தளம் - மயிர்ச்சாந்து மணக்கும் கூட்தலை யும், தரளம் தளவு இல் நகையீர் - முத்தையும் முல்லையரும்பையும் ஒத்த பற்களையுடையீர், இரு பாதகரம் கமலஞ் சிவந்தோன் - இரண்டு பாதங்களும் கைகளும் செந்தாமரைப் பூப்போலச் சிவக்கப் பெற்ற திருமாலுக்கு, மருகன் - மருகரும், சுவம் அற்ற பாதகர் அங்கண் மே அருகல்வளையான் - பூர்வ புண்ணியம் இல்லாத பாவிகள் வசித்தற்கு முடியாத கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவருமாகிய விநாயகப் பெருமானது, மலைச் சாரலில் - மலைச்சாரலிலே, தகர் - (வெட்டக் கொணர்ந்த) ஆடு, அங்கம் அலன் மணக் கோல் அஞ்ச எய்தல் தடாது - உருவில் யாகிய மன்மதன் செலுத்தும் வாசனை பொருந்திய பூக்களாகிய பஞ்ச பாணங்களைத் தடுக்கப் போவதில்லை எ—று.

மே, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இது பாங்கி வெறி விலக்கிய வாறு.

வெறியாட்டாளனே, கல்வளையான் மலைச்சாரலில் நீ ஆட்டுக்கடா வைக் கொணர்ந்து வெட்டுவதனால் தலைவி கொண்ட விரக வேதனை நீங்கப் போவதில்லை. ஆதலின் வீணை உயிர்க்கோலை செய்யற்க எனப் பாங்கி விலக்கியபடி. (௬௮)

இலங்கை யிராவணன் கண்டதுண் டம்பட வெய்சரம்ப
யிலங்கை யிராமன் கடதாரை சிந்து யிரண்டிருகோ
டிலங்கை யிராவதன் ருழ்கல் வளைய னெனின்முத்திவா
யிலங்கை யிராது கடைத்தா டிறப்பிப்ப னேரம்பனே.

இ—ள்: இலங்கை இராவணன் கண்டதுண்டம்பட - இந்த இலங்கையை ஆண்ட இராவணனானவன் கண்டதுண்டமாம்படி, எய் சரம்

பயில் அம் கை இராமன் - செலுத்திய பாணம் பொருந்திய அழகிய கையையுடைய ஸ்ரீ ராமபிரானும், கடதாளை சிந்தம் இரு இரண்டு கோடு இலங்கு ஐராவதன் தாழ் - மதகீர் சொரிகின்ற நான்கு கொம்புகள் விளங்கப்பெற்ற ஐராவதமென்னும் யானையை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரானும் வழிபடும், கல்வளையன் எனில் - கல்வளைப் பிள்ளையாரே என்று சொன்னால், முத்தி வாயில் அங்கை இராற - மோட்ச வாயில் திறக்கப்படாது இருத்தல் முடியாது, ஏரம்பன் கடைத் தாள் திறப் பிப்பான் - அந்த ஏரம்ப மூர்த்தி அவ்வாயிற் கதவின் தானே நீக்கித்திறப் பித்தருளுவர் என்று.

காண்காமடியிலுள்ள அங்கை என்பதை அங்கு என்பதின் ஈறு திரிந்ததென்றேனும் ஐகாரச் சாரியை பெற்று வந்ததென்றேனும் கொள்க. கடை, ஆகுபெயர். கடைத்தாள் இக்காலத்தில் தாழ்ப்பாளொள வழுங்கும். ஏரம்பன், விநாயகருடைய திருநாமங்களுள் ஒன்றும்; சிவனது சமீபத்தில் இருப்பவன் எனவும், பக்தர்களை விருத்தி யடைவிப்பவன் எனவும் பொருள் படும் வடசொல். இலங்கை இராவணன் கண்ட துண்டம்பட எம்சரம்பயி லங்கையிராமன்.....தாழ் கல்வளையன்" என்பதில் ராமன் என்பதற்கு இராமாவதாரத்தை எடுத்த விட்டுணுவும் வணங்கப்பெறும் கல்வளைப் பதியிலுள்ள விநாயகக் கடவுளெனப் பழைய உரையிற் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணனை வதைத்த பிரமகத்தி நீங்கும்படி இக்கல்வளைப் பெருமானை இராமபிரான் வணங்கினார் என்னுங் கொள்கை இந்நூலாசிரியரிடத்து உண்டு ஆதவின் "இராமன்தாழ்" என்பதற்கு இராமபிரானும் வழிபடுகின்ற" என ஈண்டு நேரே பொருள் கொள்ளப் பட்டது. நூலாசிரியர் கொள்கை இஃதென்பதை இந்நூலில் "கவிநாயகன் ரொழும் ராமன் சொலைப்பவங் காய்த்திடுதுங் - கவிநாயக திருக்கல்வளை வாழுவ் கணபதியே" எனவரும் பதினாலாஞ் செய்யுளானறிக.

இலங்கையை ஆண்ட இராவணனை வதைத்த இராமபிரானும் ஐராவதத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரானும் வணங்கும் கல்வளைப்பிள்ளையாரின் திருநாமங்களை நாவார ஒதினல், மோட்ச வாசல் அந்தப்பெருமானது திருவருளால் திறக்கப்படும் என்பது. (கசு)

அம்பலங் காசில் வயல்குழுங் கல்வளை யைங்கரனாடம்பலங் காசியென் றாய்கேள்வர் பின்செல வாமதலாயம்பலங் காசின் முலையாணின் கைதந்த வாசரப்பொன் னம்பலங் காசிசென் றேவா தரவென் னாருஞ்சொர்க்கமே.

இ—ள்: அம்பு அலங்கு ஆச இல் வயல்குழும் கல்வளை ஐங்கரன் நாட்டு - கீர்த்தும்புகின்ற குற்றமற்ற வயல்குழந்த கல்வளை ஐங்கரக் கடவுளின் நாட்டிலே. அம்பல் அங்கு ஆசி என்று ஆய் கேள்வர் பின் செல் அவா மதலாய் - பலர் அறிந்து அலர்ந்தற்றத் தமக்கு வாழ்த்தென மிதித்துக் கொண்ட தலைவர்பின் விரும்பிச் சென்ற மகனே, என் அரும் சொர்க்கந்தர - எனது அரிய பாலை உனக்கு உளட்டுதற்கு, காசின் முலையான் அம்பலம் நின் கை தந்த ஆச அற - (ஒருவர்க்கென வரைவு இல்லாமையாகிய) குற்றம் பொருந்திய தனங்கையுடைய பரத்தை நல்ல பழத்தை உண்கையில் தர நீ (ஏற்றுண்ட) குற்றம் நீங்க, பொன்னம்பலம் காசி சென்றே வா - புண்ணிய தலங்களாகிய சிதம்பரம் காசியென்னுமிவையிரண்டிற்கும் யாத்திரை போய் மீண்டுவருதி என்று.

"அவர் மதலாய்" என்னும் பாடத்திற்கு அத்தலையருடைய மகனே எனப் பொருள் கொள்க. தலைவன் தன் மகவைப் பரத்தைவீட்டிற்கு ஒருமுறை கொண்டு சென்றான் என்ற காரணம்பற்றி எழுந்த வெறுப்பைக் குறிக்கும் பொருட்டுத் தன்மதலையென்றது அவர் மதலையெனத் தலைவி விளித்தனள். இனி, பின்செல ஆம் மதலாய் எனப் பிரித்து, பின்செல்லும்படி பிறந்த மகனே, எனப்பொருள் கொள்ளினாமம். காசு, சொர்க்கம், பொன்னம்பலம் என்னுமிவைகள் ஆகுபெயர்கள். இது தலைவி பரத்தையைப் பழித்தல் என அகப்பொருளில் வருவது. இரண்டா மடியிலுள்ள அம்பல், சிலர் அறிந்து தம்முட் புறங்கூறல், பழிச்சொல் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. சொர்க்கம் - (சுவர்க்கம்) - முலை.

குழந்தாய், நீ உன் அப்பனுடன் கூடிக்கொண்டு பரத்தை வீட்டிய் குசி செல்லவிடீத்து அவள் உனக்குத்தந்த பழத்தை ஏய் நோவுநீ தீர, சிதம்பரம் காசி என்னும் புண்ணிபநலங்களைத் தரிசித்து வந்தபின்பே உனக்குப் பாலாட்டுவேள் எனத் தன் மகனுக்குத் தலைவியுணர்த்தியபடி. (கசு)

கமண்டலம் பாற்கரன் போலாழி யேந்துங் கடவுளாநா கமண்டலம் பாதலங் கைகூப்பு தானென்று காட்டுவையாக் கமண்டலம் பார்க்குமாய் யானம் வளைக்குங் கழனிநிற்சங் கமண்டலம் பாய முழங்கிடுங் கல்வளைக் காரணனே.

இ—ள்: அர்க்க மண்டலம் பார்க்கும் உய்யானம் வளைக்கும் கழனிமில் - சூரியமண்டலத்தை அளாவிப் பார்க்கும் (உந்ததமான) கோலை சூழ்ந்த வயலில், சங்கம் மண்டு அலம்பாய முழங்கிடும - சங்குகள் நெருங்கிய கலப்பைதாக்க நாதஞ் செய்கின்ற, கல்வளைக் காரணனே - கல்வளையிற் கோயில் கொண்ட சர்வ காரண மூர்த்தியே, கமண்டலம் - குண்டி

கையையும், பாற்கரன் போலாழி - சூரியன் போன்ற சக்கரப்படையையும், வந்துங் கடவுளர் - முறையே தரித்துள்ள பிரம் விஷ்ணுக்களும், நாகம் மண் தலம் பாதலம் - விண்ணுலக மண்ணுலக பாதல உலக வாசிகளும், கைகடப்பு தாள் - தங்கள் கைகளைக் கூப்பித் தொழும் தேவீருடைய திரு வடிவளை, என்று காட்டுவை-தமியேனுக்கு எப்பொழுது தரிசிப்பித்தருளுவர். நாகம் மண்டலம் பாதலம் என்பன ஆகுபெயர்கள்.

நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய கல்வளைத்தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய சர்வகாரணக்கடவுளே, பிரம் விஷ்ணுக்களும் திரிலோக வாசிகளும் தும்பிடுந் தேவீருடைய திருவடித்தரிசனத்தைத் தமியேனுக்கு எப்பொழுது தந்தருளுவீரோ அறியேன் என்றபடி (௩௮)

காரண வாத திரிசூல பூத கணைசவன்பா
காரண வாததென் கல்வளை நாத கடம்பணிவா
காரண வாத முதலைத் திணைவைத்துக் காத்தழிக்குங்
காரண வாத நடந்தை யுலாவுங் கலகத்திலே.

இ—ள்: காரணவாத திரி சூல - யுத்தச் செயலுக்குரிய முக்கருப் பொருந்திய சூலப்படையைத் தரித்தவரே, பூத கணைச - பூதகணங்களுக்குத் தலைவரே, அன்பாகார் அணவாத தென் கல்வளைநாத - பத்தியில்லாதவர்கள் அடைதற்கரிய சிறந்த கல்வளைப்பதி நாதரே, கடம்பு அணிவாகார் அண - கடப்பம் பூமாலையைத் தரித்தருளிய முருகக் கடவுளின் அண்ணரே, வாதம் முதல் ஐந்தினை வைத்துக் காத்து அழிக்குங் காரண - ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்துக் காத்து ஒடுக்கியருளும் காரண மூர்த்தியே, வாதம் நடந்து ஐ உலாவும் கலகத்திலே கா - வாதங் குன்றிச் சிலேட்டுமம் அதிகப்படும் அந்திய காலத்துன் பத்திலே வந்து தமியேனை இரட்சித்தருள வேண்டும் எனறு

வாதங் - காற்று, இங்கே காரணகாரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி அதனைத்தரும் ஆகாயத்திற்கானது. திரிசூலம் முதலாம் படைக்கலங்கள் விநாயகப்பெருமனுடைய மூர்த்த பேதங்களுக்கு உண்டு. வாகர் என்ற பாலது வாகார் என நீண்டது. அண்ண என்பது அணனனத் தொக்கு வந்தது, மரணகாலத்திலே வாதங் குன்றிச் சிலேற்பனம் விருத்தியாகுமென்பது வைத்திய நூற்கொள்கையாதலின் “வாதம்நடந் தையுலாம் கலகத்திலே” என்றார். காலத்திலே என்றும் பாடம். மரணகாலத்தில் சிலேஷ்டமம் அதிகப்படுதலே, “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவுழிந்திட் டைமேலுத்தி, அலமந்தபோதாக” எனவும் “ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ் சொருகி அறிவுழிந்து, மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோது” எனவும் பெரியார் பணித்தவாற்றாணுணர்க.

சூலப்படையைப் பரித்தவரே, பூதகணநாதரே, அன்பரல்லாதவர்க்கு அத்தமானவரே, சர்வபூதகாரணரே, அந்திய காலத்தில் தமியேனைப் பாதுகாத்தருள வேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தபடி (௩௯)

கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள்ச
கலகத் தமரக தக்கம்பி யாற்செய் கடுக்கைபுல்ல
கலகத் தமரளி வாழ்சோலைக் கல்வளைக் கற்பகவென்
கலகத் தமரவந் தத்திருக் காலெந்தக் கால்வைப்பதே.

இ—ள்: கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள் சகலகத்த - (அன்பர்களுடைய காமம் முதலிய) கலகமாகிய ஒலியினையுடைய கடலால் வருந்தும்பத்தை நீக்கியருளஞ் சர்வேசுரரே, மரகதக்கம்பியாற் செய்த கடுக்கை புல் அகல - மரகதக்கம்பியாற் செய்த (காம்பையுடைய) கொன்றைப் பூமலை பொருதுத் திருமார்பினை யுடையவரே, கத்து அமர் அளிவாழ்சோலைக்கற்பக - ரீங்காரஞ் செய்கின்ற மிகுதியான வண்டுகள் சஞ்சரிக்குஞ் சோலைகள் சூழ்ந்த கல்வளைத் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய கற்பகப் பிள்ளையாரே, என் கல் அகத்து - பாறைக்கற் போன்ற என்னுடைய (அஞ்ஞானத்தடித்த) உள்ளத்தில், அம் அரவிந்தத் திருக்கால் எந்தக்கால் வைப்பது - தேவீருடைய அழகிய செந்தாமரைப்பூவை நிகர்த்த திருவடிகளை எப்பொழுது வைத்தருளப் போகின்றீர் (யான் அறியேன்) எனறு.

கல்வையிஷு ஈசுரபத்தி முதலிய கண்மைகளின்றி அஞ்ஞான இருள் தடித்துச் சடப்பொருளை ஒத்தமனமென்பார் கல்லகத்து என்றார். இது ஆகிரியர் தம்மனநிலையை இழித்துக் கூறியவாரும், மெய்யன்பர் தம்மிடத்துள்ள பத்தி போதியதன்றென்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டு இப்படிக்கூறுதல் இயல்பாகும். இதனை “செஞ்சுடர் வை வேலுடைய செம்மலடி தீயென், நெஞ்சுக அடுக்கல்லும் நின்றலவு மென்றால்” எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியவாற்றாணும் உணர்க. உட்பகை காமக் குரோத லோப மோக மத மார்ச்சரிய மென்பன.

அன்பர்களிடத்துள்ள காமம் முதலாம் பகைகளைக் களைந்தருளும் சர்வேசுரரே, கொன்றைப் பூமாலையைத் திருமார்பிற் பரித்தவரே, கல்வளைக் கற்பகவிநாயகரே, வன்கண்ணாகிய எனக்குத் திருவருள் செய்யவது எந்நாளோஎன்றபடி. (௪௦)

வையத் திருக்கை யறுப்பா நெகினம் வளைமணிக்கு
வையத் திருக்கை கயிலை வெண்மங்கு னேர்கல்வளை
வையத் திருக்கைப் பரியாக்கி பிள்ளைக்கு மானையார்
வையத் திருக்கை யயர்ந்தாளென் றோது மதுகரமே.

இ—ள்: மதுகரமே - வண்டுகளே, வையத் திருக்கை அறுப்பான் - பூமியிலுள்ள தீமைகளை நீக்கி அருளுபவரும், வீளமணிக் குவையத் தா எனினம் இருக்கை-சங்கீன்ற முத்துக்குவியலின்மீது அன்னப்பறவை இருத்தல், கயிலையில் வெள் மங்குல் நேர் - கைலாச கிரியின் சிகரத்தில் வெண் முகில் படிதலை ஒத்திருக்கப் பெறும், கல்வளை - கல்வளைப் பதியிலெழுந்தருளிய, இருக்கை வையத்துப் பரிஆக்கி பிள்ளைக்கு - வேதங்களைத் தேரிற்பூட்டப்படும் குதிரைகளாக்கியருளிய சிவபிரானுடைய (மூத்த) திருக்குமாரருக்கு, மாண் அனையார் வைய - மாணை நிகர்த்த நோக்கினையுடைய (தன்னோடொத்த) அயல் மகளிர் பழிக்க, திரு - இலக்குமியை நிகர்த்த தலைவி, கையயர்ந்தாள் என்று ஒதும் - கை (கால்) சோர்த்தாள் என்று சொல்லும் எ-று.

திருக்கு - குற்றம்; குவையத்து என்பதில் அத்து சாரியை. ஆக்கி வினையாலணையும் பெயர்; ஒதும் முன்னிலை ஏவல். திருக்கை அயர்ந்தாள் என்பதில் ககரம் விரித்தல். இதுகடவுண்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயர்த்தபக்கத்து வண்டு விடுதலுது.

வண்டினமே, பூமியிலுள்ளவரின் விக்கினங்களை நீக்குபவரும் சிவ துமாருமாகிய கல்வளைப்பதித் தலைவரிடம் தூதுசென்று தன்னோடொத்த அயலாமகளிர் பழித்தமையால் தலைவி ரோர்வடைந்ததாள் என்று புக லுதீர் என்றபடி. (சக)

கரவடம் பத்தி யிலார்க்களிப் பேரயிருள் காய்ந்திடும்பாற்
கரவடம் பத்தி யெ ளிபாய் முலைச்சங் கரிபெறுமைங்
கரவடம் பத்திரக் காலுஞ்சு மாண்மரு மாசந்த்ரசே
கரவடம் பத்திரட் கல்வளை யாயெனைக் காத்தருளே.

இ—ள்: பத்தி இலார்க்குக் கரவடம் அளிப்போய்-அன்பில்லாதவருக்கு விக்கினத்தை ஆக்குபவரே, இருள் காய்ந்திடும் பாற்கர - மலவிருளைக் கடிந்ததற்கும் ஞானசூரியரே, பத்தி வடம் - நிரையே கோக்கப்பட்ட முத்து மாலையில், ஒளி பாய் - ஒளி பாயப்பெற்ற; முலைச் சங்கரி பெறும் ஐங்கர - பரஞானம் அபரஞானம் என்னும் தனபாரங்களையுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய ஐங்கரக்கடவுளே, வடம் பத்திரக்கால் துஞ்சும் மால் மருகா - ஆல மிலையில் அறிதயில் கொள்ளும் திருமாலின் மருகரே, சந்த்ர சேகர-பிறைச் சந்திரனை யணிந்த சடாமுடியை யுடையவரே, அடம் பத்திரள் கல்வளை யாய் - கூட்டமான அடம்பங் கொடிகள் பரந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவரே, எனைக் காத்து அருள்-தமியேனைப் பாதுகாத்துத் திருவருள் புரிவீர் எ-று.

கரவடம் - வஞ்சனை, களவு என்னுமிவைகளைக் குறிக்குஞ் சொல்; இங் கே தீமையை உணர்த்தி நின்றது. தம்மை வழிபடார்க்கு விநாயகப் பெரு மான் விக்கினத்தை விளைக்கும் மறக்கருணையி னியல்பு இவ்வந்தாதி யுரையில் முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

அன்பிலார்க்கு விக்கினங்கள் நேர விடுபவரே, மலவிருளை யகற்றும் ஞானசூரியரே, உமையம்மையார் புத்திரரே, திருமான் மருகரே, கல்வளைக் கணபதியே, தமியேனைக் காத்தருள்புரிக் என்றபடி. (சஉ)

அருந்துதிக் கையமில் கற்பீந்த மேனை யசலவரை
யருந்துதிக் கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடு மன்னைவிட
மருந்துதிக் கைப்புனை கூறைப் பினுகி யருள் கல்வளை
யருந்துதிக் கைக்குன்ற மேயடி யேனுள் னடைக்கலமே.

இ—ள்: அருந்துதிக்கு ஐயம் இல் கற்பு ஈந்த - வசிட்டமுளிவருடைய பத்தினியாகிய அருந்ததிக்குச் சந்தேகமற்ற கற்பை அருளியவளும், மேனை அசல அரையரும் துதிக்கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை - மேனையென் பவளும் மலையரசனும் போற்றும்படி அவர்களிடத்தில் மகளாய் வளர்ந்த எங்கள் தாயுமாகிய உமாதேவியாரும், விடம் அருந்து திக்கைக் கூறை புனை பினுகி - நஞ்சை உண்டவரும் திக்கை ஆடையாகப் புனைந்தவரும் பினுகை என்னும் வில்லைக் கொண்டவருமாகிய சிவபெருமானும், அருள் - பெற்றரு ளிய, கல்வளை அருந் துதிக்கைக் குன்றமே - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தும்பிக்கையையுடைய மலையை நிகர்த்த கயமுக்கடவுளே, அடியேன் உன் அடைக்கலம் - தமியேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம் எ-று.

அருந்துதிக் கையமில் கற்பீந்த அன்னை, மேனை யசலவரை யருந்துதிக் கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை, எனத் தனித்தனி முடிக்க. “காமரு வடிவாய் எங்குங் காண்பது சத்தி” என்ற பிரகாரம், ஈசுவரியே அழகின் மய மாயுள்ளாளாதலானும் பெண்பாலார்க்குரிய பேரழகும் கற்பு முதலாம் உயர் குணங்களும் இறைவியுடைய அம்ஸமாதலினாலும் “அருந்துதிக் கையமில் கற் பீந்த அன்னை” என்றார். அருந்ததி, அருந்துதியென வந்தது.

ஈசுவரீகீதும் ஈசுவானுகீதும் புதல்வாகத் தோன்றியருளிய யானைழகந் தெய்வமே! கல்வளைப் பெருமானே! தமியேன் தேவரீருக்கு அடைக்கலம் என்றபடி. (சக)

அடைக்கலங் காவென்ற பேர்க்கினி யான்மட வன்னக்கண
மடைக்கலங் காரஞ் சீனையென் றனைகல் வளைவரைவா
யடைக்கலங் காட்டுந் தனத்தீர் விரக மகலப்பொன்னி
லடைக்கலங் காக்கவென் றென்றே குணதிசை யாவதுவே.

இ—ள்: அடைக்கலம் கா என்ற பேர்க்கு இனியான் - தமியேன் தேவ ரீருக்கு அபயம் காத்தருள வேண்டும் என்று இரப்பவர்க்கு இதமானவ ராகிய விநாயகப் பெருமானுடைய, மட அன்னக் கணம் அலங்கு ஆரம் - இளமையான அன்னப் பெடைகள் ஒளி செய்கின்ற முத்துக்களை, சினை என்று அடைக்கு அணை - தாம் இட்ட முட்டையென் றெண்ணி அடை காக்கச் செல்லப்பெற்ற, கல்வளை வரை வாய் - கல்வளைப் பதியிலுள்ள மலைச் சாரவில், அடைக்கலங் காட்டுந் தனத்தீர் - ஊர்க்குருவியின் வடிவைக் காட்டும் (திரண்ட) தனங்களை யுடையவரே, விரகம் அகல - எனது விரகவேதனை நீங்க, பொன் இல் - நுமது வீடாகிய தாமரைப்பூ, அடைக்கல் காக்க - அடைத்தலாகிய குவிதலை நீக்க (இதழ் விண்டு அலர), என்று - சூரியன், குண திசை ஆவது - சிழக்குத் திச்சில் உதிப்பது, என்றோ - எந்த நேரமோ (அறியேன்) எ—று.

பொன் = இலக்குமி, ஈண்டுத் தலைவியைக் குறித்து நின்றது. “அடைக்கலம் காக்க” என்பழி அம் விரித்தல் விகாரம். இது பிரிவுழிக் கலங்கலென்னுங் கிளவித் தொகையுள் “கண்படை பெறது கங்குலேதல்” என்னும் அகப் பொருட் டிறையாகும். தனத்தீர்: உயர்வுப்பன்மை. தலைவியை இலக்குமியாகப் புனைந்துரைக்குங் கருத்தால் அவள் தன் வீட்டினின்றும் வெளிப்போ தருதலைக் குறித்து ‘தாமரைமலராகிய வீடு திறக்கப்பட்டல்’ (பொழுது புலங்க்தால் என்றபடி) தலைவியைத் தான் சென்றெய்தல் எளிதாகு’ மென்னும் உட்கோளால் இவ்வாறு தலைவன் கூறினென்பது. தலைவி தன்னெதிரில் இல்லையாகவும் தன்னிச்சையால் முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுகின்றனாதலின், ‘நுமில்’ எனற்பாலது ‘பொன்னில்’ என அவளைப் படர்க்கைச் சொல்லாற் கூறியது “ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் போந்த இடவழுவமைதி. அகல காக்க ஆவது எனக் காரியப் பொருளவாகிய வினையெச்சங்களை முறையே முடிக்க.

இயங்கைப்புணர்ச்சியிற் கூடித் தலைவியைப் பிரிந்து தனித்திருக்குந் தலைவன் இரவில் விரகவேதனையால் தலைவியை முன்னிலைப்படுத்தி இங்ஙனம் தன்னுட் கூறி வருந்தினுளென்படி. (ச௪)

வனத்தா னையன்றொழு மம்மாளை யம்புலி மானணிசெவ்
வனத்தாளை யன்ன வயற்கல் வளைப்பெரு மாளைமறை
வனத்தா னையனக் கணைமலை மான்மரு மாளையைம்பூ
வனத்தாளை யன்புசெய் வார்புலைப் பலை மறத்தவரே.

இ—ள்: வனத்தான் - துழாய் மாலையைத் தரித்தவராகிய விஷ்ணு மூர்த்தியும், அயன் - பிரமதேவரும், தொழும் அம்மாளை - வழிபடும் தலைவரும், அம்புலி மான் அணி செவ் வனத்தாளை - பிறைச் சந்திரனை அணிந்த

வரும் செவ்விய திருமேனியை யுடையவரும், அன்ன வயற் கல்வளைப் பெருமாளை-அன்னப் பறவைகள் சஞ்சரிக்கும் செந்நெல் வயல்களைக்கொண்ட கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட பெருந்தகையும், மறை வனத்தான் நயனக் கணை மலை மான் மருமாளை, வேதாரணிப ஈசுவரரும் திருக்கண்களாகிய பாணத்தைப் பொருந்திய பருவதவர்த்தனியும் பெற்றருளிய புதல்வரும், ஐம்பூவன் அத்தாளை - ஐந்து பூக்களைப் பாணமாகக்கொண்ட மன்மதனுக்கு மைத்துனரும் ஆகிய விநாயகக்கடவுளை, அன்பு செய்வார் - பத்தி பாராட்டுபவர்கள், முலைப்பலை மறத்தவரே - தாயின் முலைப்பலைக் குடிப்பதனை மறத்தவராவர் எ—று.

“முலைப்பலை மறத்தவரே” என்பது இனிமேற் பிறவியெடுக்கமாட்டா ரென்பதை உணர்த்தியவாரும். ஐயன் நையனம் என்பன முறையே அயன், நயனம் என்பனவற்றின் போலியாம்.

கல்வளைப் பெருமாளை வழிபடுபவர் இனிமேற் பிறவியுட் புகமாட்டார் என்படி. (ச௫)

தவராக மாகன கச்சிலை கோலிபொற் றுள்பெறமைத்
தவராக மாக விடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன்மா
தவராக மாகநற் காழரல் கல்வளைத் தந்திரன்மா
தவராக மாகநன் கண்ணாறு பூங்கொன்றைத் தாமத்தனே.

இ—ள்: தவராக மா கணகச்சிலை கோலி - வில்லாகப் பெரிய பொன் மலைபான மேருவை வளைத்த சிவபெருமானுடைய, பொன் தாள் பெற-பொன்போலும் திருவடிகளைத் தேடிக்காணவேண்டி, மைத்த வராகமாக இடந்தவன் - கருநிறங் கொண்ட பன்றியாகப் பூமியை அகழ்ந்து சென்ற திருமாலுக்கு, சாபந் தவிர்த்தவன் - (ஈசுவரி இட்ட) சாபத்தை நீக்கியருளியவர் (யாரொனில்), மா தவராகம் ஆக - வண்டுகள் மிகவும் ராகத்தோடு, நல் கா முரல் கல்வளைத் தந்தி - நல்ல பூஞ்சோலையிலே ரீங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய யானைமுகத் தெய்வமும், நல் மாதவர் ஆகம் ஆகரன்-தூயவர்களாகிய முனிவர்களுடைய மனத்தை இருப் பிடமாகக் கொண்டவரும், கன் நாயு கொன்றைப்பூத் தாமத்தனை - தேன் மணக்கும் கொன்றைப்பூ மாலையை யணிந்தவருமாகிய கணைசமூர்த்தியே யாவர் எ—று.

மூன்றாமடியிலுள்ள “தவ” மிகுதியைக் குறிக்கும் ஓர் உரிச்சொல். மைத்த வராகமாக இடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன் என்பதன் வரலாறு: பன்றி வடிவங்கொண்டு பரமசிவனுடைய திருவடியைத் தேடிச்சென்ற திருமால், ஒரு தினம் கைலையங்கிரியிற் கண்ணுதற் பெருமாளைத் தரிசிக்கச் சென்ற விடத்துக் கைலைக் கோபுர வாசலில் எழுந்தருளிய கரிமுகக் கட

வுளுக்கு வழிபாடாற்றாது செம்பொற்றிருக் கோயிலுட் சென்று கறைமிடற்
 றிறைவனையே வணங்கி நின்றலும், எம்பெருமான் ஒரு திருவிளையாட்டைத்
 திருவுளத்துக்கொண்டு, இறைவியை நோக்கித் தம்முடன் கவரூட வரும்படி
 இயம்பியருளுதலும், இறைவி நாம் கவரூடும்போது வெற்றி தோல்வி சொல்
 வதற்கு ஒரு நடுவன் வேண்டுமே யென, இறைவர், இத்திருமாலே சான்
 ரூக இருக்குக என்றருளி, அங்ஙனம் அவரைச் சான்றாக வைத்
 துக் கவரூட்டிவிட்டு நாம் சாசுவரி வெல்ல நாம் சாம் தோல்வியுற்றும்
 தோல்வியுறவில்லை யெனச் சாதித்தருள, எமையாள் உமையாள் உற்றது
 உரைத்தியெனத் திருமலைக் கேட்க, இறைவன், தம் பக்கல் சொல்ல
 வேண்டுமெனத் திருமாலுக்குத் திருவழியாற் குறிப்புக் காட்ட, அவர்,
 வென்ற இறைவி தோற்றன னென்றும் தோற்ற இறைவர் வென்றாரென்
 றும் ஓரஞ் சொல்ல, இறைவி சீற்றங்கொண்டு “திருமாலே, நீ கண்ணைக்
 கண்டுகொண்டிருந்தும் ஓரஞ் சொன்னாயாதலின் குருட்டுத் தன்மையுள்ள
 மலைப்பாம்பாகிப் பசி தாகம் வருத்தக் கிடந்து அலமருதி” என அக் காவற்
 கடவுளைச் சபித்தருளினார். பின்னர் பாம்புருவடைந்த திருமால் கைலாச
 பதி பணித்தருளியபடி தெட்சண பூமியிலுள்ள ஆலவனத்தை யடைந்து
 அங்குள்ள ஆலமரத்தின் பொந்திற் சிலகாலங்கிடந்து வருந்தி, சத்த கன்னி
 யர் உபதேசித்தபடி மார்கழி மாசத்து விநாயக சஷ்டி விரதத்தை விதிப்படி
 அறுஷ்டித்து எங்கள் ஐங்கரக் கடவுளைப் பூசிக்க, அப்பெருமான் தேவி
 இட்ட சாபத்தை நீக்கித் திருவருள் புரிந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்
 றைக் கந்தபுராணம் - கயமுகன் உற்பத்திப் படலம், அந்தன் சாப நீங்கு பட
 லம் முதலியவற்றிற் பாக்கக் காண்க. இங்கே பசுபதியும் பருவதவர்த்தனி
 யும் ஆடியருளிய கவறு, சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினாகிய மானுடர்கள்
 ஆடும் கவறு சதுரங்கம் முதலியனபோலல்லாது ஞானக் கருத்தமைந்த
 தென்பதனை,

“காயம் பலகை கவறைந்து கண்முன்றிய
 ஆயம் பொருவ தோரைம்பத் தோக்காம்
 மேய பெருமான் இருந்து பொருகின்ற
 மாமக் கவற்றின் மறைப் ப்றியேனே.”

என்னும் திருமூலநாயனார் திருவாக்கானுணர்சு.

உமாதேவியார் நாராயணமுத்திகீத இட்ட சாபத்தை நீக்கியருளியவர்
 கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய கயமுகக்கடவுள் என்பபடி. (௪௬)

மத்தன் பராபரை சீராட்டுப் பிள்ளை மணிமந்தர
 மத்தன் பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்தபது
 மத்தன் பராகவெண் ணீறணி கல்வளை வானவனா
 மத்தன்ப ரானவ ரன்றே கயிலையில் வாழ்பவரே.

இ—ள்: மத்தன் - உனமத்தம்பூவை யணிந்த பரமசிவனும், பரா
 பரை - ஈசுவரியும், சீராட்டுப்பிள்ளை - சிறப்புச்செய்தலையுடைய (பாராட்டு
 கின்ற) பிள்ளையும், மணி மந்தர மத்தன் - (பாற்கடல் கடைந்தபோது)
 அழகிய மந்தரமலையை மத்தாகக்கொண்ட திருமால், பராவிச் சிவந்திடு
 சேவடி வாய்ந்த பதுமத்தன் - துதித்து வணங்குதலிற் சிவந்த திரு
 வடித்தாமரையை யுடையவரும், பராக வெண்ணீறு அணி கல்வளை
 வானவன் - உயிர்களின் மலநீக்கத்தின்பொருட்டு (நிர்மலமாகிய தமது திரு
 மேனியில்) துகளாகிய விபூதியைத் தரித்தருளியவருமாகிய கல்வளைப்பெரு
 மானுடைய, நாமத்து அன்பர் ஆனவர் அன்றே - திருநாமங்களை அன்
 புடன் செபித்தவர்களல்லவா, கயிலையில் வாழ்பவர் - கைலாசபதியில்
 (தவறாது) இருப்பவர் எ—று.

வாழ்பவர் என்னும் வினை முக்காலத்தையும் உட்படுத்தினின்றது.
 திருமால் தமது திருமுடி பெருமானுடைய சீறடியில் உறுத்தும்
 படி பன்முறை வணங்குவரென்பதை உணர்த்தும்வண்ணம் “பரா
 விச் சிவந்திடு சேவடி” என்றார்.

கல்வளைப்பெருமான் திருநாமங்களை யோதுவோர் எக்காலத்தும்
 நங்கதியுறுவ ரென்பபடி. (௪௭)

பவநம் புயர்தொண்டர்க் கில்லாமை யாக்கும் பரன்கனனிர்
 பவநம் புயங்க முடியேந்து மண்விண் படிவன்கருப்
 பவநம் புயலாக் குங்கல் வளைப்பதி மீதிலுறை
 பவநம் புயன்றெழும் பாதாம்புயனெம் பரதெய்வமே.

இ—ள்: நம்பு உயர் தொண்டர்க்கு பவம் இல்லாமை ஆக்கும் பான்-
 தம்மை நம்பிய மேலான அடியவர்களுக்குப் பிறவி இல்லாமையைச் செய்
 கின்ற முதல்வரும், கனல் நீர் பவநம் - நெருப்பு தண்ணீர் காற்று,
 புயங்கம் முடி ஏந்தும் மண் விண் படிவன் - ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு
 தன் தலையிற் சுமக்கும் பூமி ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் வடி
 வைக் கொண்டவரும், கருப்பவனம் புயல் அளக்கும் கல்வளைப்பதியில்
 உறைபவன் - கருப்பஞ்சோலைகள் முகின்மண்டலம்வரையில் உயர்ப்பெற்ற
 கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டவரும், அம்புயன் தொழும் பாத அம்
 புயனே - பிரமதேவரும் வணங்குந் திருவடித்தாமரைகளை யுடையவருமாகிய
 விக்கினேசுவரப்பெருமானே, எம்பரதெய்வம் - எங்கள் முழுமுதற் கடவு
 ளாவர் எ—று.

ஈற்று ஏ தேற்றம்; புயல் - இங்கே முகில் மண்டலத்திற்காக்கி நின்றது.

அடியவர் பிறவித்துன்பத்தை ஒழிப்பவரும் பஞ்சபூத வடிவினரும் பிரமா வாய் பூசிக்கப் படுபவருமாகிய கல்வளைப்பெருமானோடு எங்கள் முடி முந் கடவுளென்படி.

(சஅ)

பரமானர் தக்கன் மழைமாரி காத்திடும் பைக்கனகாம்
பரமானர் தக்கர் தரவிந்தி ராணி பதியயனும்
பரமானர் தக்கல் வளையத்த னுத்தம பத்தர்சித்தன்
பரமானர் தப்பிள்ளை யார்துணைச் சேவடிப் பங்கயமே.

இ—ள்: கல்மழை மாரிநந்த - கன்மழை பெய்தமையால் நேர்ந்த இடை யூறுகெட, ஆன் காத்திடும் பைக் கனக அம் பரமால்-கோவார்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்துப் பசுக்களைக் காத்த கிருஷ்ண அவதாரத்தைக்கொண்ட பீதாம்பரத்தை உடுத்தியவராகிய திருமாலுக்கும், நந்தக்கந்தர இந்திராணிபதி-சங்கினையொத்தகமுத்தையுடைய இந்திராணியின் நாயகனாகிய இந்திரனுக்கும், அயன்-பிரமதேவருக்கும், உம்பர்-(எனைய) தேவர்கட்கும், அமான்-தலைவரும், அந்தக் கல்வளை அத்தன்-சிறந்த கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பரமபிதாவும், உத்தம பத்தர் சித்தன் - மேலான அன்பர்களின் சித்தத்தில் உறைபவரு மாகிய, பரமானந்தப்பிள்ளையார் துணைச் சேவடிப் பங்கயமே - பரமா னந்தப்பிள்ளையாருடைய இரண்டாகிய திருவடித்தாமரைகளே, பரம் - தமியேனுக்குப் பற்றுக்கோடாம் என்று.

அம்மான் என்பது அமான் எனத் தொக்கு வந்தது. அம்மான் - தலைவன்; கண்ணபிரானோடு மாறுபட்ட இந்திரன் கன்மழை பெய்யும்படி செய்ய அம்மழையிற் பசுக்கள் இடருறுவதை இடையர் போய்க் கண்ண பிரானுக்கு முறையிட, அந்தப் பிரான் கோவார்த்தனமென்னும் மலையை அகழ்ந்தெடுத்துத் தலைகீழாக மாறிக் குடையாகப் பிடித்துக் கன்மழை யைத் தடுத்துப் பசுக்களைக் காத்தருளினரென்பது சரித்திரம்.

கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய பரமநந்தப்பிள்ளையார் தீருவடிகளே சரணம் என்படி.

(சக)

பங்கைய மாலை யளிக்குமல் வாய்முலை பண்மொழிகோ
பங்கைய மாலை யனையாட் குதவரன் பாலன்றடப்
பங்கைய மாலை யலர்கல் வளைக்கண் பரிந்தொருகூ
பங்கைய மாலையத் தொட்டியற் றூரெப் படியும்வரே.

இ—ள்: அம்மலை அளிக் குமல் - அழகிய மாலையைச் சூடிய வண் டுகள் படியும் கூட்தலை உடையவரும், வாய்முலை பண்மொழி - அதரமும் தனங்களும் இளிய சொல்லும், கோபம் கயம் ஆலை அனையாட்டு -

(முறையே) இந்திரகோபத்தையும் யானைத்தகத்தையும் கருப்பஞ்சாற்றை யும் நிகர்த்த இறைவிக்கு, பங்கை உதவு அரன் பாலன் - இடப்பாகத் தைக் கொடுத்த ஈசானது புத்திரராகிய விநாயகப்பெருமான் கோயில் கொண்டருளிய, தடப்பங்கயமாலை அலர் கல்வளைக்கண் - தடாகங்களில் தாமரைப்பூக்கள் நிரையே மலரப்பெற்ற கல்வளைத்தலத்தில், பரிந்து ஒரு கூபம் கயம் தொட்டு - மனப்பூர்வமாக ஒரு (தருமக்) கிணற்றையேனும் ஒரு திருக்குளத்தினையேனும் தோண்டி, ஆலயம் இயற்றார் - (அத்) திருக் கோயிலின் திருப்பணியையும் முற்றுவிக்காதவர் (நிறைவேற்றாதவர்); எப் படி உய்வர் - எவ்வாறு ஈடேறப்போகின்றார்கள் என்று.

அம்மலை என்பது அமாலையென மகரத் தொக்குவந்தது; கோபம்- இந்திரகோபம் (தம்பலப்பூச்சி); ஒரு என்பதைக் கயத்தொடுங் கூட்டுக. எப்படி என்ற வினா எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது; ஒருவாற்றினும் உய்யமாட்டாரென்பதாம்.

ஈசா புத்திரராகிய கல்வளைப் பெருமான் எழுந்தருளிய நிவ்விய தலத் தீல் ஒரு தருமக் கிணற்றையேனும் திருக்குளத்தைபேனும் அமைக்காதவரும் அத்திருக்கோயிற் றிருப்பணியை முற்றுவிக்காதவரும் எவ்வாறு ஈடேறப் போகின்றார் என்படி.

(௩௦)

வருந்தும் பிறவி யலைவாரி நீந்த மதுவினைக்க
வருந்தும்பி வீழ்மலர்த் தாட்புணை தாகன்னல் வான்கதிர
வருந்தும் ப்ரகாச மணித்தேர் தடுக்கும் வளக்கல்வளை
வருந்தும்பி மாமுகத் தையாமெய் யாகுண்ட வண்டியனே.

இ—ள்: கன்னல் வான் கதிரவர் உத்தம் பிரகாச மணித் தேர் தடுக் கும் - கரும்புகளானவை அந்தரத்திற் செல்லும் சூரியன் செலுத்தும் ஒளி யுடைய அழகிய தேரைத் தடுக்கின்ற, வளம் கல்வளை வரும் மா தும்பி முகத்து ஐயா - வளத்தையுடைய கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய பெருமையாகிய யானைமுகத்தையுடைய தலைவரே, மெய்யா - மெய்யர்க்கு மெய்யராயுள்ளவரே, குண்ட வண்டியனே - குடம்போன்ற திருவயிற்றை யுடையவரே, வருந்தும் பிரவி ஆலை வாரி நீந்த - வருந்துகின்ற பிறவியா கிய ஆலைகளையுடைய கடலைத் தமியேன் கடப்பதற்கு, மதுவினைக் கவரும் தும்பி வீழ்மலர்த் தாட்புணை தா-தேனைச் சேர்க்கின்ற வண்டு என் படியும் செந் தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடியாகிய தெப்பத்தைத் தரல்வேண்டும் என்று.

கல்வளைப்பெருமானே, மெய்யர்க்கு மெய்யனே, குடம்போலும் தீருவதாத்தை யுடையவரே, தேவர்ருடைய தீருவடியையே தெப்பமாகத் தந்து தமியேன் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்தும்வண்ணம் தீருவரள்பாலித்தல் வேண்டு மென்படி.

(௩௧)

வண்ட மருங்குலை யான்மரு கன்கல் வளைச்சிலம்பா
வண்ட மருங்குலை ஞானியு மாறு வருமதர்வாய்
வண்ட மருங்குலை விற்கொண்ட வேட்டுவர் மாவலிது
வண்ட மருங்கு லிளவஞ்சி பாலல்லின் வாரலையே.

இ—ள்: வண்டு அமரும் சூலையான் மருகன் கல்வளைச் சிலம்பா - வண்டுகள் படியும் துளசிப்பூமாலையைத் தரித்த திருமாலின் மருகராகிய விநாயகப்பெருமான் கோவில்கொண்டருளிய கல்வளைப்பதியிலுள்ள பொருப்பென, வண் தமரும் சூலைஞாளியும் மாறு - (நீ தலைவியிடம் வரும் விஷயத்தில் இங்குள்ள) வளவிய சுற்றத்தவரும் குரைக்கின்ற நாயும் உனது வருகைக்கு மாறாகும், வரும் அதர் வாய் - (அன்றியும்) நீ வரும் மார்க்கத்தில், வண்டு அமரும் சூலைவில்கொண்ட வேட்டுவர் மா(மாறு) - அம்புபொருந்திய குதையோடுகூடிய வில்லினைக் கொண்டவர்களாகிய வேட்களும் மிருகங்களும் மாறாகும், வலி துவண்ட மருங்குல் இளவஞ்சிபால் அல்லின் வாரலை - (ஆதலால்) கொடியெனத்தவண்ட இடையினையுடைய யெளவனம்பொருந்திய தலைவியிடத்து இரவில் வாராதொழிதி ளு—று.

குல்லை வல்லி என்பன லகரத் தொக்கு வந்தன. குரைத்தலைக் சூலைத் தலெனல் உலகவழக்கு. வாரலை, எதிர்மறையேவல்.

சுற்றத்தாரும் நாயும் நீ வரும் மார்க்கத்திலுள்ள வேட்டுவரும் மிருகங்களும் நின் வருகைக்கு மாறாதலின் நீ தலைவியிடம் இரவில் வாராதொழிதலைத் தலைவனைப் பாங்கி தடுத்தபடி. (௫௨)

வாரிக் கடுக்கை தனையண்டர் சொல்ல வரவெனை நீர்
வாரிக் கடுக்கையி னாற்பாவி யீர்கள் மனத்துவைத்தேன்
வாரிக் கடுக்கைமென் றுன்றுஞ்சு காமயி லாடக்கண்டு
வாரிக் கடுக்கைசெம் பொன்றுற்று கல்வளை வாசனையே.

இ—ள்: அண்டர் கடுக்கைதனை சொல்ல வாரிவர - பகைவராகிய அயலார் பழிதூற்ற வாயிலில்வர, நீர் என வாரிக் கடுக்கையினால் - நீவிர் என்னை மிகவுஞ் சினத்தலினலே; பாவியீர் - பாவிகள், ஆன் வாரிக்கு அடுக்கை மென்று துஞ்சு கா - பசுக்கள் நீண்ட கரும்பின் கூட்டத்தைத் தின்று உறங்கல்பெறுஞ் சோலையில், மயில் ஆடக் கண்டு - மயில்கள் ஆடுவதைக் கண்டு, கடுக்கை செம்பொன்வாரித் தூற்று கல்வளைவாசனை - கொன்ற மாங்கள் (தம்மலர்களாகிய) செம்பொன்னை (சர்மானமாக) அள்ளி வீசுகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகக்கடவுளை, கல்மனத்து வைத்தேன் - கசிவற்ற கடிதான என்னுள்ளத்திற் சதா தியானிக்கலானேன் ளு—று.

இது தலைவன்மாட்டுத் தலைவி நயந்த பக்கத்து அந்தலைவி நான் இடை யறுது துயருற்றமைக்குக் காரணங்கூறியபடி. (௫௩)

வாசவ னந்தர நாட்டோர் துதிக்கு மதக்கலுழி
வாச வனத்தற்கு ஞானேப தேசம் வழங்குமெய்யா
வாசவனந்த வளவளை சேர்கல் வளைப்பதியின்
வாச வனந்த ரவிபோலுள் ருடலை வைத்தருளே.

இ—ள்: வாசவன் அந்தர நாட்டோர் துதிக்கும் மதக்கலுழி வாச - இந் திரனும் பொன்னுலகவாசிகளாகிய தேவர்களும் பரவுகின்ற ஞானமத நீரின் வாசனையையுடையவரே, அனத்தற்கு ஞானேபதேசம் வழங்கும் மெய்யா - விஷ்ணுமூர்த்திக்கு ஞானேபதேசத்தைச் செய்தருளிய மெய்ப்பொருளே, வாச அனம் தவள வளை சேர் கல்வளைப் பதியின் வாச - சிறகையுடைய அன்னங்களும் வெண்மையான சங்கும் பொருந்திய கல்வளைப்பதியை வாசல் தானமாகக்கொண்டவரே, அனத்தரவிபோல் உன்தான் தலைவைத்து அருள் - அருந்தன் சூரியரை நிகர்த்த ஒளியோடு கூடிய தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தமியேன் சிரசின்கண் வைத்துத் திருவருள் செய்தருளுவீர் ளு—று.

அனத்தற்கு ஞானேபதேசம் வழங்கியது, தேவியிட்ட சாபத்தினால் விஷ்ணுமூர்த்தி அருந்தன் என்னும் பெயர்கொண்ட பெரிய பாம்பாக ஆல வனத்துள்ள ஆலமாப்பொந்துட் சிடந்து வருந்திய காலத்தில் விநாயகசஷ்டி விரதத்தை யறுட்டித்து ஐங்கரக் கடவுளின் அருளும் பாவவிமோசனமும் பெற்ற காலத்திலாம். மூன்றாமடியில் அன்னமென்பது அன்மெனத் தொக்கு வந்தது.

நீருமாலுக்கு ஞானேபதேசத் செய்தருளிய கல்வளைப் பெருமானே, தமியேனுக்கும் நீருவடிகளை செய்தருளவேண்டுமென்பபடி. (௫௪)

அருக்கரைக் கன்ன ரெடுங்கல் வளைய னறுகிதழி
யருக்கரைக் கன்னங்கை பைத்தற்கை யாயுடை யான்வினைநே
யருக்கரைக் கன்னலிற் நீர்ப்பான் வரையின் னராமணிப்பை
யருக்கரைக் கன்ன நடைக்கென்ற னாவி யகன்றதுவே.

இ—ள்: கன்னல் அருக்கரைத்தொடும் கல்வளையன் - கரும்புகள் சூரிய மண்டலத்தைத் தொடும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அறுகு இதழி அருக்கரை கல் நங்கையைத் தந்தை ஆய் உடையான் - அறுகம் புல்லையும் கொன்றைப் பூவையும் எருக்கலம் பூவையும் சூடுபவராகிய பரமசிவனையும் பருவதவர்த்தனியையும் (முறையே) பிதா மாதாக்களாக வுடையவரும், நேயருக்கு வினை அரைக் கன்னலில் தீர்ப்பான் - தமது அடியவர்கட்கு நேரும்

திவிளைகளை அரை நாழிகையுள் நீக்கியருளுபவருமாகிய விநாயகப்பெருமா னுடைய, வரைமின் - மலையிற் பெண்ணினது, அரா மணிப்பை அருக்கு அரைக்கு - பாம்பின் இரத்தினத்தோடு கூடிய படத்தையொத்த கடித்ததிற்கும், அன்ன நடைக்கு - அன்னத்தின் நடையை ஒத்த நடைக்கும் (ஆக), என் தன் ஆவி அகன்றது - எனது உயிர் போய்விட்டது எ—று.

இரண்டாமடியில் அருக்கு - எருக்கலை; இங்கே பூவுக்காகிளின்றது. கன்னல் - நாழிகை; இருபத்தது நாலு நிமிஷங்கொண்ட நேரம். அரை, அன் னம் ஆகுபெயர்கள்; அரைக்கு நடைக்கு என்பனவற்றில் உம்மைகள் தொக் கன். தன் - சாரியை.

இது தலைவன் தலைவியை நினைந்து வருந்திக் கூறியதென்றபடி. (௫௫)

அகம்பத்தர் நெஞ்சமுங் கல்வளைக் கோட்டமு மானவன் றீ யகம்பத்த ரைச்சங் கரித்தோன் மருகன்றன் டாழிவெள்ளி யகம்பத்த ரென்றளி யூதாத பூவிறைத் தன்புருகி யகம்பத்தர் தாம்பெறுப் பேறய னொலு மளப்பரிதே.

இ—ள்: பத்தர் நெஞ்சமும் கல்வளைக் கோட்டமும் அகம் ஆனவன்- அடியாருடைய மனத்தையும் கல்வளைப்பதியையும் கோயிலாகக்கொண்டவர்; தீய கம் பத்தரைச் சங்கரித்தோன் மருகன் - கொடியவனும் பத்துத்தலைகளை யுடையவனுமாகிய இராவணனை (இராமாவதாரத்தில்) வதைத்த திருமாலுக்கு மருகர், தண்டு ஆழி வெள்ளிய கம்பு அத்தர் என்று - தண்டாயுதம், சக்கரம், வெண்மையாகிய சங்கு என்னுமிவைகளை யேந்திய திருக்கரங்களை யுடையவரென்று (துகித்து), அளி ஊதாத பூ இறைத்து - வண்டுகள் ஊதாத அன்றலர்ந்த பூக்களை வரைவின்றி இட்டு, அன்பு உருகிய கம்பத்தர் தாம் பெறும் பேறு - அன்பினால் உள்ளம் உருகும் மெய்விதிர்ப்புடைய அடியவர்கள் பெறும் பேறானது, அயனொலும் அளப்பு அரிது - பிரமதேவராலும் அளவிடெற்கரியதாம் எ—று.

வண்டு படிந்த பூ பூசைக்கு உரியதல்லவாதலின் அளி யூதாத பூவெ னப்பட்டது.

அடியார் உள்ளக் கமலத்திற் கோயில்கொண்ட கல்வளைப் பெருமானைப் பூசித்து வழிபடும் அன்பர் பெறும் பேற்றை அளவிடுதல் பிரமாவாலும் முடியாதென்றபடி. (௫௬)

அப்பா தகமல நீக்கிச் சிலம்பிசை யார்த்திடுங்கோ லப்பா தகமலம் பூசித்து நேசிக்க வன்புகவா யப்பா தகமலங் கார்வயற் கல்வளை யாதிபொன்றா தப்பா தகமலந் தாங்குஞ் சடைக்கரு னாகரனே.

இ—ள்: அப்பா-அப்பரே, தகமலங்கு ஆர் வயல் கல்வளை ஆகி-மலங்கு மற்சம் மிகப் பொருத்திய வயலையுடைய கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண் டருளிய ஆகிக்கடவுளே, பொன் தாறு அப்பாத கமலம் தாங்கும் சடைக் கருணைகரனே-கங்கைநீரைத் தரித்துள்ள சடையையுடைய கருணைமூர்த்தியே, அப்பாதக மலம் நீக்கி - அந்தப் பாதகமாகிய மலத்தை நீக்கி, சிலம்பு இசை ஆர்த்திடும் - சிலம்பின் ஒலி நிகழும், கோலப் பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க- தேவரீருடைய அழகிய திருவடித் தாமரைகளைப் பூசைசெய்து அன்பு பா ராட்டுதற்கு, அன்பு உதவாய்-தமியேனுக்கு அருள்செய்தருளவேண்டும் எ—று.

பொன்றா தப்பாதகமலம் - நீர்; பொன்றாது அப்பிய கமலம் - தாமரை. இங்கே நீர் கங்கையாகும். அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்க வேண்டுமாத லின் “பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க அன்புதவாய்” என்றார்.

கல்வளைப்பெருமானே, கங்காதாரே, தேவரீர் திருவடிகளைத் தம் யேள் பூசித்து ஈடேறும் வண்ணம் திருவரூர் புரிக என்றபடி.

கருவரம் பாயயி னேக்கியர் தூறுகற் றுக்கற்றுப்ப கருவரம் பாயப் படேலன்ன மேகல் வளைக்கரிற்றைக் கருவரம் பாய்ந்துகன் டோர்காட்டு தூபத்தின் கற்றையளக் கருவரம் பாயதுன் டாலிக்கு மாலிக் கனமல்லவே.

இ—ள்: அளக்கர் உவர் அம்பு ஆயது உண்டு - (அந்தரத்திற் காணப்படு வது) கடலின் உவராகிய நீரை மொண்டு, ஆலிக்கும் ஆலிக் கனம் அல்ல- பெய்கின்ற ஆலாங்கட்டி மழையை யுடைய முகிலன்று, கருவரம்பு ஆய்ந்து கண்டோர் - கருப்பத்தின் (பிறவியின்) எல்லையை ஆராய்ந்து கண்ட ஞானி கள், கல்வளைக் களிற்றைக் காட்டு தூபத்தின் கற்றை - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய யானையாகிய விநாயகக்கடவுளுக்கு இடப்படும் தூபத்தின் (புகைப்) படலமாகும், அன்னமே அம்பாயப்பிடல் - (ஆதலால்) நடையில் அன்னத்தை யொத்தவளே நீ துன்பப்படாதே, கரு அரம்பாய் அயில் நோக் கியர் - கரிய அரத்தால் அராவப்பெற்ற வேல்போலும் கண்களையுடைய பெண் கள், தூறு கற்றுக் கற்றுப் பகருவர் - பழிமொழியைப் பயின்று பயின்று சொல்லுவார்கள் எ—று.

கல்வளைக் களிற்றைக் காட்டு என்பதில் ஐ உருபு குவ் வருபின் றிரி பாம். அம்பாயம் - உபத்திரவம்; தூன்பம். (உலகவழிக்கு). இஃது இதுளை பருவமன்றெனல்.

தலைவியே, ஆகாயவெளியிற் காணப்படுவது ஆலாங்காட்டி பெய்யும் கரிய முகிலன்று; கல்வளைப் பெருமானுக்கு அந்தணர்கள் இடும் தூப (புகை) ப் படலமாகுமென இதுளை சொற்படி.

கனஞ்சந் சரித்திடும் வண்டலை தண்டலைக் கல்வளையே
 கனஞ்சந் சலமுறு பாசா டவிவெளி கண்டவனோங்
 கனஞ்சந் சரிசொலும் வேற்க ணிடைக்குக் கருங்குமுலுங்
 கனஞ்சந் சரிக்கந் னேரீ ரிருக்கை கடனல்லவே.

இ—ள்: கனம் சஞ்சரித்திடும் வண்டு அலை தண்டலைக் கல்வளை
 ஏகன் - முகில்கள் படிசின்ற வண்டுகள் ஊடாடும் சோலைகள் பொருந்திய
 கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்டருளிய ஏகமூர்த்தியும், நம் சஞ்சலம்
 உறு பாச அடவி வெளி கண்டவன்-எம்முடைய துன்பஞ்செறிந்த பாசமாகிய
 காட்டை (வெட்டிச் சுட்டு) வெளியாக்கியவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின்,
 ஒங்கல் - மலையில் வாழும், நஞ்சம் சரிசொலும் வேற்கண் இடைக்கு - நஞ்சை
 ஒப்பாகச் சொல்லுகின்ற வேல்போலும் விழிகளை யுடைய தலைவியினது
 இடைக்கு, கருங்குமுலும் கனம் - அவளது கரிய கூந்தலும் பாரமாகும்,
 சஞ்சரிகங்களை நீர் இருக்கை கடன் அல்ல - (ஆதலால்) வண்டுகளே நீவிர்
 அவள் அனகத்திற் படிவது சரியல்ல என்று.

இது மெய்தொட்டுப் பயிறலாகும். தலைவன் இவ்வாறு வண்டுகட்கு
 உரைத்து அவற்றை ஒச்சம்போது தலைவியின் மெய்யில் (அபுத்தியுர்வ
 மாகக்) தீண்டவான்போல் தீண்டினென்பதாம்.

தலைவிக்குப் போழகைச் செய்வதும் இன்றியமையாததுமாகிய அள
 கமே அவளது நுண்ணிய இடைக்குப் பெரும் பாரமாயிருக்க அவ்வள
 லோடமையாது நீவரும் அவள் கூந்தலும் படிந்து இடைக்குப் பாரத்தை
 அக்கிரகிக்கச் செய்தல் முறையன்று எனச் சொல்லி வண்டுகளை ஒச்சுவான்
 போலத் தலைவியின் மெய்யில் மெல்லெனத் தீண்டினு னென்பபடி. (௫௬)

கடம்பிடிக்குங்கமஞ் சூன்மா லாந்திடுங் கல்வளையான்
 கடம்பிடிக்குங்கர டத்தறு கட்சிறு கட்களிறு
 கடம்பிடிக்குப்புய னீரூட்டு வெற்பநங் காமர்வஞ்சி
 கடம்பிடிக்குங்கண்கள் காதள வோடிக் கதித்தனவே.

இ—ள்: கடம்பு இடிக்கும் கமம் சூல் மால் அளந்திடும் கல்வளை
 யான் - கடப்பமரக் கொம்பர்கள் உரோஞ்சுகின்ற நிறைவாகிய சூர்கொண்ட
 மேகத்தை அளக்கும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகக்கடவு
 ளுடைய, கடம் பிடிக்கும் கரடத் தறுகண் சிறுகண் களிறுகள் - கதுப்
 பைச் சார்ந்த மதசலச்சுவட்டினையும் தறுகண்மையையும் சிறு கண்களையு
 முடைய ஆண்யானைகள், தம் பிடிக்குப் புயல் நீர் ஊட்டு வெற்ப - தங்
 கள் பிடி (பெண்) யானைகளுக்கு முகிலின்கண் உள்ள நீரை (க் கோட்டி
 னுற் குற்றி ஒழுகச்செய்து) ஊட்டுகின்ற பொருப்பனே, நம் காமர் வஞ்சி

கடு அம்பு இடிக்கும் கண்கள் - நமது அழகிய பெண்ணுக்கு நஞ்சையும்
 அம்பையும் வென்ற விழிகள், காது அளவு ஒடிக் கதித்தன - காதுவரை
 யும் நீண்டு வளர்ந்தன என்று.

இது பருவங்கூறி வகைவொடு விலக்கல் என்பபடி. (௬௦)

கதிரைக் கடவுள் குறமானே மேவச்செய் கங்கணரா
 கதிரைக் கடலொலி போன்மன்ன ரார்த்துக் களைந்தசெந்நெற்
 கதிரைக் கடைசியர் போரேற்று கல்வளை யாய்ககணக்
 கதிரைக் கடவயிற் றூர்ப்பாயென் றூல்வருங் கைவலமே.

இ—ள்: கதிரைக் கடவுள் குறமானே மேவச்செய் நாககங்கண - கதிர்
 காமத்து ஐயன் வள்ளிநாயகியைச் சேரும்படி செய்தருளிய நாககங்கணத்தை
 யுடையவரே, திரைக் கடல் ஒலிபோல் - திரைகளோடு கூடிய சமுத்திரத்
 தின் பேரொலிபோல, மன்னர் ஆர்த்துக் களைந்த செந்நெற் கதிரை - உழ
 வர்கள் ஆரவாரித்து அரிந்த செந்நெற்கதிர்களை, கடைசியர் போர் ஏற்று
 கல்வளையாய் - உழத்தியர் போராகக் குவிக்கின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்
 தருளிய பெருமானே, ககணக் கதிரை - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரி
 யனை, கடவயிற்று ஆர்ப்பாய் என்றால் - குடம்போன்ற திருவயிற்றினமீது
 தரித்தவரையென்று போற்றினால், வைவலம்வரும்-முத்தி சித்திக்கும் என்று,

ஐங்கரத்தெந்நெற் “கதிரைக்கடவுள் குறமானே மேவச்செய்”த வரலாற்
 றினைக் கந்தபுராணத்திற் பரக்கக்காண்க. விநாயகப்பெருமான் பாரமேசுவரத்
 திருக்கோலங்கொண்ட சமயத்தில் சூரியன் அப்பெருமானுடைய திருவயிற்
 றினமீது ஒரு இரத்தினம்போல் விளங்கினன் என்பது சரித்திரம். அங்ஙனம்
 கதிராவன் விளங்கினென்பதை,

திகட சக்கரச் செம்முடி மைந்துளான்
 சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
 அகட சக்கர விளமணி யாவுறை
 விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

என்னும் கந்தபுராணக் காப்புத் திருவிருத்தத்தானுணர்க. கைவலம் -
 மோகும். “புலியூரென்றால் வரும் கைவலமே” என மயில்வாகனப்பு
 வர் தமது புலியூரந்தாதி ௫௬-ம் செய்யுளிற் பாடியிருத்தலையும் நோக்குக.

எம்பெருமானாகிய கந்தகவாய் வள்ளிநாயகியை மார்ச்சாசம்பந்த
 மாக அடிமைகொள்ளும்படி வந்தசமையத்தில் யானையாக வந்து அவளைப்
 பெருமானோடு சேர்த்தருளிய தந்திழகத் தெந்தையின் திருவருட்பிரவாகங்
 களை எடுத்துத் தோத்திரச்செய்வார்க்கு முத்தி தவறு சித்திக்கு மென்பபடி.

வரச்சர் திரனெனுஞ் செந்தழற் பந்தம் வழத்துநற்ற
வரச்சர் திரணத்தின் மாற்றுங் கடாசல மங்குலுலா
வரச்சர் திரதில கம்வனர் கல்வளை மானுயிர்க
வரச்சர் திரவி னடந்தா னுணவென வந்ததுவே.

இ—ள்: வரச்ச்திரன் எனும் செந்தழற் பந்தம் - மேலான சந்திரன் என்று சொல்லப்படும் நெருப்புப் பிழம்பு, வழத்தும் நல் தவர் அச்சம் திரணத்தின் மாற்றும் கட அசலம் - தம்மைத் துதிக்கின்ற நல்ல தபோ தனர்களுடைய (பிறவிப்பிணிப்) பயத்தைத் தூரும்பெணத் தவிர்த்தருளும் ஞானமதம் பெருந்திய யானையாகிய விக்கினேசுவரரது, மங்குல் உலாவா சந்திர திலகம் வனர் - முகில்கள் சஞ்சரிக்கும்வண்ணம் சந்தனமாங்கள் (உயர்ந்து) வளர்ந்துள்ள, கல்வளைமான் உயிர் கவா - கல்வளைப்பதியில் வசிக் கும் பெண்ணின் உயிரைக் கவரும்படி, இரவில் சந்து நடந்தான் உணவு என வந்தது - நடுயாமத்தில் சுந்தரார்பொருட்டுப் பாவையாரிடத்துத் தூது சென்றருளிய பரமசிவனுடைய உணவாயுள்ள ஆலாகலம் என்னும் நஞ்சு என்று சொல்லும்படி (வெம்மையோடு) உதித்துள்ளது எ—று.

“செந்தழற் பந்தம்.....மானுயிர் கவா.....நடந்தா னுணவென வந்தது” என முடிக்க. அசலம் - ஆகுபெயர். திரணத்தின் மாற்றுதல் - இலகுவாக நீக்கிவிடுதல். இரவிற் சந்து நடந்த வரலாற்றையும் நஞ்சு உணவான வரலாற்றையும் முறையே பெரியபுராணம் கந்தபுராண மிவற்றிற் பார்க்குக. இது நிலவு வெளிப்பட வருந்துதலாகும்.

கல்வளைப்பதியிலுள்ள தலைவிக்ஞ்சு சந்திரோதயம் விடம்போல் வெம்மையைத் தந்ததென்பபடி. (கஉ)

வந்தனை யன்பர் மனத்தான் டடைபடு மாதங்கங்க
வந்தனை யன்றுகொன் றேன்முக நாபிகண் வாய்நாஞ்சி
வந்தனை யன்பணி கல்வளை யான்வரை மன்னவனி
வந்தனை யன்றெனின் மானுயி ரம்புலி மானுண்ணுமே

இ—ள்: வந்தனை அன்பர் மனம் தான் தடைபடும் மாதங்கம் - வழி பாட்டையுடைய அடியவர்கள் து மனமாகிய தறியினிடத்துப் பிணிக்கப்படுகின்ற யானையும், கவந்தனை ஆன்று கொன்றேன் - கவந்தன் என்னும் அரக்கனை இராமாவதாரத்திற் கொன்றவராகிய, முகம் நாபி கண் வாய் கரம் சிவந்தன் - முகமும் உந்தியும் கண்களும் அதரமும் கரங்களும் சிவந்துள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியும், அயன் - டிரமதேவரும், பணி கல்வளையான் வரை மன்னவன் - வணங்குகின்ற கல்வளைப்பெருமானுடைய மலைத்தலைவனே, நீ வந்

தனை - நீ இங்கு (காலதாமசமின்றி) வந்துவிட்டாய்; அன்றெனில் - வாரா திருக்கால், மான் உயிர் அம்புலிமான் உண்ணும் - தலைவியின் உயிரைச் சந்திரன் தின்றவிடும் எ—று.

அன்பர் தியானத்தில் எம்பெருமான் அகப்படுதலை:

உள்ளமெனுங் கூடத்தி லூக்கமெனுத் தறிகிறுவி யறுதியாகத் தள்ளரிய வன்பென்னுத் தொடர்பூட்டி யிடையடுத்தித் தறுகட்பாசக் கள்ளவினைப் பசும்போதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணையென்னும் வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைத்துவரு வினைகடர்ப்பாம்.

என வருஞ் செய்யுளால் இனிதுணர்க. கவந்தன் இராமராற் கொல்லப்பட்ட வரலாற்றை இராமாயணத்திற் காண்க. சிவந்தவன், சிவந்தன் என வந்தது. இது வருத்தங்கூறல்.

தலைவனே நீ இப்பொழுது வாராதொழியின் தலைவி சந்திரனுக்காய் நுது மான்டிருப்பாளெனக் கூறியபடி. (கரு)

மான வலக்கண் டவாவினைப் பஞ்சினை மாய்க்குர்ப்பவ
மான வலக்கண்டை மாவுரி யான்வன சப்பதத்தின்
மான வலக்கண் டரித்தோன் புகழ்கல் வளையிற்பெரு
மான வலக்கண் டீகர்க்கொளிப் பாயென மாலறுமே.

இ—ள்: மான வலக்கண் தவாவினைப் பஞ்சினை மாய்க்கும் பவமானன் - வலிய துன்பமறாத் தவையாகிய பஞ்சை யெரிக்கின்ற நெருப்பை யொத்தவரே, வலக்கண்டை மாஉரியான் வனசப்பதத்தில் - வலிய கண்டாமணி கட்டப்பட்ட கயாசரன் என்னும் யானையின் தோலைப் போர்வையாகக் கொண்ட சிவபெருமானுடைய அன்றலிரந்த தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடியில், மான வலக்கண் தரித்தோன் புகழ் கல்வளையிற் பெருமான் - மகிமையுள்ள வலக்கண்ணை இடந்து சாத்திய திருமால் போற்றும் கல்வளைப் பெருமானே, அவலக் கண்டகர்க்கு ஒளிப்பாய் - தீங்கினைக்கொண்ட கயவர்க்கு ஒளிப்பவரே, என - என்று தோத்திரஞ்செய்ய, மால் அறும் - அறியாமையானது நீங்கும் (ஞானம் சித்திக்கும்) எ—று.

சுசரிசனமென்னுஞ் சக்கரப்படையை வேண்டி அதுதினமும் ஆயிரத் தாமரைப்பூக்கொண்டு பரமசிவனை அர்ச்சித்துவர, ஒருதினம் பெருமான் நிருவளையாட்டால் ஒரு பூ குறைய, திருமால் தமது கண்ணை இடந்து பூவாகப் பாவித்துச் சாத்தித் தமது நியதியை முடித்துச் சக்கரப்படையையும் பெற்றரென்பது சரித்திரம். மால் அறுமெனவே ஞானஞ் சித்திக்குமென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்டது.

அடியவர் தீவினையை யொழிப்பவரே, திருமாலும் வணங்கும் பொயோனே, மெய்யர்க்கு மெய்யனே, பொய்யர்க்குப் பொய்யனே எனப் போற்றுவவர்கட்கு அந்நூன மகல மெய்நானம் உதிக்கமென்றபடி. (சுச)

மாலைய னங்கங் கரியோன் பதம்பெரி தன்றுமன்றின்
மாலைய னங்கங்கை வார்சடி லேசன் மதலைகொன்றை
மாலைய னங்கங் கணவெங் கணபண வாளரவன்
மாலைய னங்கங் குலாங்கல் வளையிரு மாசுவர்க்கே.

இ—ள்: மன்றில் மாலயன் அம் கங்கை வார் சடிவ ஈசன் மதலை பொன் னம்பலத்தில் மேலான நடனத்தையுடையவரும் அழகிய கங்கையைத் தரித்த நீண்ட சடையினையுடையவருமாகிய நடேசப்பெருமானுடைய திருக்குமாரரும், கொன்றை மாலையன் - கொன்றைப் பூமாலையை யணிந்தவரும், அம் கங்கை வெம் கணபண வான் அரவன் - அழகிய கங்கைமாகிய கொடிய கூட்டமான படத்தினக்கொண்ட ஒளிபுடைய பாம்புகளைத் தரித்தவருமாகிய விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளிய, மலை அனம் கங்குல் உலாம் கல்வளை இரு மாதவர்க்கு - மலைக்காலத்தில் அன்னங்கள் வயல் வரம்பிற் சஞ்சரிக்கின்ற கல்வளைப்பதியில் இருக்குந் தபோதனர்கட்கு, மால் அயன் அங்கம் கரியோன் பதம் பெரிது அன்று - விஷ்ணு பிரமா கரியமேனியையுடைய இந்திரன் ஆகிய இவர்களுடைய (முறையே வைகுந்தம் சத்திய உலகம் சுவர்க்கம் என்னும்) பதவிகள் மேலானவை யல்ல எ—று.

கல்வளைத் திருப்பதியிலுள்ள விநாயகப் பெருமானுடைய அடியவர்க ளுக்கு வைகுந்த சத்திய சுவர்க்க பதவிகள் அடைதற்கரியனவல்ல என்பபடி.

இரும்புண்ட ரவெண் நுகண்மணி மந்திர மெய்தன்பரை
யிரும்புண்ட நீரெனத் தற்சேர்க்கு நாதனை யிக்குறெற்ப
யிரும்புண்ட ரீசமுஞ் சூழ்கல்வளையனை யெண்ணிப்பன்ளி
இரும்புண்டருமயிறென்றிசைக்கோன்பின்னை யென்செய்வனே.

இ—ள்: இரும்புண்ட ரவெண் நுகன் மணி மந்திரம் எய்து அன்பரை-மகத்தான திரிபுண்டரமாகத் தரிக்கப்படும் வெள்ளிய விபூதி உருத்திராக்க மணி பஞ்சாக்கரம் என்னும் சாதனங்கள் பொருந்திய அடியவர்களை, இரும்பு உண்ட நீர் எனத் தன் சேர்க்கும் நாதனை - கொல்லன் உலையிற் சிவக்கக் காப்பச் சிய இரும்பானது உறுஞ்சிய நீரைப்போல் தம்மொடு இரண்டறச் சேர்த்துக் கொள்ளும் இறைவரும், இக்கும் நெற்பயிரும் புண்டரீசமும் சூழ் கல்வளையனை - கரும்பும் செந்நெற் பயிரும் தாமரைகளும் சூழப்பெற்ற கல்வளைத் தலத் திற் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானுமாகிய விநாயகரை, எண்ணிப்

பன்னி இரும் - மனத்தினால் தியானித்து வாயாரவாழ்த்திக்கொண்டு இருக்கு திர், புண் தரும் ஆயில் தென்திசைக்கோன் பின்னை என் செய்வன் - நிணம் பொருந்திய சூலவேலைக் கொண்ட தென்திசைக்கிறைவனாகிய யமன் பின் னர் என்ன செய்வான் எ—று. என்செய்வன் என்றதிலுள்ள வினா எதிர் மறைப் பொருளில் வந்தது.

சைவசாதனத்தைப் பூண்ட மெய்யடியவர்களைத் தம்முடன் சேர்த்துநரும் கருணைவள்ளலாகிய கல்வளைப் பெருமானைச் சதா தியானித்துத் துதித்துக் கொண்டிருப்பின் யம பய மில்லை யென்பபடி. (சுசு)

வன்னி களங்க னரிமா றுதிக்கு மலைமகங்கை
வன்னி களங்கனி யென்றெண்ணு கண்டன் மகிழ்ந்துபெற்ற
வன்னி களங்கப டற்றோர் பிறவி வலைப்பினியாம்
வன்னி களங்களை யுங்கல் வளைக்கும்ப மாதங்கமே.

இ—ள்: வன்னி களங்கன் அரி மால் துதிக்கும் மலைமகன் கைவன்னி-அக்கினிதேவனும் சந்திரனும் சூரியனும் திருமாலும் போற்றுகின்ற பருவத வர்த்தனியாருடைய திருக்கரத்திலேயுள்ள கிளிபானது, களங்கனி பென்று எண்ணுகண்டன் மகிழ்ந்து பெற்ற வன்னி - களம்பழம் என நினைக்கும் திருநீலகண்டத்தைக்கொண்ட பரமேசுவரன் உவந்து பெற்றருளிய பி:ம சாரியும், கல்வளைக் கும்ப மாதங்கம் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய மத்த கத்தையுடைய யானையுமாகிய விக்கிரேசுவரர், களம் கபடு அற்றோர் பிறவி வலைப்பினியாம் வல் நிகளம் களையும் - கள்ளங் கபடு இல்லாத (பரிசுத்த முடைய) வர்களுடைய பிறவிப் பிணிப்பாகிய துன்பத்தைத் தரும் வலிய விலங்கை அகற்றியருளுவர் எ—று.

முதல் மூன்றடிகளிலும் வன்னி முறையே அக்கினி, கிளி, பிரமசாரி என்னும் பொருள்களில் வந்தது. நான்காமடியில் வல்+நிகளம் எனப் பதச் சேதஞ் செய்யப்பட்டது. விநாயகப்பெருமான் கொண்ட மூர்த்தங்களுட் சில தேவியில்லாதனவாதலின் வன்னி (பிரமசாரி) யென்றார். கள்ளம் - களம் எனத் தொக்கு நின்றது. பெருமான் திருக்கண்டம் நிறத்திற்களம் பழத்தையொத்திருத்தலின் பிராட்டியார் திருக்கரத்திற் பொருந்திய கிள்ளை களம் பழமென மயங்கிய தென்க.

சிவகுமாராகிய கல்வளைப் பெருமான் தூய சித்தையுடைய அன்பர் களின் பிறவிப்பெரும் பினியை நீக்கி அவர்களை ஈடேறச் செய்வர் என்ப படி. (சுசு)

தங்க மலையதி னுல்வேதப் போலி தனைவரைமா
தங்க மலையச மேழ்காதம் வாசந் தருங்கல்வளை

தங்க மலையம் பிகைகும் ராவென்று சாற்றிற்சந்த
தங்க மலையரும் பாக்கொம் பிரண்டுத் தருவிப்பனே.

இ—ள்: தங்க மலையதில் நால் வேதப் போலிதனை வரை மாதங்கம்-
பொன்மலையாகிய மேருவில் நான்கு வேதப் போலியாகிய பாரதத்தை எழு
திய யானையே, மலை அசம் ஏழ் காதம் வாசம் தரும் - சந்தனம் எழு காந
தூரத்திற்கு நறுமணங் கமழுகின்ற, கல்வளை தங்கு அமலை அம்பிகை குமரா-
கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட நின்மலையாகிய உமையம்மையார் திருக்
குமாரரே, என்று சந்தனம் சாற்றில் - என்று தினந்தோறும் ஒதினால், கமலை
அரும்பாக்கொம்பு இரண்டுத் தருவிப்பன் - இலக்குமி சரசுவதி என்னும்
இருதேவியர் மூலமாக முறையே செல்வப் பொருள் கல்விப் பொருள் இரண்
டினையும் தருவித்தருளுவார். எ—று.

வேதப்போலி - வேதத்தைப் போல்வது, நான்கு வேதங்களின் ஒற்
றுமை பற்றியே பாரதம் ஐந்தாம் வேதமெனப்படும். பாரதம் ஐந்தாம்வேத
மென்பதையும் அதனை விநாயகப்பெருமான் மேருமலையாகிய எட்டில் தமது
திருமருப்பாகிய எழுத்தாணி கொண்டு எழுதினரென்பதையும் கீழ்வரும்
வில்லிபுத்தூர்பாரதக் காப்புச் செய்யுளாலுணர்ஃ:

நீடாழ் யுலகத்து மறைநாலோ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடந தவவாய்மை முனிநாசன் மாபா நச்சொன்னதான்
ஏடாக மாமேரு வெப்பாக வங்கு ரெழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பி ராணப்ப ணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

அரும்பாக்கொம்பு - அரிய பாக்களாலாய கலைக்குத் தெய்வமாயுள்ள
பூங்கொம்பை நிகர்த்தவன்; தருவிப்பார், பிறவினை.

மேருமலையிற் பாரதம் எழுதிய பாம் பொருளே, உமாதேவி திருக்குமா
ரரே என்பன முதலாம் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கல்வளைப்பெருமானைத்
துதிப்போர் கல்வி செல்வம் இரண்டினையும் பெறவர் என்றபடி. (௬அ)

தருமந்தக் காரிடத் தாக்கிடு மாமுகன் சந்தனப்பூக்
தருமந்தக் காலசை கல்வளை வாசன்றன் னுட்டினிர்மார்
தருமந்தக் காலமுந் தப்பாமற் சாரதி தாரைத்துளி
தருமந்தக் கார்முந்த முன்றேர் கடவுதல் சால்புடைத்தே.

இ—ள்: தக்கார் இடத்துத் தருமம் ஆக்கிடும் மாமுகன் - சற்பாத்திரர்
களிடத்தே தருமத்தைச் சேர்த்து வைக்கும் யானைமுகத் தெய்வமும், மந்
தக்கால் பூ சந்தனத்தரு அசை கல்வளை வாசன் தன் நாட்டினில் - தென்றற்
காற்றினது பூக்களைக் கொண்ட சந்தன மரத்தை அசையச் செய்கின்ற கல்

வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவருமாகிய விநாயகப் பெருமானுடைய நாட்
டிலே, மாதரும் அந்தக் காலமும் தப்பாமல் - தலைவியும் (நான் குறித்துச்
சொல்லிய) சமையமும் தவறாமல், சாரதி - தேர்ப்பாகனே, தாரை துளி
தரும் அந்தக் கார் முந்தமுன் - மழை நீரைச் சிந்துகின்ற அந்த முகில் முந்
திப் போவதற்குமுன், தேர் கடவுதல் சால்புடைத்த - நீ தேரை (விரை
வாக)ச் செலுத்துதல் தகைமையுடையதாகும். எ—று.

தேர் முந்தாது கார் முந்தினால் தலைவி இறந்துபடுவானாதலின் “மாத
ருத் தப்பாமல்” என்றுனென்க. இது பாகனெடு கூறலாகும்.

பாகனே, கார் முந்திச் சேன்றல் தலைவி வருந்துவானாதலின் நீ தேரை
வினாந்து செலுத்துத் யெனத் தலைவன் பாகனுக்குக் கூறியபடி. (௬க)

சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்களை யேவித் தயங்கியபாஞ்
சாலிக்கு வாலிய தூசருள் கோலமுன் றுங்குபொறை
சாலிக்கு வாலிய மார்க்கண்டர்க் கீர்தவன் றத்தமைத்தன்
சாலிக்கு வாலிக்கு வான்ருவுந் கல்வளைத் தானத்தனே.

இ—ள்: சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்களை ஏவி - மராமாங்களுக்கும்
வாலியென்னும் குரக்கரசனுக்கும் வெவ்விய பாணத்தைச் செலுத்தி,
தயங்கிய பாஞ்சாலிக்கு வாலிய தூச அருள் கோலம் - வருந்திய திரைநாப
தைக்குத் (தொடர்பாக) வஸ்திரத்தை யுதவிய விஷ்ணுவாகிய பன்றி, முன்
தாங்கு பொறை சால் இக்கு - முன்னர்த் தாங்கிய பாரமாகவுள்ள இப்புயியில்;
மார்க்கண்டர்க்கு வாலிபம் ஈந்தவன் தந்த மைத்தன் - மார்க்கண்டேய முனி
வருக்கு (நித்திய) இளமையை யருளிய பரமசிவன் பெற்றருளிய பிள்ளையாரே;
சாலிக் குவால் இக்கு வான் தாவும் கல்வளைத் தானத்தன் - நெற்பயிர்க் கூட்
டமுங் கரும்புகளும் முகின் மண்டலத்தை அளாவும் கல்வளைப்பதியை இருப்
பிடமாகக் கொண்டுள்ளவர். எ—று.

“சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்களை ஏவி”யது இராமாவதாரத்திலாகும்.
இராமபிரானுடைய வலிமையைச் சோதிக்க விரும்பிய குரக்கரசனாகிய சக்கிரீ
வன் கிஷ்கிந்தையிலுள்ள ஏழு மராமாங்களை ஓரம்பினால் ஏககாலத்தில் எய்
தழிக்கும்படி கேட்க, இராமபிரான் அங்ஙனஞ் செய்தனரென்பது சரித்திரம்.
இதன் விரிவையும் வாலியை வதைத்த வரலாற்றையும் இராமாயணம் கிஷ்
கிந்தாகாண்டத்திற் காண்க. பாஞ்சாலி பாஞ்சால நாட்டு அரசனாகிய துருபதன்
மகன்; இவன் இவன்மகனாதலில் துரோபதை யெனப்படுவன். துரியோத
னன் சொற்படி அவன் தம்பியாகிய துச்சாதனன் வேத்தவையில் நிறுத்திப்
பாஞ்சாலியின் வஸ்திரத்தை உரிய அவன் தன் மானத்தைக் காக்கும்படி கண்
ணபிரானை நினைத்து ஓலமிட, அப்பெருமான் அவன் உரியமுடியாது சலிக்கும்

வரையும் அவளுக்கு ஆடையை அளித்துப் பாஞ்சாலியின் மானத்தைக் காற் றாரென்பது பாரதம். பிரளய வெள்ளத்தில் அழிந்திய பூமியைக் காவற்கட வுளாகிய நாராயணமூர்த்தி ஒரு சுவேதவராக வடிவங்கொண்டு வெள்ளத்துட் புகுந்து தமது கொம்பில் எடுத்துவைத்து மேலே கொண்டுவந்து நிறுவினா தவின் “கோலம் முன்றலுக்கு பொறை சாலக்கு” எனப்பட்டது. கு - பூமி. பரமேசுவரன் காலையுதைத்து மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறுவய தீந்த சரித்திரம் வெளிப்படை. குவால் - கூட்டம், குவியல்.

விநாயகப் பெருமானே கல்வளைப் பதியீர் கோயில் கோண்டருளிய எங்கள் துலதெய்வம் என்றபடி. (எ0)

தான வ ரங்கம்பங் கஞ்செய்யுஞ் சாரங்கன் ருமுமுத்தித் தான வரங்கது வாவேற் குமரன் றமையமழைத் தானவ ரங்கம் பலத்தான் றருகளி நேகல்வளைத் தான வரங்க னுதவாயென் சித்தத் தறியினின்றே.

இ—ள்: தானவர் அங்கம் பங்கம் செய்யும் - அசுரர்களுடைய அவய வங்களைச் சிதைக்கும், சாரங்கன் தாமும் முத்தித்தான - சாரங்கமென்னும் வில்லக்கொண்ட திருமால் வணங்கும் மோட்சமாகிய கொடையை யுடையவரே, அரம் கதுவா வேற் குமரன் தமைய - அரத்தினால் அராவப் பெருத (தெய்வத்தன்மை பொருந்திய) வேற்படையை யுடைய குமராக் கடவுளுக்குத் தமையகை வுள்ளவரே, மழைத்தான் - மழையை யொத்த மதசலத்தைக் கொண்டவரே, அரங்கு அம்பலத்தான் தரு களிநே - நாடக மேடையாகிய பொன்னம்பலத்தில் தாண்டவஞ்செய்தருளும் நடராசப்பெரு மான் அருளிய யானைக்கன்றே, கல்வளைத்தான் - கல்வளைப்பதியைத் தல மாகக் கொண்டவரே, என் சித்தத் தறியில் நின்று வரங்கன் உதவாய் - எனது உள்ளமாகிய கம்பத்திற் கட்டுண்டு நின்று வரங்களைத் தந்தருளு வீர் எ—று.

சாரங்கம் திருமால் கரத்திற் பரித்த வில்லின் பெயர்; சாரங்கன் சாரங்கன் என நின்றது. திடசித்தமென்பதைக் குறிப்பிப்பார் சித்தத்தறியென்றார்.

திருமாலும் பூசிக்கூந் தேவனே, ஸ்ரீபலவாணர் திருக்குமா, ஆறுமுக னுக்கீழ் முத்தோனே, கல்வளைப்பெருமானே தமியேனுக்கீழ் திருவருள் செய் துந் யென்பபடி. (எக)

சித்தம் பரமுத் தலைவேலன் பாம்பரை சிக்கெனவி சித்தம் பரமுத் தரிசுக்கொண் டோன்மைந் டன் செய்யிற்பரி சித்தம் பரமுத்த நாகொன்று கல்வளைத் தேவையுனனுஞ் சித்தம் பரமுத்த ராவாருக் காகுஞ் செயத்தம்பமே.

இ—ள்: சித்தம்பர முத்தலை வேலன் - சித்தம்பரத்தின்கண்ணே எழுந் தருளிய முக்கருப் பொருந்திய சூலாயுதத்தைத் தரித்தவரும், பாம்பு அரை சிக்கென விசித்து - பாம்பைத் திருவரையிற் கச்சாக இறுக்கக் கட்டி, அம்பரம் உத்தரிகம் கொண்டோன் மைந்தன் - திக்கை ஆடையாகக் கொண்டருளியவருமாகிய நடராசப்பெருமானது திருக்குமாராயுள்ள, அம்பர முத்த நாகு செய்யில் பரிசித்து ஒன்று கல்வளைத் தேவை உன்னும் - கடலில் விளைந்த முத்துக்களைக்கொண்ட சங்குகள் வயல்களின்கண் பயின்று படிக்கின்ற கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட விநாயக்கடவுளைத் தியா னிக்கும், சித்தம் பர முத்தர் ஆவாருக்குச் செயத்தம்பம் ஆகும் - மனத் துணையுடைய மேலாகிய முத்தராயுள்ளார்க்கே (விளைப்பகையை வென்று நாட்டும்) வெற்றித்தம்பம் கைகூடும் எ—று.

சித்தம்பரம் சித்தம்பரம் என நின்றது.

கல்வளைப்பெருமானேத் தியாலிக்கும் மேலோரே வினைகளை வென்று ஈடேறுவ ரென்பபடி. (எஉ)

தம்பஞ் சுரதஞ்செய் யாதீன்ற சேய்தொழும் தாளினன்கீ தம்பஞ் சுரமிழற் றுஞ்சோலைக் கல்வளைச் சாரலிப்பா தம்பஞ் சுரத்துப் படச்சேக்கும் பொற்கொடி சர்ப்பத்தினி தம்பஞ் சுரருண்டி போன்மொழி தேன்குழ ருனெங்குமே.

இ—ள்: தம்பம் சுரதம் செய்யாது ஈன்ற சேய் தொழும் தாளி னன் - தூணமானது கூட்டுறவின்றிப் பெற்ற திருமால் தொழுவின்ற திரு வடிகளை யுடைய விநாயக்கடவுளது, கீதம் பஞ்சரம் மிழற்றும் சோலைக் கல்வளைச் சாரலில்-பண்ணினை வண்டுகள் பாடுகின்ற சோலைகளைக் கொண்ட கல்வளைப்பதியின் மலைச்சாரலில், பஞ்சு உரத்திற் படச் சேக்கும் பாதப் பொற்கொடி - பஞ்சானது உரத்துப் பட்டமாதிரித்தே ஈவக்கின்ற அழ கிய கொடிபோன்ற பெண்ணினுடைய, சர்ப்பத்தின் நிதம்பம் - பாம்பின் படத்தையொத்த கடிதடமும், சுரர் உண்டிபோல் மொழி - தேவபான மாகிய அமுதம்போன்ற இனிய சொல்லும், தேன்குழல் - தேன் பிலிற்று கின்ற கூர்தலுமே, எங்கும் - எவ்விடத்துங் காணப்படுவன எ—று.

தம்பஞ் சுரதஞ் செய்யாது ஈன்ற சேய் - தூணிடைத் தோன்றிய நாசும்மழர்த்தி.

இது தலைவன் தலைவியின் உருவெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு சொல் லியபடி. (எங)

சும்ப னகத்திய னூலளந் தோகொற்ற வாகல்வளைக் சும்ப னகத்திற் கனகா சுரற்செற்ற கோளரியே

கும்ப னகத்தின் சிறகரிந் தோன்றொழுந் கோன்வெற்பின்வாய்க்
குர்ப னகத்தின் புவிதாங்கி யோகுறைத் தய்ப்புயமே.

இ--ள்: கல்வளைக் கும்பன் - கல்வளையில் எழுந்தருளிய மத்தகத்
தைக் கொண்டவரும், நகத்தின் கனகாசரன் செற்ற கோளரி - நகத்தினால்
இரணியாசரனைக் கொன்ற நரசிம்மராகிய திருமால், ஏதும் பல் நகத்தின்
சிறகு ஆரிந்தோன் - பரந்து சென்ற பல மலைகளின் சிறகர்களை ஆரிந்த
இந்திரன் (ஆகிய இருவரும்), தொழும் கோன் வெற்பில் - வணங்குகின்ற
விநாயகக்கடவுளது மலையில், கொற்றவா - தலைவனே, சும்பன் அகத்தியன்
நூல் அனந்தோ - சும்பத்திற் பிறந்துள்ள அகத்தியமுனிவருடைய தமிழ்
நூல்களை ஆராய்ந்தோ, (இன்றேல்) பனகத்தின் வாய்க்கும் புவி தாங்கியோ -
ஆதிசேடனாற் சமக்கப்படும் பூமிபாரத்தை வகித்தோ; புயம் குறைந்தாம்-
புயங்கள் சோர்வடைந்துள்ளன எ--று.

பன்னகம் பனகம் எனத் தொக்குவந்தது. இது பாங்கன் தலைவனை
உற்றது வினாவியவாரும்.

கல்வளைப்பதிப் பொருப்பனே, சேந்தமிழ்நூலாய்ச்சியினாலோ இள்
றேல் பூபாநீத் கமந்தமையினாலோ உள் புயங்கள் சோர்வடைந்தவெளப்
பாங்கன் தலைவனை வினவினென்பபடி. (எசு)

புயங்கந் தரித்தவன் கட்கலன் பூண்டு சிலம்பிசுற்றப்
புயங்கந்த மைந்து மடக்கிச் சடப்புற்று மூடவெம்பேய்
புயங்கந் தரத்தக்க கானுறை மாதவப் போதர்க்கன்றம்
புயங்கந்த நாறிடுங் கல்வளை யானடிப் போதரிதே.

இ--ள்: புயங்கம் தரித்தவன் கட்கலம் பூண்டு - பாம்பைத் தரித்தரு
ளிய பரமசிவனுடைய கண்ணீரிற் றோன்றிய உருத்திராக்கத்தைப் புனைந்து
கொண்டு, புயம் சிலம்பி சுற்ற - புயங்களிலே சிலந்திகள் தம் நூலினாற்
சுற்றிக்கொள்ள, கந்தம் ஐந்தம் அடக்கி - பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி,
சடம் புற்று மூட - தேகத்தைப் புற்று மூடிக்கொள்ள, வெம் பேய் புயங்
கம் தரத்தக்க - கொடிய பேய்கள் கூத்தாடத்தக்க, கான் உறை மாதவ
போதர்க்கு - காட்டில் இருக்கின்ற மேலான தவத்தினைபுடைய முனிவர்
களுக்கு, அம் புயம் கந்தம் நாறிடும் கல்வளையான் அடிப்போது ஆரிதன்று-
தாமரைமலர்கள் வாசனைவீசும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பெருமா
னுடைய திருவடிப்பேறு அரியதல்ல எ--று.

புயத்திற் சிலந்தி சுற்றுவதும் சடத்தைப் புற்று மூடுவதும் அத்தபோ
தனர் நீடித்தகாலம் பத்தி வைராக்கியத்தோடு மெனன விரதம்பூண்டு
அசைதலின்றி யிருந்து தவஞ்செய்கலைக் குறிப்பனவாம்,

மகானூனிகள் யோக்களா யுள்ளர்க்குக் கல்வளைப்பெருமான் தீந்
வடிப்பேறு அரியதன் மென்பபடி. (எடு)

அரியா தவனிந் தளகேசன் வானயி ராவதத்தி
னரியா தவனிறைஞ் சந்தாட் பதுமவண் டார்பிறப்பை
யரியா தவநி பலக்கல் வீனையுறை யத்தபொய்யர்க்
கரியா தவநிலை யார்க்கெளி யாயெ னகப்பொருளே.

இ--ள்: அரி-அக்கினிதேவன், ஆதவன்-சூரியன், இர்து-சந்திரன், அள
கேசன்-சூரபேன், வான் அயிராவதத்தின் அரி-விண்ணுலகத்துள்ள ஐராவத
மென்னும் யானையை வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரன், யாதவன் - விஷ்ணு,
இறைஞ்சும் தான் பதும - (ஆகிய இவர்கள்) வணங்குகின்ற திருவடித் தாமரை
களையுடையவரே, அண்டார்பிறப்பை அரியாதவ - வந்து சரண் புகாதவர்களு
டைய பிறவித்தன்பத்தைக் களையாதவரே, கல்வளை உறைநிமல - கல்வளைத்
தலத்திற் கோயில்கொண்ட பரிசுத்தரே, அத்த - பரமபிதாவே, பொய்யர்க்கு
அரியா - பொய்யொழுக்கக் கொண்டவர்க்கு அதிதமானவரே, தவநிலையார்க்கு
எளியாய் - தவவொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தோர்க்கு எளியவரே, என்
அகப்பொருளே - தமிழேன் மனத்திற் குடிக்கொண்ட பரம்பொருளே. எ--று

இத்தான் முதலாம் தேவர்களாய் பூசிக்கப் படுபவரே, பொய்யர்க்குப்
பொய்யராயுள்ளவரே, மெய்யர்க்கு மெய்யரே, கல்வளைக் கணபதியே, நமி
மேன் தியானப்பொருளாய் னவரே, காத்தருள்க என்பபடி. (எசு)

கப்பணத் தந்தமில் வெஞ்சூரட் டோனுடன் கார்மிடநா
கப்பணத் தந்த வரைக்குற மாதின் கருத்துறவா
கப்பணத் தந்தக் கரியாய்வந் தோர்க்கிடங் கஞ்சத்திரா
கப்பணத் தந்தவழ் செய்தொறு மாமுரல் கல்வளையே.

இ--ள்: கப்பணத்து அந்தம் இல் வெம் சூர் அட்டோன் உடன் - வேற்
படைபினாலே எல்லையிலாத கொடிய சூரபன்மனைக் கொன்றருளிய சண்
முகக்கடவுளுடன், கார் விட நாகப் பணத்து அரை அந்தக் குறமாதின்
கருத்து உறவாகப் பண - கரியவிடம் பொருந்திய பாம்பின் படத்தை நிகர்த்த
கடிதடத்தையுடைய அந்த வள்ளிநாயகியின் மனைசை உடன்படிச்செய்தற்கு,
தந்தக்கரியாய் வந்தோர்க்கு - கொம்பினையுடைய யானையாக வந்தருளிய
விநாயகப் பெருமானுக்கு, இடம் - திவ்விய தலமாயுள்ளது, (எதுவென்னில்),
ந்தம் சவழ் செய்தொறும் - சங்குகள் ஊர்ந்து செல்லுகின்ற வயல்தொறும்
பொருந்திய, கஞ்சத்துமா இராகப் பண்முரல் கல்வளையே - தாமரைப் பூக்
களிற் சஞ்சரிக்கும் வண்டுகள் இராகமாகிய பண்ணைப்பாடும் கல்வளைத் திருப்
பதியேயாகும். எ--று.

உறவாகப் பண என்பதில் பண்ண என்பது பணவென நின்றது.

கல்வளைத் திருப்பதியே விநாயப் பெருமான் அமர்ந்த நிவ்விய கோடித் திரமென்றபடி. (எஎ)

கல்லார மூர்ப்பெண் ணுக்குபின் ணுக்கணைக் கண்ணெண் ணுங் கல்லாரஞ் செங்கழு நீர்வாவி மேவிய கல்வளையான்
கல்லா ரருவியத் குன்றத்தி னேற்றுன் கணவர்பொன்னை
கல்லாரம் பூமுருக் கென்ற ரறிந்திலன் காண்மயிலே

இ—ள்: கல் ஆர மூரல் பெண் ஆக்கு பின் நாக்கு அணைக்கண்ணன் எண்ணும் - கல்லை முத்துப்போன்ற பற்களையுடைய பெண்ணாகச் செய்தவரும் பிளந்த நாவியையுடைய சேடனாகிய சயனத்தையுடையவருமாகிய விட்டுணு மூர்த்தி தியானிக்கின்ற, கல்லாரம் செங்கழுநீர் வாவி மேவிய கல்வளையான் - நீர்க்குளரியும் செங்கழுநீரும் செறிந்த வாவிகள் பொருந்திய கல்வளையிற் கோயில்கொண்ட பெருமானது, கல் ஆர் அருவி அம் குன்றத்தில் - கல்லென்னு மொலியோடு கூடிய அரிவிகள் பாயும் அழகிய மலையிலே, நேற்று - நேற்று, உன் கணவர் - உனது தலைவர், பொன்னே - இலக்குமிபோன்றவளே, கல்லார் அம் முருக்குப் பூ என்றார் - படியாதவர்கள் அழகிய முருக்கம் பூவுக்குச் சமமா வர் எனச் சொன்னார், காண் மயிலே அறிந்திலன் - காணகத்திற் சஞ்சரிக்கும் மயில்போல்வானே அவர் அப்படிச் சொன்னதன் காரணத்தை யான் உணர்ந்திலேன். எ—று.

கல்லைப் பெண்ணாகியது இராமாவதாரத்திலாகும். கௌதமமுனிவர் தமது பத்தினியாகிய அகலிகையை இந்திரன் வஞ்சித்துக் கூடிய சமையத்தில் அதனையுணர்ந்து அவனை ஆயிரங்கண்ணகைவும் அவளைக் கல்லாகவுஞ் சபித்து விட, அங்ஙனங் கல்லான அகலிகை மிதிலைக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திற் கிடக்கும் போது ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய அடிப்பொடி பட்டமாத்திரத்தே சாப விமோசனமாகித் தன் சுவய வடிவத்தைப்பெற ஸ்ரீ ராமபிரான் அவளைக் கௌதம முனிவரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தாரென்பது இராமாயணம். இஃது ஒதற்பிரிவு தலைமகன் குறிப்பாலறிந்த தோழி தலைமக்டுணர்த்திய தெனப்படும்.

கல்வளைப் பொருப்பிலுள்ள தலைவனாகிய நின்கணவன் கல்லார் முருக் கம்பூவுக்குச் சமயாவரெனக் குறிப்பாலுரைத்தான் எனத் தோழி தலைவிக்கு உணர்ந்தினளென்றபடி. (எஅ)

காணகத் தானத்தி சூழிலங் கேசனைக் காய்ந்துவெண்மை
காணகத் தானத்தில் வீழ்த்தரன் செய்வளை கான்றமுத்தங்
காணகத் தானக் திருள்சீக்குங் கல்வளைக் கட்டுபின் னற்
காணகத் தானத்தி யென்றேத்தி னென்பவக் கட்டலுமே.

இ—ள்: கால் நகத்தால் அத்தி குழ் இலங்கா ஈசனைக் காய்ந்து - திருவடிப் பெருவிரல் நகத்தினால் கடல்குழந்த இலங்கைக் கிறைவனாகிய இராவணனை வருத்தி, வெண்மை கால் நகத்தானத்தில் வீழ்த்து அரன் சேய் - வெள்ளொளி வீசுகின்ற கைலாசமலையின் அடியில் வீழ்த்திய பரம சிவனுடைய திருக்குமாரமாகிய விக்கிநேசுவரரை, வளை கான்ற முத்தம் கால் நக-சங்கீன்ற முத்துக்கள் வாய்க்காலில் ஒளிசெய்து, தானத்து இருள் சீக் கும்கல்வளை - அவ்விடத்துள்ள இருளை அந்நறுகின்ற கல்வளைப்பதியில் (எழுத் தருளிய), கட்டு பின்னல் காணகத்தான் அத்தி என்று எத்தின் - கட்டு கின்ற முறுகிய சடையாகிய காட்டையுடைய யானைமுகத் தெய்வம் என்று துதித்தால், என் பவக் கட்டு அறும் - என்னுடைய பாவமாகிய பந்தம் அறுத்துபோம் எ—று. நக என்பது நக்கு என்பதன் றிரிபு.

சிவகுமாராகிய கல்வளைப்பெருமான்த் துதிப்பின் தமியேனுடைய பாபபந்தம் நீங்குமென்றபடி. (எக)

கட்கஞ்ச மள்ளர் களைகளை கல்வளைக் கத்தன்றறு
கட்கஞ் சனைவதைத் தேரன்மரு கன்வரைக் காவன்மின்னே
கட்கஞ் சனப்புயல் பொங்கால கால கடுவடுவேற்
கட்கஞ்ச மானம் வரைப்பா யிருதொழில் காட்டரிதே

இ—ள்: கன் கஞ்சம் மள்ளர் களை களை கல்வளைக் கத்தன்-தென் பொருந் திய தாமரை மலரை (உழவர்கள்) களையாகப் பிடுங்குகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தலைவரும், தறுகண் கஞ்சனை வதைத்தோன் மருகன் - தறு கண்மையுடைய கஞ்சனைக்கொன்ற திருமாலின் மருகருமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய, வரைகாவல் மின்னே - மலையில் தினப்புனத்தைக் காக்கின்ற மின்னிடையாளே, கட்டு - உனது வீழிக்கு, அஞ்சனப்புயல் - கருமையாகிய மேகம், பொங்கு ஆலகால கடு - மேலேயெழுந்த ஆலகாலமென்னும் நஞ்சு, வடு - மாம்பிஞ்சு, வேல் - வேற்படை, கட்கம் - வான், சமானம் - (ஆகிய இவைகள்) ஒப்பாகும், வரைப்பாய் இருதொழில் காட்டரிது - (ஆயினும் அவை தன்ப இன்பங்களுக்கு) எல்லையாகிய இரண்டு தொழில்களையுஞ் செய்சலில்லை எ—று.

ஆல கால கடு - ஒரு பொருள் குறித்த பல்பெயர். இது தலைவியைப் புகழ்ந்தவாரும்.

கல்வளைப் பொருப்பில் ஏளல் காக்கின்ற பெண்ணே, மேகம் முத லிய பொருள் உன் வீழ்க்குது ஒப்பெனச் சொல்லப்படலும் அவை இன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் என்னுமிரண்டினையும் செய்யத் தக்களவல்ல எனத் தலைவியைத் தலைவன் புகழ்ந்தபடி. (எஆ)

அரக்கர விந்தறக் கொன்றேன் பெருவழு தேவெங்கொலை
யரக்கர விந்தம் பயில்வன நீத்தணயி னேநின்றுகே
ளரக்கர விந்தன் குலத்தோர் மணிகையி னுற்கல்வளை
யரக்கர விந்தம் புனைவோர்க் கொலிக்கு மரவங்களே.

இ—ள்: அரக்கர் அவிந்து அறக்கொன்றேன் பெரு அமுதே - அசுரர்கள் மாண்டு ஒருங்கு அழியும்வண்ணம் (அச்சமையத்தில் மோகினி வடிவங் கொண்டு உபாயத்தால்) அவர்களை நாசஞ்செய்த திருமால் (பாற்கடலிற்) கடைந்தெடாத அமிர்தமா யுள்ளவனே, வெம் கொலைபர் அக்கர விந்தம் பயில் வனம் நீத்து அண்மினோம் - கொடிய கொலைஞராகிய வேட்டுவரும் அந்த யானைகளும் சஞ்சரிக்கின்றதாகிய காட்டைக் கடந்து ஊரைக் கிட்டினோம், அரக்கு அரவிந்தன் குலத்தோர் - செந்தாமரைப் பூவில் இருக்கின்ற பிரமாவின் குலத்தவர் (பிராமணர்), கல்வளையர் - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டவரும், அக்கு அரவு இந்து அம்புனைவோர்க்கு - உருத்திராக்கம் பாம்பு பிறை கங்கை என்னுமிவைகளை டணித்த வருமாகிய விநாயகமூர்த்திக்கு, கையினால் மணி யொலிக்கும் அரவங்கள் நின்ற கை - (பூசைக் காலத்திலே) தங்கள் கையினாலே மணிபடிக்கும் போது எழும் ஓசையை (தாமதித்து) நின்று கேட்பாயாக எ—று.

பூர்வத்தில் அமிர்தத்தைப் பெற விரும்பிய சுரரும் அசுரரும் திருமாலேத் தலைவராகக்கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்த சமையத்தில் அமிர்தம் பிறக்க, திருமால் அசுரருக்கு அந்த அமிர்தத்தைக் கொடாது வஞ்சிக்க நினைந்து தாம் ஒரு அழகிய மோகினி வடிவத்தைக்கொண்டு அசுரர்களை நோக்கி “உமக்கு என்னேவேண்டிமோ? இன்றேல் இவ்வமிர்தம் வேண்டுமோ” என்று கேட்க, அசுரர்கள், “உன்னையே வேண்டும்” என, அங்ஙனமாயின் “உங்களுள் எவன் வலியனோ, அவன் என்னைப் பெறுக” எனத் திருமாலாகிய மோகினி சொல்ல, அவ்வசுரர் ஒருவரோ டொருவர் மாறுபட்டுப் போர்புரிந்து ஒருங்கு மாண்டனரென்பது சரித்திரமாதலின் “அரக்கரவிந்தறக் கொன்றேன்” என்றார். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்திற் காண்க. விந்தம் இங்கே மலைப்பொது. கரவிந்தம் - கைம்மலை, யானை. “அரவங்கள்” எனப் பன்மையிற் கூறியது கல்வளைப்பெருமானுக்குப் பல காலங்களில் பூசைகள்தோறும் ஒலிக்கப்படும் மணியோசையின் மிகுதிப் பற்றியதாம். இது தலைவன் தன் பதியடைந்தமையைத் தலைவிக்குணர்த்துதலென்க.

“தலைவியே, கல்வளைப் பெருமானூர்க்குப் பலகாலமும் ஆராதனை நடக்கும்போது ஆதிசைவர் அடிக்கும் மணியோசையைக் கேட்பாயாக” எனத் தலைவன் கூறியுள் என்பபடி. (அக)

வங்கங் கணவர் நிதிதேடப் போனதென் வாய்த்தபில
வங்கங்க ணச்சி யுடைக்குங் குடக்கனி வார்த்தநற
வங்கங் கணவி மடைதத்து தென்கல் வளைபிலர
வங்கங் கணன்கிரி யன்னுள்பொன் னங்க மருவுறவே.

இ—ள்: வாய்த்த பிலவங்கங்கள் நச்சி உடைக்கும் குடக்கனி வார்த்த நறவம் - (அங்குச்) சஞ்சரிக்கும் குரங்குகள் ஆசைப்பட்டுப் பிளக்கின்ற குடம் போன்ற பலாப்பழங்களிற் பெருகும் தேனானது, கங்கு அணவி மடை தத்து தென் கல்வளையில் - வரம்புகளை யடைந்து நீர் மடையை மேவிப் பாய்ப்பெற்ற வளவிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய, அரவம் கங்கணன்கிரி அன்னுள் அங்கம் பொன் மருவுற - சர்ப்ப கங்கணத்தை யணிந்த விநாயகப்பெருமானது மலையில் அத்தலையின் மேணியில் பொன்னொப்பணங்கள் பொருத்தும் வண்ணம், வங்கம் கணவர் நிதி தேடப்போனது என் - மாக்கலத்திலேறிக்கொண்டு தலைவர் பொன்னைத் தேடப்போனதென்னை எ—று.

இஃது ஆற்றமை கூறல் என்பபடி.

(அஉ)

மருக்காவி னுரிடக் குங்குல வாலயம் வாசங்கொள்ள
மருக்காவி பூம்பண்ணை நாறிடுங் கல்வளை வார்கொன்றைத்தா
மருக்காவி யன்னவ னைப்பா டிலர்கனி வாணரென்க
மருக்காவின் பாலுக்குத் தாலென்னப் பாடுவர் மாந்தரையே.

இ—ள்: மருகாவில் நாறிட - மருக்கொழுந்து சேலையிலே பரிமளிக்கவும், குங்குல ஆலயம் வாசங்கொள்ள - குங்குலிய (த்தூப) ம் திருக்கோயிலில் கமழவும், மருகாவி பூம்பண்ணை நாறிடும் கல்வளை - வாசனை பொருத்திய காலமலர்கள் பொலிவான வயல்களில் முளைக்கப்பெற்ற கல்வளைப்பதியில் (எழுந்தருளியவரும்), வார்கொன்றைத் தாமருக்கு ஆவி யன்னவனை - டெடிய கொன்றைப்பூ மாலையைத் தரித்த சிவபெருமானுக்கு ஆருயிர் போன்ற வருமாகிய விநாயகக்கடவுளை, கவி வாணர் பாடிலர் - புலவர்கள் பாடுகின்றிலர், கமருக்கு ஆவின்பால் உகுத்தால் என மாந்தரையே பாடுவர்-திலத்திலுள்ள பின்பிலே பசுவின் பாலு ஊற்றினூற்போல் (வீணை) மனுடர்களையே புகழ்ந்து பாடுகின்றார்கள், என் - இஃதென்ன விபரீதம் எ—று.

புலவர்கள் நரஸ்துதி செய்யாது எம்பெருமானையே பாடவேண்டும் என்பதை “..... பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீரகாள்” எனப் பெரியார் பணித்தமையான் உணர்க.

புலவர்கள் கல்வளைப் பெருமானைப் பாடித் துதிப்பதை விடுத்து நால்துதி செய்வது பேதமையின் பாய்ப்பும் என்பபடி. (அரு)

தரைக்குந் ததிக்குங் கனிவா யங்காந்து தயங்கியமர்
தரைக்குந்த வாளி தனுவாங்கு மால்பணி தற்பரன்மைந்
தரைக்குந் தளக்கஞ்சு மான்மநிழ் கல்வளை தங்கியகா
தரைக்குந்தன் முன்னவ னைப்பாட லாற்கொள்வர் சங்கத்தரே.

இ—ள்: தரைக்கும் ததிக்கும் கனிவாய் அங்காந்து - பூமியையும் தயிரையும் உட்கொள்ளும்பொருட்டுக் கொல்வைக்கனியை நிகர்த்த வாயைத் திறந்தும், தயங்கிய மந்தரைக்கு வாளி உந்த தனு வாங்கும் - தமொற்ற மடைந்த கூனியென்பவட்கு (அவள் கூன் நீங்கும்படி மண்ணைக்கட்டியாகிய) பாணத்தைச் செலுத்தச் சுண்டுவில் வளைத்தும் உள்ளா, மால்பணி தற்பரன்மைந்தரை - மகாவிஷ்ணு வணங்கும் ஆன்ம நாயகராகிய பரமசிவனுடைய திருக்குமாரரும், குந்தளம் கஞ்சமான் மகிழ் கல்வளை தங்கிய நாதரை - கூந்தலையுடைய தாமரையாசனியாகிய இலக்குமி விரும்பி வதிகும் கல்வளையிற் கோயில்கொண்ட தலைவரும், குந்தன் முன்னவளை - வேலாயுதக்கடவுளின் தமயனுமாகிய விநாயகக்கடவுளை, சங்கத்தார் பாடலாற் கொள்வர்-புலவர்கள் தாம் பாடும் தோத்திரப்பாக்களாற் பெற்றுக்கொள்வார்கள் எ—று.

திருமால் முன்னொருகாலத்துப் பூமியை எடுத்து விழுங்கி உமிழ்ந்தும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடைச்சியர்தயிரைத் திருடியுண்டு முள்ளாராதலின், “தரைக்கும் ததிக்கும் கனிவாய் அங்காந்து” என்றார். மந்தரைக்கு வாளி உந்தத் தனுவாங்கியது இராமாவதாரத்திலாகும்; கைகேசியின் பணிப்பெண்ணாகிய மந்தரை யென்பவள் கூனுடையவளாக, இராமபிரான் தமது சிறு பிள்ளைப் பருவத்தில் விளையாட்டாக, மண்ணுண்டையைச் சுண்டுவில்லில் வைத்துப் பிரயோகிக்க, அது அவள் முதுகிற் பட்டமாதிரித்தே அவளுடைய கூன் நீங்கியது. ஆயினும் உண்டை பட்டு அவட்கு வருத்தம் விளைத்தமையின் அவள் ஸ்ரீ இராமபிரானை வெறுத்துப் பின்னர் பட்டா பிஷேகத்திற்கு இடையூறு விளைத்தாள். இதன் விரிவை இராமாயணத்திற் காண்க. கல்வளைப்பெருமானைப் புலவர்கள் தம் பாடலாற் பெறுதலென்றது அப்பெருமானுடைய அருளைப் பெறுதலாகும்.

தமிழ்ப்புலவர்களாயுள்ளார் கல்வளைப்பெருமானைப் பாடி அவர் தீருவருளைப் பெற்று ஈடுபெறுதலாகு, மெள்பாடி. (அச)

சங்கர னாட்டத் திரண்டஞ்சு நாற்பொறிச் சர்ப்பம்வன
சங்கர னாட்டந் தவிர்த்தோன் றுயில்வடத் தண்டாளஞ்
சங்கர னாட்டயில் சேர்வஞ்சு கல்வளைத் தந்தியங்கு
சங்கர னாட்டன்பி னன்பகண் டாயென் றனதுரிதே,

இ—ள்: அன்பின் அன்ப - அன்பினையுடைய பாங்கனே, கல்வளை தந்தி அங்குசம் கரம் நாட்டு - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய யானையும் அங்குசத்தைத் திருக்கரத்திற் கொண்டவருமாகிய விநாயகக்கடவுளது திரு நாட்டிலே, சங்கரன் நாட்டத்து இரண்டு அஞ்சு நாற்பொறிச் சர்ப்பம் - பரமசிவனுடைய கண்கள் இரண்டாகிய சந்திரனும் சூரியனும் பயப்படுகின்ற நான்கு பொறிகளை யுடைய பாம்பின் படமும், வணசம் - தாமரைப் பூவும், கரன் ஆட்டம் தவிர்த்தோன் துயில் வடம் - (இராமாவதாரத்தில்) கரன் என்னும் அரக்கனது வலிமையைக் கெடுத்த திருமால் நித்திரை கொள்ளும் ஆலிலையும், தண் தாளம் - குளிர்ச்சியாகிய முத்தம், சங்கு - சங்கும், அரம் நாட்டு அயில் - அரங் கதுவப்பெற்ற வேற்படையும், சேர்வஞ்சு என்பதனது உயிர் - (என்னுமிவைகள்) பொருந்திய ஒரு கொடியே எனது உயிர் எ—று.

பாம்பிற்குக் கண்ணுஞ் செவியும் ஒரேபொறியாதலின் மெய் வாய் மூக்கு என்பவற்றையுஞ் சேர்த்து நாற்பொறி யென்றார். பாம்பின்படம் தாமரைப்பூ ஆலிலை முத்து சங்கு வேல் கொடி என்பன முறையே, கடிதடம் முகம் உதரம் பல் கழுத்து விழி இடை என்னுமிவைகட்கு உவமானமாக வந்தன. இது இவ்வீடத்து இவ்வியல்பிற்றென்னல்.

தலைவியே தன் உயிர் எனத் தலைவன் பாங்கனுக்கு உரைத்தபடி.

தனக்காகக்கை யன்றி வழங்காரைப் பாடித் தளர்பசிய
தனக்காகக்கை யுண்ணு முடல்வீக் கிடச்சலித் தேன்சிலவே
டனக்காகக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்ததண் காரினைச்சர்
தனக்காகக்கை நீட்டுதென் கல்வளை யன்பர் சகாயத்தனே.

இ—ள்: தனம் காக்கை அன்றி வழங்காரைப் பாடி - திரவியத்தைக் காப்பதேயல்லாமல் சற்பாத்திரத்தில் இடாதவராகிய உலோபர்களைப் (புகழ்ந்து) பாடி, தளர் பசி அதனம் காக்கை உண்ணும் உடல் வீக்கிடச் சலித்தேன் - தளர்ச்சியைத் தரும் பசிமிகுதிக்கொண்ட காக்கைகள் உண்ணும் என் உடம்பைப் பெருக்கச்செய்வதற்காகச் சஞ்சலமுற்றேன், சிலவேள் தனக்கு ஆக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்த - (கருப்பம்) வில்லையுடைய மன்மதனுக்கு அவன் தேகத்தை எரித்த நெற்றிக்கண்ணைக்கொண்ட பரமசிவனது திருக்குமாரரே, தண் காரினைச் சந்தனக்கா கை நீட்டு தென் கல்வளை அன்பர் சகாயத்தனே - குளிர்ந்த முகிலைச் சந்தனமாச் சோலைகள் தம் லொம்பாகிய கைகள் நீட்டித் தொடுகின்ற அழகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பத்தர்சகாயமுர்த்தியே எ—று.

தனம் காக்கை யென்றதில் காக்கை தொழிற்பெயர்; அதனம் - அதிகம்; இது அதன என்பதன் திரிபாகும்.

மஹாதேவையேரித்த கண்ணுதம்பெருமான் றிருகீதமாரே, பந்திரகா யரே, காக்கை உண்ணக் காத்திருக்கும் இவ்வாக்கையைப் போஷிக்க வேண்டி ஈயாத புல்லரைப் பாடி இடர்ப்பட்டேன் எனப் பச்சாத்தாய மடைந்தபடி.

(அசு)

காயப் படவு துளங்கிச் சிலேட்டுமக் கால்விசைத்துக்
காயப் படவு முடிபுகை யோமலர்க் காவணமா
காயப் படவுயர் கல்வளை நாத கரியுரியே
காயப் படவுமை காதல னீன்ற கரமஞ்சனே.

இ—ள்: சிலேட்டுமக்கால் விசைத்துக் காய - சிலேட்டுமமாகிய காற்று முனைத்து வருத்த, காயப்படவு துளங்கிப்படவும் முடியுது ஐயோ - தேகமாகிய தோணியானது நடுங்கி அழிய நேர்ந்தது ஐயோ, மலர்க்கா ஆகாய வணம் பட உயர் கல்வளை நாத - பூஞ்சோலை மேகவாணத்தை அடையும் வண்ணம் உயர்ந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய தலைவரே, கரி உரி ஏகாயப்பட உமை காதலன் ஈன்ற கரமஞ்சனே - யானைத் தோலாகிய போர்வையை யணிந்தவரும் உமாதேவியாருக்கு நாயகருமாகிய சிவபிரான் பெற்றருளிய துதிக்கையினையுடைய யானைக்கன்றே ஈ—று.

முடிசிறுது முடியதெனத் திரிந்து நின்றது. ஐயோ, இரக்கக் குறிப்பை யுணர்ந்துஞ் சொல். வண்ணம் வணமென நின்றது. மலர்க்கா ஆகாயவணம்படுதல் மேகமண்டலத்தை அளாவிநின்றலாவென்க. ஏகாயப்படம் - உத்தரீயர்; போர்வை. மஞ்ச - மேகம்; இங்கே மேகம்போன்ற யானையைக் குறித்தது. சிலேட்டுமக்கால் விசைத்தல் சிலேட்டுமம் அதி கப்படுதல், மரணகாலத்திற் சிலேட்டுமம் அதிகப்படுமென்பதை, “புலனைத் தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டு ஐமேலுநீர்-அலமந்தபோ தாக.....” எனவும், “ஐயுத்தொடர்ந்து விழியுஞ்சொருகி அறிவழிந்து, மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோது.....” எனவும் வரும் பெரிபார் கள் திருவாக்கா னுணர்க.

கரியுரிபோரித்த கண்ணுதம்பெருமான் மைந்த, கல்வளைப்பெரும, மா னுவல்தைப்பெரும்போது தமியேனக் காத்தருள்க என இரந்தபடி. (அசு)

மஞ்சரிக் கண்ணியின் வேணியன் கல்வளை வாசன்மணி
மஞ்சரிக் கண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன்வெற்பின்
மஞ்சரிக் கண்ணிப் புயத்தாய் மனங்கலங் காரின்னுநீ
மஞ்சரிக் கண்ணி நகைக்குடைர் தாயுன் மனத்துரமே.

இ—ள்: மஞ்ச அரி கண்ணி மின் வேணியன் - வலிய சர்ப்பமாகிய மாலே விளங்குகின்ற சடாமுடியை யுடையவரும், கல்வளை வாசன் - கல்வளைப்பதி

யில் எழுந்தருளியவரும், மணி மஞ்ச அரிக்கு அண்ணிய சாபத்தை மாற் றும் வரதன் வெற்பில் - அழகிய மேகவாணராகிய திருமாலுக்கு (உமா தேவியாரால் நேர்ந்த) சாபத்தை நீக்கியருளிய வரதருமான விநாயகக்கட லுளின் மலைபில், கண்ணி மஞ்சரி புயத்தாய் மனம் கலங்காய் - மலரரும்பு களாலாய மாலையை யணிந்த புயத்தினைக்கொண்ட தலைவனே (முன்பு எக்காரணத்தானும்) மனங் கலங்கிலே, நீ இன்று மஞ்ச அரிக்கண்ணி நகைக்கு உன் மனத்து உரம் உடைந்தாய் - நீ இச்சமையத்திற் செவ்வரி படர்ந்த விழிகளையுடைய ஒரு பெண்ணின் புன்முறுவலுக்கு உனது மனத்திடம் அழியப்பெற்றாய் ஈ—று.

இது கற்றறிபாங்கன் கழறல் எனப்படும்.

எவ்வகையான இடர்வந்தவிடந்தும் ழந்தி மனமுடையாத நீ இப் பொழுது தலைவிதோக்கத்தால் மனமுடைந்தமை புதுமையாமெனப் பாங் கல் தலைவனைத் தேற்றியபடி.

(அஅ)

துரங்கத்தர் தாவளர் தேரா ளெனும்படை சூழ்த்திடுசா
துரங்கர் தாணி படைத்திந்தர் லோகமுர் தும்பரிதோ
துரங்கர் தனிலுறை மாலேத்துங் கல்வளைத் தும்பிகற்சீர்
துரங்கத்த வேடுனைக் கன்பான மெய்த்திருத் தொண்டருக்கே.

இ—ள்: துரங்கத்தன்னில் உறை மால் ஏத்தும் கல்வளைத் தும்பி - பரிசுத்தமான ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தி துதிக்கும் கல் வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்ட யானையும், கல் சிந்து உரம் கந்தவேள் துணைக்கு - கிவராஞ்சமலையை (வேற்படைபாற்) சிதைத்த கந்தசுவாமியின் தமயனருமாகிய பிள்ளையாரிடத்து, அன்பான மெய்த் திருத்தொண்ட ருக்கு - பத்திபுள்ளவராகிய உண்மையடியவர்களுக்கு, துரங்கம் தந்தாவளம் தேர் ஆள் எனும் சூழ்த்திடு சாதுரங்கப்படை - குதிரை யானை தேர் காலாள் என்னும் சூழ்த்துள்ள நால்வகைச்சேனைகள், தரணி படைத்து - பூமி ஆகிய இவைகளைப் பெற்று, இத்தரலோகமும் தும்பு அரிதோ - இத்திரலோக போகங்களையும் அனுபவித்தல் அரிதாமோ ஈ—று.

சதுரங்கசேனை இராச்சியம் என்னுமவைகளை இம்மையிலும் இத்திர லோகபோகத்தை மறுமையிலும் பெறுவரென்க. ஈற்று ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

கல்வளைப்பெருமானுரைப் பூசித்துப் போற்றும் மெய்யடியாருக்கு இம்மை மறுமைப் போகங்கள் இலதவிழ் கிடைக்கமென்படி. (அக)

அருமந்த மாருதத் தேரோற்கு மைத்துன னானபிரா
னருமந்த மாமுகன் கல்வளையான் வெற்பி னுடவரை

யருமந்தக் கார் குழன் மாலையும் வாடினதையமில்லை
யருமந்த மாணுக் கிருப்புவெள் னேறுடை யான்வையமே.

இ—ள்: அரு மந்த மாருதத்தேரோற்று மைத்துனன் ஆன பிரான் - நுண்ணிய இளத்தென்றலாகிய தேரையுடைய மன்மதனுக்கு மைத்துன ராகவுள்ள பெருமானும், அரும் மந்த மாமுகன் - அருமையாகிய யானை வதனத்தை யுடையவரும், கல்வளையான் வெற்பில் அருமந்த மாணுக்கு - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிப்பவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின் மலையிலுள்ள அருமருந்தன்ன பெண்ணுக்கு, ஆடவர் அயரும் அந்தக் கார் குழல் மாலையும் வாடினது - (கண்ட) ஆடவர்கள் சேர்வடையும் அழகினையுடைய முகில்போன்ற கூந்தலிலுள்ள மாலையும் வாடியது, இருப்பு - (ஆதலால்) இப்பெண்ணின் வாசஸ்தானம், வெள் ஏறு உடையான் வையமே-வெண்ணிறமான இடபத்தை வாகனமாகவுடைய பரமசிவன் தேராகக்கொண்ட இப்பூவுலகமேயாகும், ஐயமில்லை - (இதிற) சந்தேகமில்லை எ—று.

மத்தமா மத்தமா என மெலிந்துநின்றது. வையமே இருப்பு எனக் கூட்டி முடிக்க. வையம் என்பது பூமியையும் தேரையும் குறிக்கும் ஒரு சொல். பூமியைத் தேராகப் பரமசிவன் கொண்டது திரிபுரதகனகாலத்திலாகும். மாலையும் என்ற உம்மையால், கண்ணிமைத்தல் முதலியனவுமுண்டென்பது பெறப்பட்டது.

மலை வாடியிருந்தல் முதலிய தன்மையால் இவள் மாறுடப்பெண் ணைந் துணியப்பட்டாளென்பது. (௬௦)

வைப்பர சத்தி யுரியா னிடத்தின் மகிழ்தருபார்
வைப்பர சத்தி திருமுலைப் பாலுண்ட வாயன்மத
வைப்பர சத்தி செறித்திடுந் கல்வளை வானவர்கோ
வைப்பர சத்தினம் பெற்றாரற் றுர்துயர் மாநிலத்தே.

இ—ள்: வை பரசு அத்தி உரியான் இடத்தில் மகிழ்தரு பார்வைப் பரசத்தி- கூரிய கோடரிப்படையையும் யானைத்தோலையும் (முறையே ஆபுகமாகவும்போர்வையாகவும்) தரித்தருளிய சிவபிரானது இடப்பாகத்திலுள்ள கிருபா கடாட்சத்தோடு கூடிய உமையம்மையாரது, திருமுலைப்பால் உண்ட வாயன்- திருமுலைப்பால் யருத்திய வாயினையுடையவரும், மத வைப்பு அரசு அத்தி செறித்திடும் கல்வளை வானவர் கோவை - மிகுதியாகத் தன்னிடத்தில் அரசு மரமும் அத்திமரமும் பொருத்தப்பெற்ற கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்ட தேவதேவராகிய விநாயகப்பெருமானை, தினம் பரசப்பெற்றார் - நான்தோறும் துதிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்கள், மாநிலத்தே துயர் அற்றார் - பெரிய பூமியின்கண்ணே (இம்மையிலே) தம் துயரனைத்தும் ஒழியப் பெற்றவராவர் எ—று.

கல்வளைப் பெருமானைத் தினமும் வணங்கித் துதிப்போர் எவ்வகையான கிலேமும் ஒழியப் பெறுவரென்றபடி. (௬௧)

மாவா ரணமெனக் கொண்டோன் விழிப்பட்டு மாய்ந்தவெங்கா
மாவா ரணங்க ளொருநா ளு மேத்தி வணங்குமந்த
மாவா ரணங்கல் வளையான்றர் தான்கொன்றை மாலையெங்கண்
மாவா ரணங்கினை யென்செய்கு வாய்மலர் வானிகொண்டே.

இ—ள்: மா வாரணம் எனக் கொண்டோன் விழிப்பட்டு மாய்ந்த வெம் காமா - யானைத் தோலை மேற்போர்வையாகத் தரித்த சிவபெருமானுடைய கட்டார்வை பட்டு மாண்ட கொடிய மாரணே, ஆரணங்கன் ஒருநாளும் எத்தி வணங்கும் - வேதங்கள் நான்கும் துதித்து வணங்குகின்ற, அந்த மா வாரணக் கல்வளையான் - பெரிய யானையாகிய அக்கல்வளையிற் பின்னையார், கொன்றை மலை தந்தான் - கொன்றை மலையைத் தந்துள்ளார், எங்கள் மா ஆரணங்கினை மலர் வானிகொண்டு என் செய்துவாய் - இலக்குமியை நிகர்த்த எங்கள் தலைவியைப் பூங்கணைகளைக்கொண்டு நீ என்ன செய்து வாய் எ—று.

மா வாரணம் எனக்கொண்டோன் விழி என்பதில் மா, விழி, ஆகு பெயர்கள். மா ஆரணங்கு - இலக்குமியாகிய பெண். என் செய்துவாய் என்ற வினா உன்னால் ஏதுஞ் செய்ய முடியாதென்ற எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது. இது புறப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மானுட்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தைச் சார்ந்ததோர் கிளவி.

தலைவிக் து விநாயகப்பெருமான் கொன்றை மலை யொன்றை யுதவியதனால் அத்தலைவியை அம்மதன் வருத்தல் முடியாதென மதனுக்குத் தெருட்டியபடி. (௬௨)

வான முருக்கிதழ் வல்லவை சேர்கல் வளையிற் பிர
வான முருக்கித வேணியன் வெற்பின் மதித்தசக்ர
வான முருக்கு முலையாய் மலர்க்கரங் கொண்டிகர
வான முருக்கியி னேர்வாரி பொத்துதன் மற்றரிதே.

இ—ள்: வான முருக்கு இதழ் வல்லவை சேர் - ஒளியை யுடைய முருக்கம்பூவை யொத்த அதரங்களையுள்ள வல்லவை பொருத்தப்பெற்ற, கல்வளையில் பிரவாளம் உருக்கு இதவேணியன் வெற்பில் - கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட பவளத்தை உருக்கிறூற் போன்ற செய்ய சடையினை யுடைய விநாயகக்கடவுளின் மலையில், மதித்த சக்கரவாளம் முருக்கும் முலையாய் - (புலவர் ஒப்பாக) மதித்த சக்கரவாளப் பறவையை வென்ற தனங்களை யுடைய தலைவியே, கரவாளம் உருக்கு அயில் சேர் வாரி மலர்க்கரம் கொண்டு-

வாட்படைமையும் உருக்கினாயின் ற வேற்படைமையும் ஒத்த கண்ணைப் பூப் போன்ற கையினால், பொத்துதல் அரிது - பொத்துதல் அரிதாகும் எ—று.

வாரி - நீரையுடையது; இங்கே கண்; கரவாளம் - வான்; மற்று அசைநிலை. இஃது இடையூறு கிளத்தலாகும்.

தலைவியே உன் விழி கைக்கடங்காவென்றபடி. (கூ௩)

மற்கடர் தாவருங் காமேவு கல்வளை வாசன்வெங்கா
மற்கடர் தார்புக மைங்கரன் வெற்பில்வன் பார்த்தனுடன்
மற்கடர் தான்கட் டமல்குளிர் தீச்சுர வாரியென்னு
மற்கடர் தாங்கிய கொங்கையெவ் வாறு மருவினளே.

இ—ள்: மற்கடம் தாவரும் காமேவு கல்வளை வாசன் - குரங்குகள் தாவிப் பாய்கின்ற சோலைகள் பொருந்திய கல்வளைப் பதியைக் கோயிலாகக் கொண்டவரும், வெம் காமற் கடந்தார் புகழ் ஐங்கரன் வெற்பில் - கொடிய மன்மதனை வென்ற முனிவர்கள் போற்றும் ஐங்கரக் கடவுளுடைய மலையில், வல் பார்த்தனுடன் மற்கள் தந்தான் கண் தழல் குளிர் தீச்சுர வாரி என்மைல் - வலிய அருச்சுனனோடு மல்புத்தங்களைச் செய்த கைலாச பதியின் நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள அக்கினிதானுங் குளிருகின்ற நெருப்பைக் கொண்ட பாலைவன மார்க்கமென்றுஞ் சிந்தியாமல், கடந் தாங்கு கொங்கை எவ்வாறு மருவினன் - குடத்தினியல்பை யொத்த தனங்களையுடைய எமது மகள் எவ்வாறு சென்றான் எ—று.

காமற் கடந்தார் - பெண்ணைசையைக் கடந்த முனிவர்கள்; பார்த்தனுடன் மற்கள் தந்த வாலாற்றைப் பாரதம்—அருச்சுனன் றவநிலைச் சருக் கத்திற் காண்க. கண் தழல் குளிர் தீ - நெற்றிக் கண்ணிற் பொருந்திய நெருப்புங் குளிரென்று சொல்லத்தக்க வெம்மையுடைய தீ. கடம் ஆகு பெயர். இது தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்குதலாகும்.

கொடிய பாலைவனத்தைக் கடந்து மகள் எவ்வாறு சென்றுள்ளாள் தாயிரங்கியபடி. (கூ௪)

மரக்கணி யார்தம் மலரே டவிழ்த்து வரினிடத்த
மரக்கணி யாரெனச் சோதிடஞ் சொல்லினர் வானரிச்சு
மரக்கணி யாதுசெய் வாணம் விதிவசம் வல்லவைவா
மரக்கணி யார்மைந்தர் கல்வளை வாசர் மலையகத்தே.

இ—ள்: வல்லவை வாமர் - வல்லபையை இடப்பாகத்திற் கொண்டவரும், அக்கு அணியார் மைந்தர் - என்பு மாலையாகிய அணியினையுடைய

பரமசிவனது திருக்குமாரரும். கல்வளை வாசர் மலையகத்து - கல்வளைத் தலத்து எழுந்தருளியவருமாகிய விநாயகக் கடவுளின் மலையில், மரக் கணியார் - மரமாகிய கணியார், தம் மலர் ஏடு அவிழ்த்து - தமது மலரோட்டை அவிழ்த்து, வயினிடத்து அமர் அக்கணியார் என - இத் தலத்தின்கண்ணே வசிக்கும் அக்கணிச் சாதியார்போல, சோதிடஞ் சொல்லினர் - (தினை விளைந்ததென்று) சோதிடங் கூறினர், வான் அரி சமரம் கணி யா து செய்வான் - (முன்னொருபோதும் தலைவரைப் பிரியாத) வான் போலும் இரேகைகள் பொருந்திய போர்புரியும் விழிகளையுடைய தலைவி இனி என்ன செய்யப்போகின்றான், எம் விதி வசமே - இப்படி நேர்ந்தமை எம் விதி வசமாகும் எ—று.

மரக்கணி - வேங்கை மரம். மலரேடு - பூவிதழ். மூன்றாமடியிற் கண்ணி கணி யெனத் தொக்கது. இஃது சிறைப் புறமாகச் செறிப்பறிவுறுத்தலாகும்.

வேங்கை பூத்தமையே தினை முற்றியமைக்கு அறிதிறியாக, தினைப் புளந்தைத் தலைவி காத்தல் அநன்மேல் இல்லையாக, அவள் சிவகுடலிற் செறியவேண்டி நேர்ந்தமையின் தலைவரைப் பிரிந்தறியாத் தலைவி இனிப் பிரிவாற்றுது வருந்துவளே யெனப் பாங்கி அவள்பொருட்டு இரங்கியபடி.

கத்தாறு காலிரை யார்க்குங் குழற்கரும் பேயுயர்மா
கத்தாறு காலக் கருமாரி வந்தது கன்னியம்பூ
கத்தாறு காலங் கனியள்ளி யாரங் கரைசந்திவே
கத்தாறு கால்வருங் கல்வளை வாழைங் கரன்வெற்பிலே.

இ—ள்: கத்து ஆறுகால் இசை ஆர்க்கும் குழற்கரும்பே - ஒலி செய்யும் வண்டுகள் கீதம்பாடும் கூந்தலையும் கருப்பிரசம் போன்ற இனிய சொல்லையு முடையவனே, கன்னியம் பூகத்தாறுகாலும் கனி அள்ளி - இளமையாகிய கமுகின் குலைகள் உதிர்ந்த பழப்பாக்குக்களை அள்ளிக்கொண்டு, ஆரம் கரை சிந்தி - முத்துக்களைக் கரையிலொதுக்கி, வேகத்து ஆறுகால் வரும் - வேகமாக நதி வாய்க்காலின் வழியே வருகின்றது, கல்வளைவாழ் ஐங்கரன் வெற்பிலே - (ஆகலால்) கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய ஐங்கரக்கடவுளுடைய மலையிலே, உயர்மாகத்து ஆறு - உயர்ந்த ஆகாயமார்க்கமாக, காலக்கருமாரி வந்தது - கார்காலத்துக் கருமேகம் வந்தது (போலும்) எ—று.

ஆறுகால் - அறுபதம், வண்டு. இஃது தலைவி அறியாள்போன்று குறியான் கூறலென்க.

நதிபிரவாகித்துப் பாய்தலின் கார்காலத்துக் கருமுகில் மேலே வந்தது போலும் என்பபடி. (கூ௫)

கரானு கராமுனி மாதான மேந்திய கல்வளையான்
கரானு கராவற மேயிப் படைக்கல மேவிவரு
கரானு ராசன் பணிபெரு மான்புகழ் கற்றிடச்சி
கரானு ராதிப னுரி ராப்பெற்ற காரணமே.

இ--ள்: கான் நாகு அரா முனி மாதானம் ஏந்திய கல்வளையான் - திருக்காங்களில் சங்கையும் சர்ப்பத்தையும் வில்லையும் மாதானம் பழத்தையும் தரித்த கல்வளைப்பெருமானும், கான் கரா நா அற மேயிப் படைக்கலம் ஏவி வரு கான் - கான் என்னும் அரக்கனும் முதலையும் நடுவறச் சக்கரப்படையைத் தூண்டிய கையினையுடைய திருமால், நாகராசன் பணி பெருமான் - விண்ணுலக அரசனாகிய இந்திரன் (ஆகிய இவர்கள்) வணங்கும் பெருமானாகிய விக்கினேசுவரமூர்த்தியின், புகழ் கற்றிட - திருப்புகழைப் படிப்பதற்கே, சிகர நாகர் ஆகிய ஆயிரம் நாப் பெற்ற காரணம் - உயர்ச்சியாகிய சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனாகிய ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக்களைக் கொண்ட காரணமாகும் எ—று.

முனி - வில்லு. நா - நடு; கான் இராணணுக்குத் தம்பிமுறை பூண்ட அரக்கன்; திருமால் இராமாவதாரத்தில் இவனை வதைத்தனர். கரா - இங்கே கயேந்திர ஆழ்வான் என்னும் யானையைப் பிடித்த முதலை.

ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக்களைப் பெற்றிருந்தல் கல்வளைப்பெருமான் திருப்புகழைப் பாடுதலுடையது என்பது. (௬௭)

காரப் பிணைவிழி வல்லவை பாலமர் கல்வளையான்
காரப் பிணையென வெங்குநின் ரேன்வெற்றிற் காமாந்த
காரப் பிணையற் சுருள்வஞ்சி போற்கன்னி யிப்பொறியா
காரப் பிணையொன்று வந்ததுண்டோசொல்லுங் கண்டதுண்டே.

இ--ள்: கார் அப்பு இணை விழி வல்லவைபால் அமர் கல்வளையான் - கரிய அப்பினையொத்த இருகண்களையுடைய வல்லபையென்னுந் தேவி இடப்பாகத்தில் விருப்பத்தோடு இருக்கப்பெற்ற கல்வளைப் பெருமானும், கார் அப்பு இணை என எங்கும் நின்றேரன் வெற்பில் - முகிலில் நீர்போல எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின்மலையிலே, காமர் அந்த காரப் பிணையற் சுருள் வஞ்சிபோற் கன்னியீர் - அழகிய இருளை நிகர்த்த மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய வஞ்சிக்கொம்புபோன்ற கன்னியீர், பொறி ஆகாரப்பிணை ஒன்று வந்ததுண்டோ - புள்ளிவடிவினையுடைய மான் ஒன்று (இந்த மார்க்க மாக) வந்ததோ, கண்டதுண்டே - நீலிர் பார்த்ததுண்டோ, சொல்லும் - சொல்லுவீர் எ—று. இது கெடுதி வினாது.

கல்வளைப்பெருமான் வெப்பிற் கன்னியீர், ஒருபுள்ளிமான் இந்தமார்க்க மாக வந்தமையை நீலிர் கண்டதுண்டோ என வினாவியபடி. (௬௮)

கண்டால் முண்ட பெருமா னுதவிய கான்முனைபுன்
கண்டால் மாந்தர்க் ககற்றுகு வாகனன் கல்வளையின்
கண்டால் நேருங் கரத்தானைக் காணத் தொழப்புகழ்க்
கண்டால்ங் கைத்தலம் பெற்றேனற் றேனென் கனதுயரே.

இ--ள்: கண்டு ஆலம் உண்டபெருமான் உதவிய கால்முனை - (தேவர் கட்டுத் துன்பஞ்செய்யவந்தமையைக்) கண்டு ஆலாகலம் என்னும் அந்நஞ்சை உண்டருளிய பரமசிவன் பெற்ற பிள்ளையாரும், தாலமந்தாக்குப் புன்கண் அகற்று ஆகுவாகனன் - இப்பூமியில் (தம்மை வழிபடும்) மனிதருக்கு நேரும் விக்கினங்களை நீக்கியருளும் பெருச்சாளிவாகனக் கடவளும், கல்வளையின் கண் தாலம் நேரும் கரத்தானை - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்ட பிணையைப்போன்ற தும்பிக்கையினையுடையவருமாகிய கணேசமூர்த்தியை, காணக் கண் - தரிசிக்கச் கண்களையும், தொழக்கைத்தலம் - கும்பிடக் கைகளையும், புகழ்த்தாலம் - (வாயார) வாழ்த்த நாளினையும், பெற்றேன் - பெற்றுக்கொண்டேன்; என் கனதுயர் அற்றேன் - அதனால் என்னுடைய மிக்கதுன்பம் ஒழிந்தேன் எ—று. கான்முனை, இருபெயரொட்டு. தலம், தாலமென நீண்டது.

கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட கணேசமூர்த்தியைத் தரிசிக்கக் கண்களையும் கும்பிடக் கைகளையும் வாழ்த்த நாளையும் பெற்றுள்ளேனாதலின் எள்துயர் நீங்க எக்துயைவுமீற்றி வாழலானேளென்பது. (௬௯)

கனகற் தரநிற மால்சாபற் திர்த்திடுங் காரணவென் [கோ
கனகற் தரநெஞ்சிற் ரேன்றுபுன் மால்கைக் கொள்வைசெங்
கனகற் தருமலர் கோவைசெய் நாகுங் கவினுமன்றே
கனகற் தரந மணிமாடக் கல்வளைக் கற்பகமே.

இ--ள்: கனகந்தர நிறமால்சாபற் திர்த்திடுங் காரண - மேகம்போலும் கரிய நிறத்தையுடைய நாராயணமூர்த்திக்கு நேர்ந்த சாபத்தை நீக்கியருளிய சர்வகாரணரே, கனகம் தரநம் அணி மாடக் கல்வளைக் கற்பகமே - பொன்னும் முத்தும் அலங்காரத்தைச் செய்கின்ற மாளிகைகளைக் கொண்ட கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டருளிய கற்பகப் பிள்ளையாரே, என் கல் நகம் தர நெஞ்சில்தோன்றும் புல்லமலை கைக்கொள்வை - என்னுடைய கற்பாறை போன்ற (கடினமான) உள்ளத்திலிருந்து கிளர்ந்த புல்லிய இந்த (அந்தாதி யாகிய) பாமாலையை ஏற்றருளல்வேண்டும், செம்கோகனகந்தரும் மலர்

கோவை செய் நாரும் கவினும் அன்றே - செவ்விய தாமரையிற் பூக்கும் மலரைத் தொடுக்கின்ற நாரும் அழகை யடையும்ல்லவா எ—று.

திருமாலுக்குத் தேவியால் நேர்ந்த நீக்கமுடியாத சாபத்தை நீக்கியருளிய தேவீருக்குத் தமிழேனுடைய துன்பங்களை நீக்குதல் ஒருபொருளல்ல வென்பதைக் குறிப்பாலுணர்ந்துவார். “கன கந்தர நிறமால் சாபந்தீர்த்திடுங்காரண” என்றார். கல்நகந்தர நெஞ்சில் - இரக்கம் முதலாம் நல்லியல்புகளில்லாத உள்ளத்தில், “நெஞ்சக அடுக்கலில்” என்றார் கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகளும்; பூவோடுகூடிய நார் கவினுறுதல் போல, தேவீருடைய திருவருட் பிரவாகத்தைத் தொடர்ப்படுத்திப் பாடுதற்கு ஏதுவாயிருத்தலின் என்பாடலும் புன்மை நீங்கி நன்மையுறுமென்பது கருத்தது. இச்செய்யுள் தாம் பாடிய இவ்வந்தாதியை அக்கல்வளைப்பெருமானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தவாறாகும்.

கல்வளைப்பெருமானே, தமியேன் தேவரீரீம்து பாடிய இவ்வந்தாதி யைநீ தேவரீர் நிருச்சேவி மடுத்தருளித் தமியேனுக்குக் கிருபாநோக்கஞ் செய் தல்வேண்டாமென நூலாசிரியர் அப்பெருமானே இர்த்தபடி. (க00)

கல்வளையந்தாதி மூலமும் உபாயமும்

முற்றுப்பெற்றன.

அ	க	ப
அகம்பத்தர் 42	கனகந்தரநிற 69	பங்கையமாலை 38
அஞ்சத்திரத் 5	கனஞ்சஞ்சரித் 44	பரசங்க 15
அடைக்கல் 33	கா 38	பரமானந்தக் 38
அப்பாசக 42	காயப்படவு 62	பவநம்புயர் 37
அம்பலங் 28	காரப்பிணை 68	பாலேவனத் 21
அரக்கரவிந்தற 58	காரணவாத 30	புயங்கந்தரித்த 54
அரவம்புலிங்க 26	கானகத்தா 56	ம
அரியாகவ 55	கு 25	மகரந்தவள 25
அருக்கரை 41	கும்பகத்திய 53	மஞ்சரிக்கண்ணி 62
அருந்துதி 33	க 36	மத்தன்பராபரை 36
அருமந்த 63	சங்கராட்டத் 60	மருக்காவி 59
அருளத்த 5	சந்தமைன்னு 6	மலைவல்லியம் 23
அவலம்புரி 16	சம்பந்தமாலினே 20	மற்கடந் 66
இ	சரந்தண்டரு 19	மரக்கணியார் 66
இரும்புண்டா 48	சாலிக்குவாலி 51	மா
இலங்கை 27	சி 48	மாலையனங் 48
ஓ	சித்தம்பர 52	மாவாரண 65
ஓன்றாயிருசுடர் 2	சிந்தாமணி 14	மானவலக்கண் 47
க	த 9	மைக்கண்ட 9
கஞ்சக்கார 8	தகரங்கமழ் 27	வ
கடம்பிடிக்குங் 44	தங்கமலையதி 49	வங்கங்கணவர் 59
கட்கஞ்ச 57	தந்தனந் 19	வண்டமருங் 40
கணத்தலைவன் 13	தம்பஞ்சரதஞ் 53	வந்தனையன்பர் 46
கண்டலம் 3	தரங்கவளக்க 15	வாச்சந்திர 46
கண்டாலமுண்ட 69	தரப்பணியாரம் 26	வரம்பல 24
கத்திரைக்கடவுள் 45	தருமந்தக் 50	வருந்தும்பிறவி 39
கத்தாறுகா 67	தரைக்குந்தி 60	வரையாரம் 8
கப்பணத்தந்த 55	தவராகமா 35	வனத்தானையன் 34
கமண்டலம் 29	தனக்காக்கை 61	வன்னிகளங்க 49
கரவடம் 3	தனத்தனந் 6	வா
கராகராமுனி 68	தனையாயுதவிய 18	வாசவனந்தர 41
கரியானனத்தன் 13	தா 7	வாரிக்கடுக்கை 40
கரும்பிணை 11	தாமதிகாரந்த 7	வாளமுருக்கிதழ் 65
கருவரம்பா 43	தார்கொண்ட 1	வானஞ்சலஞ் 24
கலகத்தமரத் 31	தானவரங்கம் 52	வே
கல்லாலமூரற் 56	தி 17	வேதாரணிய 17
கல்வளையாத 10	திக்குடையா 17	வை
கவானாம் 4	தூங்கந் 63	வைப்பரசத்தி 64
கவிநாயகன் 12	தை 21	வையத்திருக்கை 31
கற்பகநாடர் 3	தைக்கும்பகழி 21	

முற்றிற்று.